

НАЙДЖЪЛ МАКРИЪРИ

МЪЛЧАЛИВ СВИДЕТЕЛ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
Х Е Р М Е С

НАЙДЖЪЛ МАКРИЪРИ МЪЛЧАЛИВ СВИДЕТЕЛ

Превод: Дори Габровска

chitanka.info

Когато съдебният патолог Саманта Райън е вдигната посред нощ, за да направи оглед на трупа на млад мъж, открит в гробището на тихото селце Нортуик, тя съвсем не е очарована. Броденето по тъмно из гробището далеч не отговаря на представата ѝ за добре прекаран почивен ден. Но след огледа и направената аутопсия Сам е заинтригувана от случая. Уликите насочват към ритуално убийство, свързано с черната магия. А и престъплението носи смразяваща прилика с убийство, извършено в околността преди много години...

Найджъл Макриъри е бивш полицаи, завършил Кеймбридж. Носител е на наградата „Едгар“. Романите му са филмирани и се радват на огромен успех. Специалистите определят Макриъри като най-обещаващия автор на криминалета.

ПРОЛОГ

В Нортуик никога нищо не се случваше. Беше от тези селца — спокойни и предсказуеми. Село, през което човек минава само на път за друго, по-интересно и вълнуващо място, и чието съществуване даже не забелязва. Дори и църквата му бе скучна и безинтересна и рядко привличаше туристи, макар че се намиреше в графство, известно точно с архитектурата на църквите си.

След месеците суша бурята дойде като желано спасение. Тежките дъждовни капки барабаняха по червените скосени покриви, спускаха се по водостоци и тръби, отмивайки праха и мръсотията, натрупали се през летните месеци, и накрая се изливаха по улици и тротоари, блеснали под уличните лампи.

Полицай Морис Джей стоеше невъзмутимо под един стар тис, чиито клони се бяха надвесили над оградата на гробището и му осигуряваха поне временен подслон от пороя. Докато гледаше капките, които падаха от ръба на каската му, чу, че църковната камбана отмерва четвърт час. Погледна часовника си — един и четирийсет и пет. Имаше достатъчно време да провери останалите няколко магазина по главната улица, преди да се върне в участъка, където да се изсуши и да провери съдържанието на кутията си за сандвичи.

Въпреки че работеше на смени от двайсет и пет години, полицай Джей продължаваше да мрази нощните дежурства: имаше нещо особено и неестествено в нощите. По това време човек би трябвало да е в топлото си легло, при някоя жена, не по студените улици и прогизнал до кости. Една светкавица разцепи небето, чу се далечният тътен на гръмотевицата, а той пристегна яката на дъждобрана си, намести каската и напусна подслона на дървото.

Падането изцеди и малкото останали сили на Марк Джеймс. Той полежа известно време по гръб, като се взираше през дъжда, който се изливаше в лицето му, поемаше си дълбоко въздух, а гръдният му кош

се надигаше и спускаше в унисон с накъсаното му дишане. Устата му бе пресъхнала от страх и сега изпита неустоима жажда. Облиза устни и започна внимателно да поема с език дъждовните капки, които после се стичаха в гърлото му и поне за малко утоляваха жаждата. Трябваше му време — време да помисли, да проумее случилото се. Всичко бе минало така добре. Как бяха успели да го разкрият толкова бързо? Зачуди се дали не бе допуснал фатална грешка, като бе пресякъл пътя на Бърд за втори път. Обикновено инстинктът му подсказваше кога да бяга, но този път го бе подвел. Този път той бе стигнал прекалено далеч и сега трябваше да тича с всички сили, за да спаси живота си.

Не бе изпитал никаква тревога, когато пристигна колата. Процедурата бе спазена до най-малката подробност. Колата спря, примигна с фаровете си два пъти късо и веднъж дълго, точно както бе уговорката. Единственото нещо, което му се бе сторило малко странно, бе мястото. По принцип предпочиташе да не се отдалечава от ярките светлини на града.

Въпреки че бе прекарал целия си живот в Кеймбридж, никога не бе чувал за Нортуик. Беше студено затънтено селце, в което сигурно живееха само пенсионери, заселили се тук, за да дочакат смъртта си на спокойствие. Надяваше се никога да не му се наложи да дойде отново в това село. Но мъжът сигурно си имаше причина да настоява да се срещнат тук и Марк не бе възразил.

Когато двамата се доближиха един до друг, Марк се изненада: мъжът не приличаше на хората, които обикновено се занимават с наркотици, но всъщност кой ли изглеждаше така! Стоката обаче бе първокачествена — най-добрата, която бе виждал от много време. А беше и евтина, така че се надяваше да я разкара бързо и да прибере добри пари.

Най-после се почувства в безопасност, излезе от скривалището си и тръгна през дъжда към колата си — спортен ретромодел. Хубава кола, помисли си той, голяма и старомодна. Марк обичаше старите коли — притежаваше спитфайъра от години и въпреки че купето вече бе в доста окаяно състояние, той си го обичаше.

Намираще се само на няколко метра от колата, когато чу, че двигателят ѝ изръмжава и тя се засилва право срещу него. Марк

отскочи настрани, размина се на сантиметър с единия калник и се блъсна в редицата кофи за смет. Светлините за заден ход светнаха и Марк осъзна, че шофьорът се подготвя за нов опит да го размаже върху най-близката стена. Изправи се трескаво на крака и се втурна към старинния каменен зид. Започна да се катери и в този момент колата се заби с трясък в каменните блокове под него, а Марк полетя и падна от другата страна на оградата.

Марк бързо се освести, изтри очите си от дъжда и се опита да фокусира погледа си, за да разбере къде се намира. Някакви странни тъмни фигури се надигаха неестествено над земята — силуетите им се очертаха на фона на тъмното небе, когато една светкавица блесна за миг. Със засилващо се чувство на ужас Марк осъзна къде се е озовал — в гробище. Трескаво започна да обмисля следващата си стъпка, а очите му затърсиха път за бягство. В този момент чу, че преследвачът му започва да се катери по каменната ограда. Трябваше да действа бързо. Скочи на крака и побягна към вътрешността на гробището, няколко пъти се подхлъзва на мократа трева и пада в калта, но продължаваше в последния си отчаян опит да се спаси. Накрая, напълно изтощен, се скри зад един висок плосък надгробен камък и притисна гръб до студената му гладка повърхност, опитвайки да се слее с пейзажа. Скри лице в дланите си и зачака. Нямаше друг избор, освен да стои и да чака. Не можеше да се ориентира, а и не му бяха останали никакви сили, за да предприеме нещо друго. Страхът го лиши напълно от способността да разсъждава рационално. Единствено го крепеше мисълта, че и други хора разчитат на него и че трябва да оцелее поне заради тях.

Опита да се съсредоточи, да прецени трезво ситуацията и да разбере защо се бяха провалили нещата. Инстинктивно и за пръв път в съзнателния си живот започна да се моли.

Радиостанцията на полицай Джей прещрака.

— Център до 784, край.

Джей тромаво се опита да измъкне радиостанцията изпод дъждобрана си.

— Център до 784, край — чу се отново повикването на диспечера, този път по-настойтелно.

Джей се подразни от нетърпеливостта му.

„Я задръж малко — помисли си той. — Проклети кабинетни плъхове, какво ли знаят за истинския живот!“ Най-после измъкна радиостанцията.

— 784 до център, казвай, край.

— Тук те чака господин Тайфу. Казва, че има работа с теб.

— Да, десет-четири, център, идвам скоро.

Според кода, който бе използвал диспечерът, му съобщаваха, че чаят вече се запарва в чайника и картите са на масата. Оставаше му още една сграда и щеше да е приключил с обиколката. Трябваше да побърза.

Той закъсняваше и Франсис Първис започваше да се тревожи. Погледна отново часовника си. И последният влак бе заминал и сега гарата изглеждаше стряскащо пуста.

Двама пияници бяха минали край нея преди малко. Носеха сакове, пълни с кутийки бира. Настаниха се на една от количките за багаж и започнаха да пресушават съдържанието на саковете. Бяха ѝ подвикнали похотливо един-два пъти, но засега не я закачаха. Обаче не бе сигурна докога ще бъде в безопасност. Това определено не бе подходящо място, където едно момиче да стои само посред нощ. Започна да се чуди дали не бе поискала прекалено много от Марк. Той не бе особено интелигентен, но я трогваше с предаността си и в отчаянието си тя се бе спряла на него като най-лесен избор. Може би Бърд или някои от биячите му го бяха хванали и нея също я очакваха неприятности. Щеше да отрича всичко, разбира се, и да се надява Бърд да ѝ повярва. Реши да чака още пет минути и после да се прибере. Можеше само да се моли да успее да стигне до къщата преди Бърд. Беше се престорила на болна, за да не отиде с него в клуба. Веднага щом Бърд потегли, тя опакова багажа си и взе такси до гарата. Това им се бе сторило най-подходящото място за среща, но сега в мрака и в компанията на двамата пияници, които ѝ подхвърляха все по-смели забележки, тя се зачуди дали не са сгрешили. Къде, по дяволите, беше Марк?

Марк погледна към небето, сякаш се надяваше така молитвата му да бъде чута. Точно тогава я видя — гледаше го отгоре и му се усмихваше. Лицето ѝ бе бяло и красиво, осветено от луната, която за малко се показва между облаците. Едната ѝ ръка се протегна към него, а другата посочи небето, сякаш му показваше спасението от това мъчение. В лудостта на отчаянието си Марк се протегна към нея и сграбчи малката ѝ бяла мраморна ръка. После, без никакво предупреждение, нещо го удари право в лицето. Ударът не бе много силен, но Марк политна назад, изпищя ужасено и размаха ръце, за да се предпази от невидимата заплаха.

Котката бе стояла сгушена в краката на ангела, за да се скрие от дъжда. Бурята я бе подплашила и като бе видяла Марк, тя бе скочила в протегнатите му ръце, търсейки човешка топлина. Марк погледна голямата черна фигура, която сега лежеше в скута му и се взираше в него със зелените си очи. В нормални обстоятелства харесваше котките. Франсис имаше две котки и той винаги си играеше с тях, когато ѝ ходеше на гости. Но тази не му хареса никак — тя сигурно щеше да го убие. Сграбчи котката за врата и я хвърли настрана. Видя я как се приземява на няколко метра разстояние и изчезва в мрака.

Марк се послуша за приближаващи се стъпки, но не чу нищо. Може би преследвачът му не бе чул писъка, може би се бе отказал да го търси и Марк вече бе в безопасност. Той бавно се изправи и надникна над надгробния камък, опитвайки се да долови някакви признаци на движение.

Ударът, който го порази в гръб, бе толкова силен, че Марк се строполи по лице в калта. Остана легнал няколко секунди, притискайки длан към тила си, като се опитваше да открие източника на болката, която пронизваше врата и гръбнака му. Не изчака да му нанесат втори удар, нито се огледа назад, за да види нападателя си, ужасен от това, което можеше да види. Побягна почти на четири крака, като пазеше равновесие с ръце, защото краката му се пързалиха върху мократа трева. Бягаше приведен, за да използва надгробните камъни като прикритие и да успее да се изплъзне от преследвача си. Тичаше в посоката, където се виждаха светлините на селото. Знаеше, че ако успее да стигне до тях, ще се спаси.

Най-после стигна до портите на гробището — последното препятствие към свободата. Натисна дръжките на двойната метална врата, задърпа ги и ги разтърси с всички сили, но те не поддадоха. Железните врати се раздрънчаха, но си останаха заключени. Погледна към улицата с надеждата да зърне някой, който да му помогне, и тогава го видя — видя спасителя си, рицаря в синя униформа. Марк никога не бе предполагал, че може да изпита такава радост при вида на полицаи, но сега се почувства точно така. Усмихна се с облекчение, протегна ръка през железните пръчки на вратата и си пое дъх, за да извика.

Полиция Джей пресече улицата към пощата. Извади фенерчето си и освети витрината ѝ. Всичко изглеждаше нормално: нямаше нищо счупено, нищо разместено, стъклата изглеждаха цели. Отиде до вратата, хвана дръжката и я натисна и разклати. Беше заключена и човек би могъл да я разбие само с булдозер. Джей въздъхна облекчено — беше спокойна нощ, точно каквито харесваше той. Вече си представяше как седи на топло в участъка, хапва си сандвичите и суши униформата и обувките си на горещия радиатор. Обърна се и тръгна към участъка.

Марк усещаше, че устните му се движат. Не можеше да се заблуждава за това. Съзнанието му потвърждаваше, че той в момента крещи, но не чуваше нищо. Полицията също не реагира, само провери една врата и освети с фенерчето си сградата. Опита отново, очите му щяха да изскочат от усилието, лицето му почервения, но от устата му пак не се отрони звук и Марк се почувства, сякаш е много далече и вижда как животът му полита в спирала по един дълъг черен тунел и нищо не може да го спре. Осъзна, че вече не усеща устата си, че езикът му не реагира на съобщенията от мозъка. Някаква непоносима тежест го теглеше надолу, краката му се огънаха и той падна тежко на колене. Опита да се изправи, като се хвана за пръчките на вратата, но ръцете му висяха безсилно надолу. Всички сили бяха напуснали тялото му. Накрая падна странично върху тревата. Сега оградата на гробището го скриваше от улицата и той просто лежеше неподвижно, загледан в небето през листата на един стар тис. Почувства се странно спокоен,

сякаш бе постигнал пълен душевен мир. Почуди се какво ще си помисли Франсис за него, като не се появи на уговорената среща — за първи път в живота си щеше да я предаде. Една тъмна сянка бавно прекоси лицето му и Марк осъзна, че е дошъл часът на изкуплението.

Неясният шум разтревожи полицаи Джей. Той се обърна и се взря през дъжда към църквата, но не видя нищо. Погледна часовника си. Беше два без пет, ако се върнеше сега, щеше да закъснее за чая и в участъка щяха да започнат без него. Опита се да си внуши, че няма нищо нередно, че сигурно е пробягало някое животно, както винаги. Никакво сериозно престъпление не бе извършвано в селото от години, нямаше дори кражби, така че надали това бе нещо важно. Погледна още веднъж към църквата, за да успокои съвестта си. И тогава я видя. Голяма черна котка скочи бързо върху оградата на гробището и се мушна под дървото, където преди и той бе намерил подслон от дъжда. Видя я как извива гръбнак и се взира в него. Джей беше виждал и друг път котката на клисаря, но се изненада, че още е навън — мислеше я за по-умна.

Полицаи Джей се засмя, обърна се и тръгна към участъка.

Марк Джеймс бе завлечен бавно навътре в гробището. Очите му още бяха отворени и дъждовните капки подскачаха върху незащитените му зеници, така че той не можеше да види ясно физиономията на убиеца си, после се стичаха по изкривеното от ужас и болка лице.

ПЪРВА ГЛАВА

Саманта Райън огледа старинната сграда на съда в Ели. Беше минал повече от месец, откакто тялото на Андрю Стрингър бе открито в библиотеката „Кромвел“ на колежа „Сейнт Стивънс“, и сега тя трябваше да даде мнението си относно доста странната му смърт. Саманта обичаше да идва в Ели, предпочиташе да е тук, вместо да дава показания в заседателна зала номер три в болницата „Парк“, където всичко бе в пластмасови и хромирани покрития. Това тук бе сграда, достойна за съд. Високите сводести тавани и дървените пейки бяха пропити с усещането за правосъдие, по покритите с дъбова ламперия стени бяха окачени старинни маслени портрети на отдавна починали съдии, които продължаваха да гледат надменно и невинните, и виновните в съдебната зала.

Сам огледа залата и се взря в лицата на другите свидетели. Местеше погледа си от лице на лице и ги изучаваше внимателно. Почуди се каква роля са изиграли всички тези хора в живота и още повече — в смъртта на Стрингър. Старши детектив Хариет Фармър бе там, до нея седеше доктор Ричард Оуен — полицейският лекар, а до него — детектив Том Адамс. Когато очите ѝ се спряха на неговите, погледите им се срещнаха. Двамата продължиха да се гледат един друг още няколко мига, после Сам отмести поглед встрани, леко смутена. Адамс се развесели от смущението ѝ и продължи да се вира в нея още няколко минути.

Беше се запознал със Сам, когато тя се появи на убийството на Рос преди година. Случаят се бе оказал толкова заплетен, че ако не бяха доказателствата, представени от Сам, сигурно изобщо нямаше да успеят да осъдят убиеца. Адамс така и не бе разбрал защо тя бе заменила вълнуващия живот в Лондон с относително затънтения Кеймбридж, но това си бе нейна работа и той бе сигурен, че рано или късно ще научи причината. Беше я харесал още като я видя за пръв път, но досега тя поддържаше отношенията помежду им на стриктно професионална основа и от време на време се държеше дори студено.

В полицията вече ѝ бяха лепнали прякора Ледената девица, но той не бе убеден в това. Тя не бе с поразителна външност, поне не в общоприетия смисъл — нямаше дълга руса коса или уголемени със силикон гърди, но все пак в нея имаше нещо. „Някои жени — помисли си той — притежават неопределена привлекателност.“ Не бе висока, но бе слаба и добре сложена, с приятно лице и най-впечатляващите меки кафяви очи, които бе виждал. Тя бе и интелигентна, а това винаги му бе харесвало в жените. Той бе учил в едно от онези средни училища, в които интелектуалните способности се подценяваха и дори задушаваша. За учениците в тях възможностите за професионална реализация се ограничаваха до изучаване на някой от множеството занаяти, които бяха популярни по онова време. Адамс не бе харесал нито една от тези възможности и затова бе постъпил в полицията. Бе възприел това си решение като стъпка нагоре — така се почувства като част от средната класа, уважаван член на обществото — и затова винаги бе харесвал работата си. Голямото предизвикателство, докато учеше в онова училище, бе да успее да си определи среща с някое момиче от гимназията и той често успяваше да го стори, макар тези срещи да не водеха до никакво развитие. Момичетата от гимназията предпочитаха да се омъжат за бъдещия директор на местния клон на банката, за някой счетоводител или шеф на фирма. Все пак нищо не му пречеше да си мечтае от време на време. Бе достатъчно амбициозен и упорит, за да се възползва от възможностите, които Свободният университет започна да предлага междувременно, и откри, че образованието е много по-завладяващо и смислено, когато се заемеш с него повторно.

Изведнъж осъзна, че е продължил да гледа Саманта Райън доста по-дълго, отколкото бе възнамерявал, и веднага отместил поглед и се втренчил в съдебната зала.

Решителният глас на Джордж Алън внезапно процепи тишината:
— Доктор Райън, бихте ли заели свидетелското място, за да дадете показанията си?

Сам, още леко смутена и раздразнена от продължителното виждане на Адамс в нея, се бе разсеяла от хода на заседанието и сега се сепна изненадано. Бързо се изправи, взе папката с бележките си и тръгна напред към свидетелската скамейка. Познаваше добре задължителната процедура. Взе в ръка Библията и прочете клетвата на

висок глас. Беше правила това вече стотици пъти и нямаше нужда от напътствия и подканване. Когато приключи, погледна към съдебния пристав, който само ѝ кимна, и тя продължи:

— Доктор Саманта Райън. Имам диплома за бакалавър по медицина и съм член на Кралския колеж по патология. Имам диплома по медицинска юриспруденция, консултант съм към Катедрата по съдебна патология и преподавам в Кеймбриджкия университет. В момента работя в болницата „Парк“ като консултант по съдебна медицина.

Алън я погледна.

— Благодаря ви, доктор Райън. — Той погледна бележките си за момент, после надникна отново над малките си очила. — Полицейският лекар, доктор Оуен, е дал официалното си заключение, че поради напредналата фаза на rigor mortis^[1], смъртта е настъпила между... — Сякаш забравил точните факти, той погледна отново бележките си и зачете: — ... между шест и осем часа преди откриването на трупа. — Погледна Сам. — Виждам от вашия доклад, доктор Райън, че вие не сте напълно съгласна с установеното от доктор Оуен. Можете ли да разясните позицията си?

Алън се облегна и зачака отговора на Сам. Тя отвори папката с бележките си и започна да излага доводите си. Всъщност бележките не ѝ бяха необходими: това бе един от онези случаи, които нямаше скоро да забрави. През петнайсетте години, в които бе работила като съдебен патолог, едва ли бе попадала на друг толкова странен и труден случай, какъвто бе загадката около смъртта на Андрю Стрингър.

От момента, в който пристигна на местопроизшествието, Сам бе усетила някакво напрежение сред екипа, занимаващ се с разследването. Като никога бе дошла бързо — нещо крайно необичайно за нея. Времето, за което успяваше да се яви на местопрестъплението, варираше значително — в зависимост от това кога е получила повикването, къде се е намирала в момента, какво е правила, къде е оставила ключовете за колата си и най-вече в коя част на графството бе открит трупът. Дори само пътуването до съответното място отнемаше понякога повече от час. Този път тя имаше късмет: тялото бе открито зад един от старите колежи, а дотам се стигаше

съвсем бързо, особено рано сутрин. Въпреки че този път бе пристигнала навреме, всички пак бяха успели да се съберат преди нея и на местопрестъплението цареше обичайното вълнение и организиран хаос, без който не може да мине нито един случай на убийство. Униформени и цивилни полицаи тичаха напред-назад, полицаи от лабораторията, облечени в бели предпазни костюми, разнасяха съвсем прозаични и по-подозрителни на вид предмети в най-различни по големина найлонови торбички. Целият район бе осветен от мощни преносими прожектори, които придаваха на мястото почти сюрреалистичен вид.

Сам паркира на тревата зад колежа „Сейнт Стивънс“ и остави ключовете за колата на един неориентиран полицай, охраняващ главния вход, после прекоси стотината метра до стария мост зад колежа. Като стигна средата на моста, забеляза двама детективи да разговарят с няколко мъже в униформа на портиери. И двамата изглеждаха бледи и потресени и Сам предположи, че точно те са открили трупа. Като стигна до края на моста, тя зави наляво и измина на бегом чакълена пътека до библиотеката „Кромвел“, където полицаите бяха разпънали предпазен навес.

В първия момент си помисли, че това е някаква странна шега, но физиономиите на Фармър и Адамс ѝ подсказаха, че греша. Убитият седеше изправен на дървена пейка, а тялото и лицето му бяха леко извърнати на една страна. Тънка вадичка кръв се бе стекла под пейката, образувайки локва в краката на жертвата.

Сам заобиколи, за да застане пред мъртвеца, и чак сега видя лицето му. Беше бяло като платно, с полуотворени очи, взрени неவிждащо напред. Устата му беше широко отворена и застинала в безмълвен писък. Голям нож с метална дръжка стърчеше от лявата страна на гърдите му, на около двайсетина сантиметра под рамото, извивайки ръката му неестествено нагоре, сякаш под ризата му имаше пъхната закачалка.

Сам постоя неподвижно за момент. Явно това бе убийство, но нещо в цялата сцена я озадачаваше.

— Готова ли сте, доктор Райън?

Нетърпеливият глас на съдебния пристав сепна Сам и тя започна с показанията си:

— Ако имахме случай на rigor mortis в такава напреднала фаза, би трябвало тялото да е вкочанено и изстинало. Но тялото на мъртвия бе все още топло и всъщност до момента на моето пристигане почти не бе започнало да изстива. Съдейки по това, аз заключих, че смъртта е настъпила сравнително скоро.

Алън я прекъсна:

— Колко „скоро“?

— Не е възможно да се каже с абсолютна точност, но аз бих допуснала не повече от два часа. Също така прегледах краката на мъртвия и не открих признаци на хипостаза... — Сам погледна към балкона, където седяха репортерите, и забеляза въпросителните погледи на неколцина от тях. — ... тоест стичане на кръвта надолу след смъртта, дължащо се на гравитацията.

Журналистите отново започнаха да пишат. Алън проследи погледа ѝ и се раздразни от това, което възприе като заиграване на Сам с пресата. Той продължи с въпросите си:

— В такъв случай, доктор Райън, как обяснявате наличието на rigor mortis?

Сам изчака за момент и хвърли поглед към бележките си, за да е сигурна, че обяснението ѝ ще прозвучи ясно и точно.

— Това не беше rigor mortis. Е, поне не в истинския смисъл на понятието.

Алън се понадигна на мястото си с подновен интерес. Той познаваше добре Сам и си даваше сметка за професионалната ѝ компетентност — дори с нетърпение очакваше да чуе показанията ѝ.

— Това по-скоро беше едно състояние, наречено трупен спазъм. — Сам отново погледна към репортерите. — Мигновеното свиване на мускулите в момента на смъртта.

Алън отново привлече вниманието ѝ към себе си:

— Знам много добре какво е трупен спазъм, доктор Райън, но през петнайсетте години, откакто съм в съда, никога не съм попадал на случай на трупен спазъм. Вие уверена ли сте в твърденията си?

— Напълно — отговори решително Сам.

— Всъщност няма ли течение в патологията, което да твърди, че такова състояние в действителност не съществува или че ако то

съществува, се наблюдава само на бойното поле или при други подобни обстоятелства? — Този път той погледна към репортерите и с доволно изражение проследи как те записват всяка негова дума. — Но вие очевидно смятате, че такова състояние съществува в действителност?

— Да, така смятам.

— В такъв случай как според вас е умрял Андрю Стрингър?

Сам го погледна в лицето, за да види реакцията му, когато той чуе версията ѝ.

— Самоубил се е. Аз смятам, че Андрю Стрингър сам е отнел живота си. Знаем колко важно е емоционалното състояние на човек в подобни обстоятелства. Също така знаем, че мъртвият се е намирал в състояние на изключителна емоционална нестабилност във връзка със скорошния годеж на бившата му приятелка, и също така знаем, че той е заплашвал да ѝ отмъсти. Според мен точно това е било неговото отмъщение.

— Звучи доста заплетено, не мислите ли?

— Не и ако човек желае полицията да реши, че е станал жертва на убийство.

Алън се облегна на стола си и зачака да чуе как Сам ще развие аргументите си. Тя продължи, убедена във фактите, които излага:

— Вече знаем, че ножът, който е използвал, е откраднат от апартамента на бившата му приятелка няколко дни преди Стрингър да умре. Според мен той е пристигнал в колежа, твърдо решен да се самоубие и с надеждата вината за смъртта му да падне върху нея или годеника ѝ. Седнал е на пейката зад библиотеката, внимателно подпрял ножа между облегалката на пейката и меката тъкан под лявата мишница. Това обяснява странното положение на ръката му, когато е бил открит. Отначало и аз си помислих, че той се е опитвал да издърпа ножа, но всъщност е правел точно обратното — опитвал се е да го намести така, че да се забие добре. Драскотините по облегалката на пейката отговарят на следите, които биха останали, ако повърхността се надраска с металната дръжка на ножа. Щом е наместил ножа в желаната позиция, той просто е облегал рязко тялото си назад с такава сила, че ножът е минал между шестото и седмото ребро и след това е пронизал сърцето и единия бял дроб. Смъртта е последвала почти мигновено.

Залата слушаше, напълно притихнала, и Сам продължи да излага фактите:

— Болката и шокът от пронизването на тялото с ножа, съчетани с емоционалното състояние на жертвата в онзи момент, най-вероятно са станали причина за спазъма. Ако не е бил този спазъм, тялото е щяло да падне на земята и сега сигурно някой невинен щеше да бъде несправедливо обвинен в убийство и мъртвият щеше да е осъществил необичайното си отмъщение.

Увлечена от показанията си, Сам бе излязла извън границите на професионалната си компетентност и Алън не закъсня да се намеси:

— Мисля, че съдът ще реши това, нали, доктор Райън?

Сам също осъзна, че е отишла прекалено далеч, кимна и затвори папката си.

Рег Аплин работеше като гробар и клисар в църквата толкова отдавна, че вече никой не си спомняше кой се е занимавал с това преди него. Той харесваше работата си, но знаеше, че няма да може да ѝ се радва още дълго: ревматизмът стягаше коленете му, възрастта неизбежно си казваше думата. Ако работеше нещо друго, сигурно отдавна щяха да са го пенсионирали, но в енорията все не можеха да му намерят заместник и го бяха помолили да остане „още известно време“. Той пък се надяваше, че най-после ще му купят някакъв малък багер, с който да копае гробовете — което изискваше най-голямо физическо усилие — но църковните пари все не достигаха. Вместо багер, му купиха нов модел лопата — като един вид компенсация, но с нея не можеше да се свърши почти никаква работа. Новата лопата беше с някаква допълнителна ръчка отзад, с която уж се спестяваше усилието при копаене, но тя се счупи още след първата седмица и се наложи Рег да се върне към старата си лопата, която окончателно довърши коленете му.

Освен това, вече не чувстваше същото удовлетворение от работата си. Хората или изобщо не се сецаха да му дадат бакшиш, или му даваха толкова, колкото да пие две бири в кръчмата. Освен това все повече хора избираха да ги кремират и в такъв случай за него нямаше нищо. Колкото и смешно да беше, той бе познавал повечето от „клиентите“ си приживе и те всички се бяха смятали за нещо повече от

него, а ето че сега той си оставаше жив и хвърляше лопатите пръст отгоре им.

Вече бе избрал мястото за своя гроб и викарият му го бе обещал. Мястото беше под един стар тис в дъното на гробището. Беше го харесал, защото бе на сянка и завет, предпазено както от капризите на времето, така и от вандалските набези на хлапетиите, които бяха осквернили доста гробове през последните години, но рядко дръзваха да навлизат толкова навътре в гробището.

Рег подпря колелото си на един от множеството старинни надгробни камъни, откачи торбата си от кормилото, праметна лопатата през рамо и тръгна заедно с териера си Скръф към мястото, където трябваше да изкопае следващия гроб.

Сам излезе от съда на дневна светлина. Времето бе меко, но мрачно, и въздухът тегнеше над града. Небето бе почерняло от буреносните облаци, които се трупаха от изток. Разкърши рамене и погледна над покривите на града към катедралата. Въпреки че по-голямата част от сградата оставаше скрита, видът ѝ бе все така величествен. Огромната каменна маса се издигаше над Ели като страховит айсберг. Оттеньците на кехлибарено, сиво и розово изпъкваха на фона на тъмното небе, осветени от последните лъчи на бързо залязващото октомврийско слънце. Сам ходеше от време на време в катедралата — бродеше из отделните параклиси, четеше надписите и посвещенията. Така сякаш прибавяше някакво духовно измерение към иначе съвсем прозаичния си живот, макар че отдавна изобщо не бе сигурна във вярата си в Бог. Като дете вярваше, но това бе, преди баща ѝ да умре.

Бе видяла как умира баща ѝ — в единия момент ѝ махаше за довиждане, а в следващия избухна в огнена топка. Така и не заловиха хората, които го направиха — всичко бе въпрос на политика. Той знаеше, че е под заплаха: комбинацията от полицай и католик не вещаеше нищо добро. Десетки негови приятели вече бяха загинали или бяха получили сериозни наранявания, което бе и причината той да е толкова предпазлив. Винаги проверяваше всичко поне по два пъти: Сам си го спомняше как проверява с огледалце, закачено на дълга пръчка, дали няма нещо под колата му всеки път, когато излизаше.

Тя си играеше със същото това огледало в деня, когато той умря. Беше го оставила в дъното на градината, когато майка ѝ я извика за обяд. Баща ѝ бе извикан по спешност и бе поел риска. Обвиниха ИРА, но когато Сам стана достатъчно голяма, за да си зададе някои въпроси, се усъмни в това заключение. Към полицаите католици се отнасяха с недоверие. А единственото, което баща ѝ бе искал, бе мирна Ирландия.

Сам бе убедена, че смъртта на баща ѝ е по нейна вина — така ѝ бе казала майка ѝ. Майка ѝ застана пред гроба, хванала само сестра ѝ за ръка, сякаш не забелязваше присъствието на Сам. Оттогава Бог и църквата се превърнаха в жертвени агнета за Сам и тя насочи целия си гняв към тях, така както майка ѝ бе насочила гнева си към нея. Петнайсетте години работа като патолог само бяха утвърдили атеизма ѝ, а студеният клиничен анализ в залата за аутопсии и лабораторията бяха прогонили и малкото останало усещане за духовност.

Сега — по някаква необяснима причина — тя се почувства повлечена бавно назад, взряна в миналото и загубената си вяра. Катедралата бе първата църква, в която бе влязла след почти двайсетгодишно прекъсване. Самото влизане се бе оказало доста трудно — първия път Сам дълго стоя пред входа, опитвайки се да събере кураж, крачи смутено напред-назад, взряна във вратата, сякаш тя е портата към ада. Накрая се вля в група туристи и влезе заедно с тях в огромната катедрала.

Полицейският лекар Ричард Оуен прекъсна спомените ѝ:

— Величествено нещо, нали?

Сам го погледна, объркана в първия момент.

— Катедралата — величествена е.

Тя се овладя.

— Да, наистина.

— Винаги се радвам, когато случаите, по които съм ангажиран, се гледат в тази съдебна зала. Мястото е много красиво.

Сам кимна:

— Да, очарователно е.

— Представи се блестящо днес. Макар че така аз излязох глупак.

— Не съм имала такова намерение, Ричард. Това е изключително рядко срещано състояние, самата аз за пръв път попадам на него. Обяснимо е, че не си се досетил.

— Но ти се досети. Ако си бях направил труда да премеря температурата на тялото по-внимателно, щях да разбера, че нещо не е наред. Но всичко изглеждаше толкова очебийно.

Тя погледна Ричард в очите и изпита някакво съжаление.

— Е, следващия път ще го разпознаеш — промълви смутено.

— Да, със сигурност. — Той замълча. — Виж, двамата с Джанет се чудехме, ако си свободна някоя вечер през следващите седмици, дали би ни гостувала за вечеря. Така ще се запознаеш с Джанет, тя не е много по-възрастна от теб. Сигурно има доста общи неща помежду ви. А може и да обменим някои идеи?

Това бе първият път, когато Оуен я заговаряше, откакто Сам бе пристигнала в Кеймбридж преди около година. Досега си бяха разменяли само бележки, и то по строго професионални въпроси, и тя дори не бе сигурна дали Оуен изобщо я харесва.

Поканата му много я изненада. Зарадва се, че показанията ѝ по случая не го бяха настроили враждебно спрямо нея. Оуен бе от старата школа и бе с доста консервативен подход. Работеше като полицейски лекар от почти трийсет години и бе виждал жертви на убийства още когато тя си е играела с кукли. Проблемът бе, че явно му е трудно да се приспособи към бързо променящия се свят.

— С удоволствие ще ви гостувам.

Оуен видимо се зарадва.

— Добре, чудесно. Ще ти се обадя следващата седмица да се уговорим.

Разговорът им бе прекъснат от приближаването на младо момиче. Беше на около двайсет и две години, слабо и симпатично, с дълга руса коса. Сам я бе забелязала в съда. Момичето заговори Сам:

— Доктор Райън, ще може ли да поговорим за момент?

Ричард Оуен разбра намека.

— Аз трябва да тръгна. Ще се видим по-късно.

Сам се усмихна, кимна и го изпрати с поглед, после се обърна към момичето.

— Аз съм Ребека Уест, бившата приятелка на Андрю. Просто искам да ви благодаря за това, което направихте. Знаех, че Андрю не е с всичкия си, затова и го напуснах. Просто не си бях дала сметка колко е зле положението.

— Е, вече няма да може да ви създава проблеми.

— Наистина.

Сам забеляза млад, доста красив мъж да чака на няколко метра разстояние, без да отделя поглед от тях. Двамата с момичето очевидно бяха чудесна двойка.

— Изглежда симпатичен.

Ребека го погледна и се усмихна, а младежът ѝ се усмихна в отговор, както го правят само влюбените.

— Чудесен е. Най-хубавото нещо, което ми се е случвало някога.

— Ново начало.

Момичето се усмихна широко на Сам.

— Надявам се. Е, още веднъж благодаря. — Тя протегна ръка.

Сам я пое и двете се ръкуваха. Момичето бе преминало през сериозно изпитание, като се има предвид колко младо беше, и Сам мислено ѝ пожела бъдещето да е по-добро за нея. Проследи с известна ревност как Ребека хвана за ръка приятеля си и двамата се отдалечиха надолу по улицата. Завиждаше и на младостта им, и на възможността да започнат отначало.

— Даваш ли едно пени да си на тяхно място?

Въпросът на детектив Том Адамс я накара да подскочи стреснато. Тя се завъртя и го погледна.

— Доста повече от пени би ми трябвало.

— Сигурно. Е, още един загубен за полицията случай.

Сам се подразни от забележката му.

— Не може да сте загубили нещо, което изобщо не сте имали.

— Опитай се да го обясниш на старши детектив Фармър. Щом славата е за някой друг, за нея това е провал и познай кой ще се окаже виновен.

— Е, нейна си работа — отвърна Сам.

— Ти обаче си се справила страхотно. Много се впечатлих.

Сам се почувства поласкана и леко притеснена. Чувстваше известно привличане към Адамс. Той бе висок, с широки рамене и тъмна коса, която подчертаваше ясните му сини очи. Беше различен от повечето полицаи, които Сам познаваше, и въпреки че маниерите му понякога бяха грубовати, тя ги приемаше като някаква поза от негова страна и смяташе, че голяма част от истинската му същност си остава скрита. Той винаги създаваше впечатлението, че приема жените като равностойни партньори и маниерите му подсказваха, че няма никакви

проблеми, когато се намира в компанията на някоя дама. Доста привлекателна черта, помисли си Сам. Разговорът им бе прекъснат, защото от другата страна на улицата извикаха Адамс. Старши детектив Фармър стоеше до тъмносиния си форд и ги гледаше изпитателно, видимо раздразнена.

— Да те закараме ли до някъде, или ще се поразходиш?

Сам погледна Фармър. Тя приличаше на полицай от главата до петите. Макар че бе висока, слаба и доста привлекателна, лицето ѝ подсказваше, че е преминала през години упорита борба не само с престъпниците, но и със системата, която трудно приемаше амбициозните жени. Косата ѝ бе дълга и кестенява и тя я носеше на конска опашка, стегната толкова силно, че чак кожата ѝ се опъваше и ѝ придаваше вид, сякаш си е правила евтина пластична операция. Сам винаги си представяше как, когато вечер Фармър разпусне косата си, кожата ѝ се отпуска и се сбръчква на хиляди бръчки.

Фармър продължаваше да гледа към двамата и очевидно с нетърпение очакваше Адамс да прекрати разговора си със Сам.

Том сведе глава и промълви:

— Трябва да тръгвам, иначе ще ме обвинят в заговор с врага и т.н.

Сам изгледа отново Фармър.

— Нейно Величество мрази да чака.

Адамс се засмя тихо и тръгна към Фармър. В този момент погледите на двете жени се срещнаха за миг, после Сам извърна глава и тръгна към катедралата.

Беше късно и бурята бушуваше с пълна сила. Рег се бе подслонил под клоните на едно старо тисово дърво и гледаше как дъждовните капки отскачат от покрива на църквата и се стичат по стените ѝ. Ако не оправеха скоро водостоците, църквата нямаше да оцелее още дълго, помисли си той. Вече бяха навлезли в сезона на дъждовете и това бе втората лоша буря от началото на месеца.

Рег бръкна в чантата и извади термоса си. Наля остатъка от чая в една пластмасова чашка и го изпи наведнъж. Чаят беше почти изстинал, но това не му направи впечатление. Гробът, който бе изкопал, вече бе почти до коленете пълен с вода и Рег се замисли дали

на покойния му е хрумвало, че може да бъде погребан в море. Чувстваше се изтощен. Изкопаването на всеки гроб вече му се виждаше много по-дълго и трудно, отколкото някога. Ако бе по-млад, щеше да е свършил с гроба още преди часове и бурята нямаше да го застигне. Крайно време беше да спре. Трябваше да си намерят някой млад човек за тази работа, него вече не го биваше. Нищо чудно някой ден да го намерят мъртъв в един от прясно изкопаните от самия него гробове и тогава вече щяха да се чудят как да обясняват защо не са си намерили по-млад човек.

Рег се изправи, зави капачката на термоса и изсипа трохите от кутията за сандвичи на земята. После облече якето си и бавно тръгна през дъжда към колелото си. Чак когато стигна до колелото, осъзна, че кучето вече не е край него. „Сигурно се е скрило под някой храст или надгробен камък — помисли си Рег, — не е глупаво животинчето.“ Погледна часовника си — кръчмата бе отворена вече от час и той нямаше търпение да се скрие там от дъжда.

— Скръф, къде си, момчето ми? — извика той. — Време е да тръгваме, кръчмата е отворена! — Взря се в дъжда, опитвайки се да открие кучето.

Изведнъж малкият териер се появи и изтича през мократа трева към него. Когато се приближи, Рег забеляза, че то стиска нещо в устата си.

— Какво си намерил, момчето ми, а?

Наведе се и се опита да издърпа това, което кучето бе захапало, но Скръф не го изпусна и яростно защити находката си. Най-после Рег успя да я издърпа, оставяйки малка част в устата на кучето, което бързо я сдъвка и погълна, за да не му я отнемат. Рег изтри очите си от дъжда и се взря в това, което бе измъкнал от устата на кучето. В първия момент не можа да разбере какво е и си помисли, че е някакво парче развалено месо или останки от мъртво животно. Но щом погледът му се фокусира, той осъзна, че това не е друго, а човешка ръка — или поне това, което бе останало от нея. Част от нея липсваше, а три почернели пръста висяха от разкъсаната длан.

Скръф и друг път бе намирал човешки кости, което винаги бе неприятно, но видът на човешка ръка, обезобразена и полуразложена, го шокира и ужаси. Почти инстинктивно Рег я захвърли през гробището, за да не я държи при себе си. Ръката прелетя няколко

метра, блъсна се в един надгробен камък и тупна в калта. Скръф, недоволен, че е загубил находката си, изтича назад в гробището, за да си потърси нова. Разтърсен, Рег извика след кучето:

— Скръф, ела тук, момче, бързо! Да тръгваме, че подгизнах!

При нормални обстоятелства Рег просто щеше да го изостави в гробището и да го накара сам да си търси пътя за вкъщи. На Скръф не му се случваше за пръв път да изчезне, но сега Рег се разтревожи от това, което бе намерило кучето, и се страхуваше какво още може да домъкне. Той закачи чантата си на един надгробен камък и тръгна назад през мократа трева в посоката, от която се чуваше кучешкият лай. Така се озова в една от старите и занемарени части на гробището. Огледа се. Лаят се чуваше откъм гробницата от седемнайсети век на сър Джаспър Кейс. Рег добре познаваше гробницата. Тя бе една от най-интересните в гробището, но бе много стара и бе започнала да се руши. Бе направил всичко по силите си, но колкото и той да се опитваше да я ремонтира, проклетите хлапета се връщаха и пак чупеха и трошаха. Осъзнаваше, че води някаква надпревара, в която все хлапетиите печелеха.

— Вече нямат никакъв респект! — мърмореше си той.

Капакът на гробницата бе разбит и едно голямо парче липсваше. Беше ясно, че Скръф е успял да се пъкне вътре и сега не може да излезе.

— Глупаво куче — извика му Рег. — Как не ти стига акълът!

Надникна в мрака на гробницата, търсейки кучето. На небето проблесна светкавица и той различи силуета на Скръф. Кучето душеше нещо на дъното на гробницата. Светлината не бе достатъчна Рег да види какво е то, така че той просто се наведе, протегна ръка, пъкна я под корема на кучето и го издърпа нагоре. Работата обаче не се оказа толкова лесна, защото Скръф се съпротивляваше. Колкото и да дърпаше Рег, не успяваше да помръдне малкото куче. Погледна пак в гробницата, за да разбере какво му пречи.

— Хайде, проклетнико, няма да стоим тук цяла нощ!

Пак задърпа кучето без никакъв успех и зачака да светне нова светкавица. Не му се наложи да чака дълго — една огромна светкавица разцепи небето и за миг освети всичко. Рег погледна в гробницата. Чак тогава разбра, че всъщност изобщо не държи кучето. Главата в ръцете му се завъртя към него и лицето се облеци насреща му. Половината от

лицето го нямаше — плътта капеше от черепа. Устните бяха изчезнали, разкривайки зъбите като в зловеща усмивка. Едното око липсваше и на мястото му зееше тъмна дупка, а другото бе изпъкнало от черепа, червено и размазано. Кожата около него бе разядена.

Рег изпищя и пусна главата, залитайки назад. Погледна надолу и видя, че част от скалпа на мъртвеца бе залепнала за ръката му. Разтреперан неудържимо, той изтри ръката си в мократа трева и побягна към изхода на гробището.

Беше същият сън, който сънуваше вече от месец. Този, който я караше да се буди измъчена и плувнала в пот всяка нощ. Полежа неподвижно известно време, опитвайки да се осъзнае, взряна в мрака на спалнята. Не можеше да успокои дишането си, а мислите ѝ трескаво се опитваха да възстановят образите, които бяха нахлули в съня ѝ. Но както обикновено, те си бяха отишли, бяха потънали в тъмните кътчета на подсъзнанието ѝ, спотаявайки се там, за да се появят отново на следващата вечер и пак да я вцепенят от ужас. Спомняше си само, че сънищата са много живи, ярки и поразително реални. Но лицата в тях бяха бели като изрязани, появяваха се и изчезваха, носейки се в празното пространство.

Звънът на телефона до леглото най-после я върна в реалността. Тя се подпря на лакът, включи нощната лампа и вдигна слушалката, като за малко не я изпусна, когато я доближи до ухото си.

— Ало, доктор Райън.

Опита се да превъзмогне сънливата провлеченост на гласа си, но не успя. Гласът от другия край на линията бе млад, уверен и съвсем буден. Дори само това ѝ стигаше да познае, че ѝ се обажда полицай.

— Извинете, че ви безпокоя, доктор Райън, но при църквата „Сейнт Мери“ е открит труп. Дали ще може да дойдете? Доста зле изглежда.

Сам не можа да не се усмихне на обяснението, че нечия смърт изглежда „доста зле“. Сигурно го бе чул в някой от многобройните полицейски сериали по телевизията напоследък. А и защо изобщо я питаха дали ще отиде? Какво очакваха, че ще каже? „Не, съжалявам, днес е почивният ми ден и ще ходя по магазините.“ Усети лошото си настроение и опита да се овладее.

— Не беше ли доктор Стюърт на повикване?

Отговорът дойде веднага:

— Така е, но не можем да го открием. Не отговаря на пейджъра си. Затова и малко закъсняхме с обаждането си за вас.

„Сигурно не иска да пречат на любовния му живот“, измърмори Сам по адрес на колегата си. Започваше да се оправя.

— Да, разбира се, че ще дойда... чакайте да взема нещо за писане.

Пресегна се към другия край на леглото и издърпа чекмеджето на скрина. Порови известно време, докато открие малкия си черен бележник и химикалка. Седна, опря бележника на коленете си и се опита да фокусира погледа си.

— Добре, готова съм. Къде точно се намира?

Гласът му прозвуча толкова рязко, че Сам примигна.

— Църквата „Сейнт Мери“ в Нортуик. При отбивката от В-381, на около трийсет и пет километра от...

Сам го прекъсна:

— Знам къде е, благодаря.

Полицаят просто се опитваше да бъде изчерпателен, но точно сега не й бе до това.

— На входа ще има полицаи, които ще ви насочи към мястото. Старши детектив Фармър вече е там — каза, сякаш се опитваше да я предупреди да побърза. Сам обаче нямаше намерение да се плаши от Фармър или когото и да било.

— Добре, благодаря. След около час ще съм там.

Остави слушалката и погледна будилника — дванайсет и половина през нощта. Отбеляза си този час в бележника, преди да го прибере, и стана от леглото. Сега вече изчисли, че един час няма да й стигне да се приготви и стигне Нортуик, който беше на другия край на графството и в доста труднопроходим участък. Все пак полицаите предпочитаха да получат някакъв ориентировъчен час за пристигането й.

Отиде до прозореца, дръпна завесите и го отвори широко. Бурята бе отминала, но в далечината още се чуваше тътенът на гръмотевиците. Задухата, която тегнеше във въздуха от седмици, най-после си бе отишла, заместена от чист, свеж въздух. Бризът от Северно море прекосяваше цялото графство и сега нахлуваше през отворения

прозорец, разхлаждайки голото ѝ тяло. Дъждът бе изпълнил въздуха с ароматите на нощта, които Сам обожаваше. Те ѝ напомняха, че обонянието ѝ все още работи, че не е унищожено от мирисите на моргата. Погледна към градината си. Бурите бяха добре дошли след дългото горещо лято. Сега градината ѝ отново се събуждаше за живот, напоена и освежена. Сам с нетърпение очакваше да се заеме с работата по нея. Сега обаче затвори прозореца, намести внимателно резето и тръгна към банята.

Изненада сама себе си, като се замисли, че щом Фармър се е заела със случая, с нея със сигурност ще е и Адамс.

Саманта закъсна, както обикновено. Оказа се, че е успяла да забута някъде из къщата ключовете за колата си и се наложи да използва резервните, които пазеше точно за такива случаи в едно чекмедже в кухнята. Представяше си как Фармър крачи нервно напред-назад, очаквайки Сам да се появи, за да огледа трупа. Най-после зави и навлезе в селото. Не ѝ бе трудно да открие църквата — само оттам се виждаха проблясващи сини лампи, които осветяваха целия район. Журналистите вече бяха пристигнали и сега обикаляха нетърпеливо около гробището, надушили горещата новина. Единственото, което успяваше да ги удържи да не нахлуят в гробището и да изпотъпчат всичко, бе жълтата полицейска лента и един полицай, който зорко пазеше на входа. Репортерите винаги успяваха да надушат сензационните истории — явно си плащаха на някой детектив от „Убийства“ за информацията. Това не бе позволено, но винаги се случваше.

Сам бавно премина с колата си през тълпата репортери, като прикриваше с ръка лицето си от светкавиците на фотоапаратите и не обръщаше внимание на почукванията по стъклото на колата ѝ.

Когато приближи църквата, я спря млад полицай, който светна дразнещо с фенерче в лицето ѝ. Явно бе намръзнал, сигурно стоеше там вече няколко часа. Понякога минаваха часове, преди всички полицаи и полицейски кучета да обходят терена и да решат, че трябва да извикат патолог на местопрестъплението. Сам отвори жабката и затършува из купчината обвивки от шоколади, карти и талони за отстъпки при пазаруване, за да намери служебната си карта. Най-после

откри пластмасовия правоъгълник, на който имаше доста нещастна снимка на самата нея, и го показа на полицаия.

— Доктор Райън, патологът от болницата.

Той кимна и след като бързо си отбеляза нещо на листа, закачен за твърдата папка, ѝ посочи да паркира отстрани на църквата. Тя му благодари, пхна служебната си карта обратно в жабката и подкара към останалото като по чудо празно място в почти безкрайната редица паркирани полицейски коли.

Полицаите сновяха навсякъде. Някои, униформени и нахлупили черните си вълнени шапки плътно над ушите, разнасяха някакви дълги прътове. Полицаите от лабораторията, облечени в белите си предпазни костюми от мушама, детективите, които се мотаеха със сериозно изражение и разговаряха тихо помежду си, но очевидно не вършеха почти нищо.

Сам слезе от колата и си проправи път към желязната врата, откъдето тръгна по отбелязаната с жълта полицейска лента пътека. На средата на пътя я пресрещна шефът на екипа от лабораторията, който ѝ подаде бял предпазен костюм. Това, разбира се, бе необходимо, за да се предпази мястото, където бе открит трупът, от по-нататъшно замърсяване с външни следи, влакнца и отпечатъци, но също така бе много полезно и за предпазване на собствените дрехи. Сам винаги държеше на външния си вид. Подбираше елегантни, но практични дрехи и винаги слагаше по малко грим. Спомни си как веднъж се бе появила на едно местопрестъпление с вид на съживен мъртвец. Вечерта бе ходила на доста проточило се парти и когато получи повикването по телефона в пет сутринта, си бе спестила обичайните грижи за външния вид. Бе се съсредоточила върху това да стигне до мястото. За съжаление журналистите пак бяха научили по някакъв начин за престъплението и вече бяха пристигнали. Репортери, фотографи, телевизионни екипи с камери. Наложил се да си проправи път през стена от проблясващи светкавици и неспирни въпроси, за да стигне до мястото, където лежеше трупът.

На следващия ден се видя във всички вестници и новинарски емисии на телевизиите в страната с бледо подпухнало лице и измачкани дрехи. Но най-унизителното от тази история бяха обаяданията от приятелите ѝ, които също я бяха видели. Фармър, от друга страна, се бе появила в обичайния си вид, самоуверена и

спокойна, елегантно облечена с панталон и скъпо черно палто. Сам си обеща вече никой да не я види в такъв вид, даже и да пристигаше на местопрестъплението с известно закъснение.

Сега към нея се приближи Ричард Оуен. Изглеждаше от главата до петите като провинциален лекар с процъфтяваща практика, облечен с вълнен блейзър и зелени гумени ботуши, които, помисли си Сам, идеално му подходяха. Основната работа на полицейския лекар бе, поне според Сам, да установи, че е настъпила смърт, и то без да се доближава прекалено до мъртвеца. Някои полицейски лекари се изживяваха като наследници на Шерлок Холмс и често излизаха извън рамките на задълженията си, а още по-дразнещо — извън границите на компетентността си. Оуен вече се бе научил, че като си има работа със Сам, е най-добре да свежда мненията и диагнозите си до минимум.

Тя се изненада и малко се раздразни като видя, че Оуен не е облечен с бял предпазен костюм, и се зачуди как е успял да се промъкне край отговорника от лабораторията, който обикновено бе много стриктен.

Оуен я поздрави полуусмихнат:

— Добър вечер, Сам. Значи успя да си проправиш път в тази лудница?

Сам кимна, после потърка между пръстите си края на самото му.

— Хубаво сако, Ричард, много подходящо за случая.

Оуен погледна самото си и го изтупа леко с пръсти.

— Харесва ли ти? Подарък ми е от госпожата. Трябва да демонстрирам благодарността си, нали?

— Можеше все пак да го покриеш с предпазен костюм. Това е първото нещо, на което уча студентите си.

Ричард остана невъзмутим.

— Не си струва усилието, доближих се само за няколко секунди.

Сам се опита да прикрие раздразнението си заради това нарушение на правилата, но не успя.

— Не си ли чувал приказката, че можеш да убиеш човек веднъж, а следите — хиляда пъти?

Оуен реши да смени темата.

— Не беше ли Тревър Стюърт днес на повикване?

— Беше, но не са успели да го открият. Сигурно си е пъхнал пейджъра под някое легло.

— Трябвало е да опитат в женските общежития на колежа, още от студент се задържа най-много там.

— Крайно време е и той да порасне. Както и да е, какво е положението?

— Бял мъж, осемнайсет-двайсетгодишен, мъртъв от няколко седмици според мен.

Сам го изслуша любезно, без да се задълбочава в думите му, тъй като предпочиташе сама да си създаде мнение за това, което щеше да види на местопрестъплението.

Оуен продължи:

— Църковният клисар го е намерил преди няколко часа, бил е удушен, въжето още е около врата му. В доста ужасяващо състояние е, имай предвид, животните са го открили преди нас.

— Някакви документи за самоличност?

— Не, нищо. Гол е и засега няма следи от дрехите му.

Сам обмисли чутото.

— Сексуален мотив?

— Не съм сигурен, а и ти си експертът, не аз. Аз съм обикновен полицейски лекар.

Сам знаеше, че му е известно мнението ѝ за полицейските лекари и сега му се усмихна.

— Казах им, че могат да извадят трупа от гробницата, надявам се, не възразяваш. Вътре нямаше място да влезе и котка.

Колкото и да мразеше тялото да се мести, преди тя да е пристигнала, сега Сам се съгласи, че решението му е било правилно и че така ще ѝ е по-лесно да се заеме с първоначалния оглед. Тя кимна:

— Правилно си постъпил. Сега най-добре да отида и да видя какво мога да направя. Благодаря за помощта.

Сам взе чантата си и като погледна за последно Оуен, не можа да се сдържи да му подметне още веднъж за нарушението на правилата:

— Дано неприятният мирис не се е пропил в сакото ти, Ричард, иначе Джанет ще се ядоса, нали? До скоро.

Сам се завъртя и тръгна по пътеката към средата на гробището, усмихната надменно.

Оуен я изчака да се отдалечи, след това сграбчи края на ревера си и го приближи към носа си. Премигна ядосано, защото Сам се оказа права: зловонният мирис на трупа се бе просмукал в сакото и сега

щеше да се наложи да носи дрехата на химическо чистене. Пусна ревера си, поклати глава и тръгна към изхода.

Не бе трудно да се открие къде е трупът — ярките прожектори и струпаните хора ясно го подсказваха. Сам забеляза Фармър и Адамс, заобиколени от полицаи от лабораторията, да стоят край една гробница. Един от мъжете от лабораторията вече бе вътре в гробницата и вземаше различни проби, докато неколцина претърсваха околността, а друг правеше снимки. Всички изглеждаха премръзнали, а Фармър и Адамс пиеха димящо кафе от малки пластмасови чашки. Сам се отправи към тях двамата.

Докато вървеше, забеляза, че капакът на гробницата е махнат и лежи на три части върху мократа трева. Трупът бе положен до него в отворен чувал от моргата. Оуен бе прав: гробницата бе прекалено малка и Сам не би могла да извърши огледа вътре.

Фармър вдигна поглед и очевидно се изненада от появата ѝ.

— Мислех, че Тревър Стюърт е на повикване?

На Сам вече ѝ писваше от този въпрос.

— Решили са, че този път нещата е редно да се свършат както трябва — заяви тя.

Фармър и Адамс се спогледаха, усещайки, че нещо не е наред. Сам се наведе над тялото, отвори медицинската си чанта и затършува из инструментите и шишенцата за диктофона си. Нямахше го. Сети се, че го бе използвала в болницата и го бе забравила на бюрото си. Извади бележника си, но не можа да намери химикалка. Смутено попита:

— Някой може ли да ми услужи с химикалка?

Фармър и Адамс си размениха развеселени погледи, после Том бръкна в джоба си и подаде на Сам химикалка.

— Да не забравиш да ми я върнеш — пошегува се той, — защото аз така се сдобих с нея.

Сам му благодари, но бе прекалено ядосана на самата себе си, за да се усмихне. Записа си часа и мястото на първоначалния оглед на трупа, както и списък на присъстващите. Сега вече започна да оглежда трупа — беше в ужасно състояние и тя не би могла да свърши кой знае какво по него на този етап. Оуен бе преценил положението правилно. Започна да си води бележки.

— Тялото е на бял мъж, вероятно около осемнайсет-двайсетгодишен. В доста напреднала фаза на разлагане, голо. Дясната ръка липсва...

Адамс се обади:

— Открихме я, кучето на клисаря я е отмъкнало.

— От лявата ръка липсват три пръста... — Тя погледна Адамс.
— И за тях ли се е погрижило кучето?

— Не, съжалявам. Не открихме ордъовъра му.

— Половината ходило липсва и по ръцете и торса има повърхностни рани. Нараняванията по торса изглеждат не съвсем обичайни. Състоят се от два разреза — един вертикален и един хоризонтален, които се пресичат в долната част на корема, така че се получава нещо като обърнат наопаки кръст. — Въпреки че нараняванията я заинтригуваха, Сам знаеше, че не може да свърши почти нищо повече, докато не откарат тялото в моргата. — Около врата на жертвата има стегнато усукано въже. От лявата страна на врата има къса метална тръбичка, за която са закачени двата края на въжето. Очевидно тръбичката е използвана, за да се стегне въжето, образувайки примка.

Сам насочи вниманието си към Колин Фланъри, отговорника от лабораторията.

— Измерена ли е температурата на въздуха?

Колин работеше в лабораторията от толкова години, че прие този въпрос почти като обида, сякаш тя поставяше под въпрос професионалната му компетентност. Той кимна и Сам продължи:

— А вътре в гробницата?

Колин отново кимна.

— Ще трябва да се свържем с метеорологичната станция и да поискаме сведение за средните температури през последните няколко седмици.

Колин усещаше, че се дразни все повече. Това чувство не му харесваше, защото той държеше да излъчва спокойствие и увереност.

— Ние ще се погрижим за това, доктор Райън, не се безпокойте.

Сам не бе сигурна дали заради тона му, или заради това колко рязко ѝ отговори той, но осъзна, че го е засегнала.

— Май се опитвам на краставичар краставици да продавам, а, Колин?

Той кимна леко, но не отговори. Сам отново насочи вниманието си към трупа. Червеите се бяха настанили навсякъде и тялото сякаш мърдаше заради постоянните им движения напред-назад под това, което бе останало от кожата. Една муха обикновено снася по триста яйца, а на този труп вече бяха кацали стотици мухи.

— Искам проби от червеите да се вземат още тук. Извикан ли е ентомолог?

— Опитваме да се свържем, но засега ни е трудно да открием някого.

— Ще възрази ли някой, ако аз взема няколко за проба?

Колин поклати глава:

— Ще ти донеса формалин.

Пробите щяха да бъдат важни, ако изобщо имаше шанс да се установи с някаква точност кога е настъпила смъртта. Противно на общоприетото мнение, установяването на часа на смъртта бе доста неточна наука и Сам щеше да се нуждае от всяко възможно свидетелство, дори и във формата на червеи и насекоми. Бръкна в чантата си и извади малко бурканче за проби. Издърпа няколко малки бели червея от тялото и ги пусна в буркана, след което го затвори и го подаде на един от полицаите от лабораторията.

Колин бързо се върна с втори буркан, в който имаше формалин. Наведе се и издърпа още няколко червея от тялото, после ги пусна в буркана, където те веднага потънаха на дъното. Сам извади термометър от чантата си, разтърси го и го пхна в купчината червеи около врата на мъртвеца, за да установи температурата, при която се бяха развили червеите. Колкото по-ниска бе температурата, толкова по-бавно се размножаваха те, и обратно — колкото по-висока бе температурата, толкова по-бързо се умножаваха червеите. Дори и тази информация щеше да е от някаква полза.

Когато приключи с температурата, Сам помоли Колин внимателно да завърти тялото на една страна. Той се справи бързо и професионално, стараейки се да причини възможно най-малко вреда на останките. Сам бързо огледа гърба на жертвата, видя, че там няма други наранявания, и трупят бе върнат в първоначалното му положение. Тя погледна часовника си и се изправи.

— Първоначалният оглед е приключен в един и петдесет и осем. Фармър и Адамс погледнаха часовниците си и кимнаха.

— Аутопсия утре в десет, ако вие сте съгласни?

Те отново кимнаха.

— Добре, ще се видим тогава.

Сам тръгна по пътеката към изхода от гробището, следвана от Фармър и Адамс. Фармър заговори първа:

— Какво можеш да ни кажеш?

— Почти нищо повече от това, което вече знаете. Бил е удушен, със сигурност има и други рани по тялото и ръцете. Но дали те са причинени от убиеца, или са резултат от дългия престой на открито, няма да знаем, докато не го почистят в моргата. Дрехите му намерени ли са?

— Не, не още, но продължаваме да ги търсим. Мислиш ли, че убийството може да е свързано със сексуално насилие — заради голотата?

— Това трудно може да се прецени след толкова време.

Фармър продължи с въпросите:

— От колко време е мъртъв?

Сам сви рамене:

— Няколко седмици може би. Ще се опитам да го определя възможно най-точно, но не възлагайте големи надежди на това. Ще можем да кажем нещо с по-голяма точност след аутопсията и след като ентомологът също си свърши работата.

Сам започна да съблича предпазния костюм и Фармър я изгледа.

— Доктор Оуен направи по-точно предположение.

Сам се ядоса, че поставят под съмнение преценката ѝ, и го показва.

— Нима? Е, аз не мога да добавя нищо. Ако искате да научите повече тази вечер, идете на врачка. — Тя най-после се пребори с предпазния костюм и го подаде на един минаващ полицаи от лабораторията, след което се отправи към колата си, оставяйки Фармър да се чувства безсилна и раздразнена.

[1] Трупно вкочаняване (лат.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Сам зави с колата към определеното за нея място на паркинга и забеляза, че от болницата най-после са успели да поставят табелка с името ѝ. „Отне им само една година — помисли си тя, — не е зле.“ Табелката бе тъмнозелена с черни букви:

ЗАПАЗЕНО МЯСТО
ДОКТОР САМАНТА РАЙЪН
ПАТОЛОГИЯ

Паркира колата и постави бастуна против кражба на кормилото. Поставяше го само като психологическа бариера — беше загубила ключовете за него още преди месеци, но се надяваше, че все пак ще отблъсне евентуалните крадци.

Слезе от ланд ровъра си и погледна дългите тъмни пътеки в бетонния лабиринт на паркинга. Това бе доста стряскащо място дори и през деня — лошо осветено, със стълбове и ниши, които хвърляха допълнителни сенки по циментовия под. Вечер беше направо злоещо и дори краткият път от асансьора до колата караше Сам да се сковава от ужас. Неколккратно се бе оплаквала, че паркингът не е никак безопасен, но нищо не се бе променило. Ограниченият бюджет на болницата си имаше други приоритети и по всеобщо мнение само някое изнасилване или убийство на паркинга можеше да предизвика съществени промени.

Сам бързо прекоси разстоянието до асансьора, стискайки аларменото устройство, което носеше в джоба на палтото си. Не бе особено убедена колко ефикасно би било то, ако някой наистина се опиташе да я нападне, но от болницата ги бяха раздали на всички жени от персонала като някакво малко успокоение.

Като слезе от асансьора на четвъртия етаж, Сам веднага се почувства спокойна и уверена. Тук бе топло, светло и пълно с хора.

Сам доближи кабинета си и забеляза, че секретарката ѝ — Джийн Кар, се е устремила право към нея с чаша димящо кафе в едната ръка и голям кафяв бележник в другата. Първото, което достигна до нея, бе силният норфълкски акцент на Джийн:

— Добро утро, доктор Райън.

Джийн бе ниска и набита жена с едро лице и наситеносини очи, уголемени от очилата с дебели рамки, които едва се задържаха на носа ѝ. Винаги се обличаше елегантно, макар и малко старомодно, и засега устояваше на опитите на Сам да осъвремени гардероба ѝ. Джийн работеше в болницата „Парк“ повече от двайсет и пет години, с кратки прекъсвания за раждане и отглеждане на децата си. Тя бе едно от големите и недооценени завоевания на отделението и болницата и Сам ясно осъзнаваше, че животът ѝ би бил непоносим без Джийн. Когато секретарката най-после стигна до нея, Сам пое чашата пряко сварено кафе от ръката ѝ и отпи с усмивка.

— Благодаря, Джийн, спасяваш ми живота. Умирах за кофеин.

Джийн знаеше, че всякакво поучение по въпроса би било безполезно, така че просто въздъхна и поклати глава. Харесваше Сам и изпитваше нужда да я защитава. За пръв път работеше за жена и въпреки постоянните опити на Сам да я промени, тя изпълняваше задълженията си с удоволствие.

Двете заедно влязоха в кабинета — голяма стая, осеяна с картини и саксии с цветя, които създаваха уютна атмосфера. Кабинетът на Сам в болницата бе пълна противоположност на сивия клиничен офис в моргата, който не бе по-приятен от затворническа килия. В дъното на кабинета, зад бюрото, имаше голям прозорец, който гледаше към задния двор на болницата и съответно — към моргата. Така можеше да държи под око какво става и там.

Щом Сам стигна до бюрото си, Джийн започна с въпросите:

— И какво, пак са те викали на оглед през нощта? Не беше ли ред на доктор Стюърт?

— Беше. Да си виждала Тревър тази сутрин? — Гласът ѝ звучеше съвсем нехайно, което често дразнеше Джийн, сякаш Сам не можеше да се концентрира върху настоящето, а се е отнесла някъде другаде.

— Не, не мисля, че доктор Стюърт се е появил. Сигурно още спи.

Сам погледна купчината неотворени писма и доклади, които трябваше да попълни и които бяха осеяли бюрото ѝ. Набързо ги прехвърли, търсейки нещо ново или необичайно, което да събуди интереса ѝ. Нямахме нищо. Задоволи любопитството си и се съсредоточи върху разговора с Джийн.

— Сигурно. Но къде ли?

Джийн, която бе наясно с похожденията на Тревър, направи съвсем разумно предположение:

— Аз бих проверила първо в женските общежития. Обикновено се оказва там, когато никой не може да го намери.

Сам се усмихна.

— Джийн, какво намекваш?

— Нищо не намеквам, излагам факти. Мъж на средна възраст. Не разбирам с какво толкова се харесва на момичетата.

Сам се развесели. Джийн сигурно бе най-прямият човек, когото познаваше, и въпреки че сигурно също намираще Тревър привлекателен, искрено се възмущаваше от поведението му.

Джийн продължи по същество:

— Къде са намерили трупа?

— В гробището при църквата „Сейнт Мери“.

— В Нортуик?

— Да, знаеш ли го?

— Там съм се венчавала.

— Значи това не е първото зло, случило се там.

Джийн се намръщи, но като видя закачливото изражение на Сам, бързо се успокои и се усмихна.

— Има куп съобщения за теб.

Сам се отпусна на стола и изпи последната глътка от кафето си. Джийн отвори кафявия тефтер, в който записваше всички съобщения, срещи и ангажименти на Сам, и започна:

— Сестра ти се обади. Днес е рожденият ден на майка ти и тя очаква да ги посетиш довечера, но първо се обади да кажеш към колко часа да те очакват.

— О, боже, кога мина една година?

— Поръчах букет цветя с надпис „С много любов в този щастлив ден“ и тази сутрин трябва да ѝ го занесат.

Сам дръпна ръце от лицето си и погледна Джийн с видимо облекчение.

— Благодаря, Джийн, как можах да забравя!

— Много си заета. Сметката е на бюрото ти, предпочитат плащането да стане по-скоро. Реших, че нищо не е прекалено добро за майка ти.

Сам взе сметката, погледна я и се ококори, като видя сумата.

Джийн продължи:

— Случаят „Мърфи“ е стигнал до...

— Пак ли „Мърфи“? — прекъсна я Сам. — Не беше ли приключен?

— Очевидно не, така че трябва да си готова да дадеш показания през Кралския съд.

— Кой?

— Мисля, че в Норич. — Джийн запрелиства бележника, търсейки потвърждение на последните си думи. — Да, точно така, в Норич.

— Кой е адвокат на защитата?

Джийн отново запрелиства бележника.

— Господин Аткинсън.

— О, пак ще слушам префърцунения му аристократичен акцент — изимитира го Сам. — Той ме мрази. Ще ме държи на свидетелската скамейка часове наред. Най-добре извади папката, за да се подготвя. Нещо друго?

— Господин Чеймбърс от „Уолтър, Чеймбърс и Пилкингтън“ иска среща във връзка с обжалването възможно най-скоро. Делото на клиента им ще се гледа в края на месеца и те искат да се уверят, че няма да възникнат противоречия по основните положения.

— Има си хас! Чудя се защо изобщо съм станала патолог. Много по-лесно щеше да ми е, ако бях адвокат: щях да прекарвам също толкова време в съда.

Преди Джийн да успее да довърши списъка с обажданията, ги прекъсна кратко рязко почукване на вратата. Двете жени вдигнаха глави и видяха усмихнатото лице на Тревър да надниква в стаята.

— Чувам, че съм ти длъжник.

Той влезе в стаята уверено и решително, както винаги. Въпреки че бе относително нисък, бе слаб, привлекателен и изглеждаше много

по-млад от 40-те години, на които беше. Бе един от онези мъже, които жените намират за неустойимо привлекателни, и той го осъзнаваше. Не пропускаше да се възползва от това, като полагаше изключителни грижи за външния си вид — от върха на обувките си „Гучи“ до последното зализано косъмче на модерно подстриганата си коса. Единствената жена, която не бе проявила никакви признаци, че се поддава на чара му обаче, бе Джийн Кар и днешният ден не бе изключение. Тя го изгледа враждебно и се обърна към Сам:

— Ще ви кажа останалите съобщения по-късно, доктор Райън.
— Отново изгледа Тревър Стюърт. — Ако не сте прекалено уморена.

Напусна стаята с ледено изражение, но Тревър не се смути ни най-малко.

— Приятен ден, Джийн. Случайно да можеш да ми намериш едно кафе?

Наглостта му накара Джийн да ахне в първия момент, но после бързо се овладя и отговори учтиво, стараейки се хладината да проличи в тона ѝ:

— Ще видя дали мога да направя нещо по въпроса.

Чак когато тя излезе, Тревър се обърна към Сам:

— Кралицата майка напуска сцената. Дали няма да ми сипе нещо в кафето, а?

— Бром най-вероятно. Дойде да ми поднесеш извиненията си ли?

Тревър се усмихна и седна, без да е поканен, на стола срещу бюрото ѝ. Харесваше Сам и се чувстваше привлечен към нея още от момента на пристигането ѝ. Смяташе, че и тя го харесва — определено флиртуваше с него, особено с очи — но не бе сигурен дали това е белег за сериозни намерения от нейна страна, или тя просто играеше неговата игра. Въпреки че тези съмнения му помагаша да поддържа отношенията помежду им строго професионални, не спираше да дебне за възможност за сближаване.

— Извинявай за снощи. Останах да ноцувам при един приятел и пейджърът ми нещо не е сработил. — Той откачи пейджъра от колана си и го размаха пред Сам, опитвайки се да я убеди в теорията си. — Лоша работа.

Сам изобщо не се впечатли от представлението.

— Мислех, че си започнал да губиш обонянието си, не слуха.

— Мога аз да поема тази аутопсия, ако искаш, а ти да си свършиш другата работа.

Сам не искаше и да чуе.

— Не, няма да стане, Тревър. Аз ще направя аутопсията, а ти свърши другата работа.

Тревър кимна неохотно.

— Къде са го открили?

— Гробището на църквата „Сейнт Мери“, Нортуик.

— Мъртвец в гробище, каква изненада. Смъртта естествена ли е била?

— В този случай няма нищо естествено. Удушен и мъртъв от няколко седмици.

— Нещо друго?

— Нищо особено. Беше гол и дрехите му липсваха, както и документи за самоличност. Така че нямаме ни най-малка представа кой е.

— Някакви стари рани, татуировки?

Сам поклати глава:

— Нищо очевидно. Но отпред на тялото имаше срязване със странна форма. Нещо като обърнат наопаки кръст.

— Гол мъж в гробище с изрязан кръст на тялото. Доста шантаво ми звучи. В колко часа е аутопсията?

— В десет.

— Наистина ли? Ами не е зле да побързаш тогава, защото вече минава десет.

Сам погледна часовника си, скочи и хукна към вратата.

— По дяволите!

Докато отваряше вратата, погледна назад към Тревър, който небрежно преглеждаше листовите по бюрото ѝ.

— И не забравяй да поемеш задачите ми за днес. Всичките!

Той кимна и вдигна ръка успокоително. Сам не бе убедена.

— Лошо ти се пише, ако се издъниш.

Тревър премигна и вдигна ръце, сякаш да се предпази от удар. Сам се усмихна, поклати глава и затвори вратата зад себе си.

Пътят до моргата, която се намираше в мазето на болницата, не бе никак дълъг. Бързо спускане с асансьора, следвано от кратка разходка, общо не повече от пет минути. Днес обаче се оказа, че асансьорът е заседнал на шестия етаж, и след като няколко пъти натисна безрезултатно копчето за извикване, Сам се отказа да чака и хукна по стъпалата, прескачайки ги през едно.

Щом наближи мазето, усети мириса, идващ откъм моргата. Въпреки модерната вентилационна система, зловонието някак успяваше да избяга и да се понесе бавно към първия етаж на болницата. Честно казано, от болницата бяха направили всичко възможно, но продължаваше да се разнася неприятният мирис на разлагаща се плът.

Най-после Сам пристигна в моргата с петнайсет минути закъснение, изпотена и зачервена. Бързо се преоблече в зелената хирургическа престилка, изми грижливо ръцете си и си сложи гумените ръкавици. Влезе в залата за дисекции, която вече бе пълна с хора: полицаи от лабораторията, детективи, господин Палмър, съдебният следовател — всички очакваха появата ѝ.

Моргата в болницата „Парк“ бе винаги ярко осветена. Светлината от мощните лампи на тавана се отразяваше от облицованите с бели плочки стени и под и така в помещението ставаше още по-светло. Сам забеляза, че старши детектив Фармър, която стоеше заедно с Адамс, я изгледа неодобрително и демонстративно погледна часовника си. Сам не ѝ обърна внимание, а погледна Фред Дейл — лаборанта към моргата.

— Всичко готово ли е, Фред?

Той работеше със Сам още от постъпването ѝ в „Парк“ преди година и тя напълно му се доверяваше. Беше прецизен, бърз, много лоялен и сякаш винаги отгатваше следващата ѝ стъпка при всяка аутопсия, която правеха заедно. Гигант с нежно сърце — висок метър и осемдесет и пет по чорапи, с голямо обло лице, на което неизменно грееше усмивка. Освен това имаше естествен талант да разсмива и невероятно чувство за хумор, което ободряваше дори и най-потискащата атмосфера, която определено не бе рядкост в моргата. Макар че бе по-млад от Сам, той изглеждаше по-стар с няколко години. Беше бивш сержант от Кралската армия, получил лошо нараняване на крака по време на един уличен бунт в Белфаст, при който неколцина от

колегите му загубили живота си. Нараняването го бе оставило с леко, но неизлечимо накуцване и бе поставило преждевременен край на кариерата му. След като прекарал известно време на улицата, където продавал вестници и списания, той сменил няколко цивилни служби, преди да постъпи в „Парк“. Тук бе намерил някакъв покой, заобиколен от смъртта, и Сам бе забелязала, че в пълен контраст с грубоватата му външност, той се отнася нежно и почти благоговейно с телата на мъртъвците. Може би връзката му с проблемите в Северна Ирландия бе причината Сам да го чувства толкова близък, а и той я възприемаше по същия начин, макар никога да не го бяха коментирали.

Сам отиде до дългия черен найлонов чувал върху стоманената маса, в който бе тялото. Кимна на Фред, който започна да отваря ципа на чувала, бавно разкривайки разлагащото се вътре тяло. Фотографът от лабораторията веднага се приближи и започна първата от сериите снимки, които щеше да направи по време на аутопсията. Фред внимателно завъртя тялото на една страна, Сам издърпа найлоновия чувал и го подаде на един от полицаите от лабораторията, който го сгъна и прибра в торба за съхранение на веществени доказателства. Сам и Фред се отдръпнаха назад, а рентгенологът направи рентгенови снимки на различните части на трупа, след което се зае с подробен преглед на скелета, търсейки незабележими счупвания, чужди тела и рани.

Тялото — или поне това, което бе останало от него — сега лежеше почерняло и голо на масата. Фред намести главата върху извито дървено блокче и отстрани найлоновите торби, покриващи дланите и ходилата. Дланта, която бе спасена от зъбите на кучето на клисаря, лежеше в найлонова торба до тялото. Фред внимателно извади и нея и грижливо я намести до китката. Аутопсията нямаше да е никак лесна заради напредналата степен на разлагане, която затрудняваше откриването на евентуалните следи и белези. Сам започна да описва на глас действията си за описа, който се правеше.

Когато започваше някоя аутопсия, особено свързана с разследвано от полицията престъпление, тя се концентрираше напълно и всичко от околния свят преставаше да съществува за нея. Съзнанието ѝ сякаш изключваше от времето и пространството и нищо нямаше значение освен тялото на масата.

— Тялото е на бял мъж с неустановена самоличност. Възраст малко под или около двайсет години. Добре развито тяло. Едното око липсва, косата е светла, но ако се съди по вида ѝ, е боядисвана, тъй като корените са черни или тъмнокафяви.

Сам взе метър и отчете по него:

— Тялото е дълго сто седемдесет и три сантиметра и тежи шейсет и пет килограма. Наблюдава се напреднала степен на разлагане в резултат на престой на открито. Наличието на червеите е значително. Ще взема още няколко проби, които да бъдат изследвани от ентомолог.

Фред предугади желанието на Сам и ѝ подаде малка стъклена епруветка.

— Жалко, че не съм рибар, щях да ги събера всичките.

Сам му се намръщи, но Фред не се смути от безмълвния ѝ упрек, усмихна ѝ се и постави етикети на две пълни с червеи бурканчета, които подаде на полицая, отговарящ за съхранението на веществените доказателства.

Сам продължи огледа. Повдигна дясната ръка.

— На дясната ръка има груба, вероятно саморъчно правена татуировка. Фред, може ли малко да почистиш тук?

Фред се доближи с купа топла вода и малка гъба и бързо изчисти мястото около татуировката. Топлата вода бе единственото нещо, което можеше да се използва на този етап: всеки химикал би унищожил евентуалните невидими следи по тялото. Сам се върна при масата и измери татуировката.

— Татуировката е дълга шест сантиметра и се състои от седем букви — ФРАНСИС. Може ли да направите няколко снимки отблизо?

Сам задържа ръката така, че фотографът да направи няколко снимки на татуировката. Когато той приключи, Сам остави ръката на мястото ѝ и огледа внимателно останалите части на тялото за други татуировки, белези и наранявания, които биха могли да помогнат за идентифицирането на трупа. Не откри никакви, така че продължи:

— Около врата на мъртвия е увито въже, описващо триста и шейсет градуса без прекъсване. Завързано е от лявата страна на врата към куха метална тръбичка, така че се получава примка, или испанско ласо. Тръбичката е завъртяна неколkokратно, за да се стегне въжетото, което вероятно е причинило задушаване. Ще потвърдим последното в хода на аутопсията.

Без да чака покана, Фред подаде на Сам ножиците от табличката с инструменти край масата. Тя преряза въжето, стараяйки се да не засегне участъка около тръбичката. Отдели внимателно въжето от врата, но заедно с него се отлепи и слой разлагаща се плът. Въжето в този му вид бе прибрано в торбичка за веществени доказателства, която един полицаи от лабораторията веднага подаде. Сам върна вниманието си към трупа, взе намазки от устата и носа и ги подаде на Фред. Боравенето с носа се оказа доста трудна задача, тъй като той бе почти изцяло изяден или разложен, и се наложи Сам да пхне тампона за намазката дълбоко в носните кухини. Като приключи с това, тя се зае с торса.

— Има повърхностни необичайни наранявания по гръдния кош и корема. Те представляват два линейни среза. Единият е вертикален, започва от основата на шията и стига до надпубисната област. Другият минава хоризонтално през корема. Двата среза образуват кръст, поточно обърнат наопаки кръст.

Фред ѝ подаде метъра и Сам премери дължината на двата среза.

— Вертикалният срез е четирийсет и два сантиметра, а хоризонталният — двайсет и осем сантиметра.

Тя върна метъра на Фред, който ѝ подаде нож за дисекция. Сам притисна скалпела и отвори двата среза.

— Срязванията са повърхностни, не са дълбоки.

Погледна към Фред и му кимна. Той завъртя внимателно тялото на една страна и Сам подробно огледа гърба.

— На останалата част от тялото няма видими следи от наранявания.

Сам отново кимна и Фред върна тялото в първоначалното положение. Тя взе отново ножа за дисекция и започна разреза на тялото.

— Започвам вътрешния оглед.

Адамс знаеше какво ще последва: отделяне на черния дроб, на пикочния мехур, вземане на проби за токсикологични изследвания. Бе виждал достатъчно подобни процедури и сега извърна глава.

Франсис огледа лицето си в огледалото, като отдели специално внимание на лявото си око. Избледняващата синина чак сега можеше

да се прикрие с грим. Той не я бе удрял преди и Франсис бе твърдо решена, че няма да му позволи да го направи отново. Беше ѝ се извинил, но колкото и необичайно да бе това за човек като него, тя все още се чувстваше застрашена.

Бе минал месец от неуспешния ѝ опит да напусне Бърд. Беше ѝ писнало да чака на гарата и тъкмо бе стигнала до паметника на загиналите във войната, когато чу познатия рев на двигателя на спортна кола. В първия момент си помисли, че Марк най-послед се е появил, и се почувства ядосана и въодушевена едновременно. Пусна куфара на тротоара и заподскача, махайки с ръце към фаровете на приближаващата се кола. Щом стигна до нея, колата рязко спря. Фаровете я заслепиха, но тя се усмихна по посока на предното стъкло. Вратата откъм шофьора се отвори и се появи тъмната фигура на мъж.

— Не си се разбързал особено.

— Щях да дойда и по-рано, ако знаех.

Не беше гласът на Марк. Франсис усети как тялото ѝ се вцепенява при вида на Бърд, който тръгна към нея.

— Бързо си оздравяла. Като тръгнах за клуба, ти едва не умираше, а я се виж сега — здрава като камък. Чудеса прави този аспирин, а?

Франсис го гледаше, без да смее да мръдне или проговори. Той я доближи съвсем, сграбчи лицето ѝ в голямата си ръка и стисна бузите ѝ, при което тя изплака от болка.

— И не се ли появи твоят любим?

Заплашителният му тон я ужаси. Тя продължаваше да гледа безмълвно в очакване на това, което ще последва.

— Кога най-послед ще се научиш, тъпа кучко? Той не те искаше, искаше само парите и сега, като ги докопа, вече никога няма да го видиш! Никой не може да ме прецака и после да се измъкне безнаказано. Още по-малко ти и Джеймс.

Ударът, който последва, бе спонтанен и необуздан. Бърд зашлеви лицето ѝ с опакото на дланта си толкова силно, че тя политна назад и се просна тежко на пътя. Следващото нещо, което помнеше, бе, че на следващата сутрин се събуди в леглото на Бърд.

Странно бе, че той изобщо не спомена Марк и парите след онази нощ. Тя знаеше, че Марк е успял да ги открадне и че се е измъкнал от клуба по пожарната стълба отзад, както бяха планирали двамата.

Научи го от персонала. Но оттогава от Марк нямаше ни вест, ни кост. „Сигурно се пече на някой плаж в Испания“, мислеше си Франсис. Не можеше да разбере защо той бе взел парите и я бе изоставил. Изобщо не бе предполагала, че нещата ще се развият по този начин, като знаеше какви бяха чувствата му към нея. По-скоро тя би го изоставила, отколкото той нея — така смяташе. Но очевидно не го бе познавала толкова добре, колкото си мислеше. Всъщност никога не бе успявала с преценките си за хората — иначе никога не би се забъркала с човек като Бърд.

Парите трябваше да са за нея и бебето. Бърд винаги бе казвал, че не се интересува от деца, така че нямаше голяма вероятност той да се съгласи да ѝ плаща издръжка. Затова бе решила сама да си вземе малък аванс, с който да осигури бъдещето на бебето, а Марк ѝ бе предложил помощта си.

В момента нямаше друг избор, освен да остане при Бърд — въпреки поведението му. Бе ходила в един приют за малтретирани жени, но там се оказа по-зле, отколкото при Бърд, и тя не можа да си представи да отглежда детето си в такава обстановка. Не бе сигурна и как би реагирал баща ѝ, ако се появеше на прага му най-неочаквано, и то бременна. Не вярваше, че ще понесе и баща ѝ да я отблъсне, след като Марк вече го бе направил.

Държанието на Бърд бе безупречно, въпреки че веднага ѝ бе заявил недвусмислено, че ако има още един инцидент като този с Марк, тя жестоко ще съжалява. Франсис знаеше, че той не се шегува. Сега погледна плътно прилягащата по тялото ѝ рокля, която ѝ бе станала още по-тясна в талията, защото коремът ѝ започваше да нараства. Скоро трябваше да му каже или да намери къде да се скрие от него.

Бърд извика от долния етаж:

— Хайде, Фран, трябва да тръгваме.

Тя взе чантичката си и бързо тръгна надолу.

Денят бе минал неусетно. Винаги ставаше така, когато работата бе интересна. Както обикновено, полицаите не спряха да ѝ досаждат, докато тя не написа протокола от аутопсията, и дори поискаха да изпратят, несъмнено жертвайки доста голяма сума от парите на

данъкоплатците, една патрулна кола да вземе протокола веднага щом е готов. Сам намести показалеца на иконката за принтера и щракна отгоре ѝ с мишката, от което апаратът незабавно тихо забръмча. Докато гледаше как листовите се появяват един след друг, усети, че нещо я смущава. Бе премислила подробностите от аутопсията отново и отново, но въпреки това имаше чувството, че нещо не е наред, че нещо ѝ е убягнало и тя го е пропуснала. Отхапа от сандвича си с риба тон, който трябваше да ѝ стигне за обяд, и в този момент един глас зад гърба ѝ прекъсна мислите за аутопсията:

— Приключи ли?

Нямаше нужда да се обръща, за да види кой е — гласът бе достатъчно познат.

— Две посещения за един ден, Тревър, това е нечувана чест. — Обърна се към него. — Какво мога да направя за теб?

— Просто наминавам да видя как вървят нещата.

Сам отново се обърна към компютъра си.

— Добре. Има някои странни факти, но съм сигурна, че ще разреши загадките без чужда помощ.

Тревър кимна и погледна недоядения сандвич на Сам.

— Няма ли да го доядеш? Умирам от глад, днес не закусих.

Тя го гледа мълчаливо няколко секунди, после реши да отстъпи, въпреки че инстинктът ѝ подсказваше да не го прави.

— Вземай го. Май трябва да се замислиш за връзка с жена, която може да готви.

Тревър взе сандвича и си отхапа голямо парче.

— Чух, че ти си известна с уменията си в кухнята.

Сам пропусна забележката му, макар че се почувства поласкана.

— Успяха ли да открият кой е?

Тя поклати глава:

— Не, дрехите му ги няма, а на пръстите му не бе останала достатъчно кожа, за да му вземат отпечатъци.

— Одонтологът^[1] погледна ли го вече?

— Сега е негов ред. Но пак зависи дали е имал картон при зъболекар, за да може да се направи съпоставка.

Сам взе снимките от бюрото си и ги подаде на Тревър.

— Как ти изглеждат?

Тревър спря да яде за миг и ги пое.

— Вече са ти изпратили снимките! Явно имаш връзки.

Срокът, за който се получаваха снимките от аутопсиите, бе постоянна тема за шеги между патолозите от „Парк“. Ако снимките изобщо се появяваха, те пристигаха с огромно закъснение и обикновено се озоваваха не на бюрото на патолога, поел случая, а в кабинета на някой от колегите му. Тревър ги прегледа набързо.

— Разложен труп на млад мъж, мъртъв от седмица-две, ако се съди по вида му. — Той отново отхапа от сандвича и захвърли снимките на бюрото.

— Погледни по-внимателно торса му. Не забелязваш ли нищо? Виж тази. — Тя му подаде лупа и една снимка на торса в едър план.

Тревър остави сандвича и огледа снимката с лупата.

— Сега вече го виждам. Искаш да потвърдя теорията ти за кръста. Хммм, може и кръст да е.

— Какво значи „може“? Друг път няма да видиш сандвич от мен.

— Може да е доста неща.

Сам усещаше как започва да му се ядосва.

— Например?

— Рани, получени при самозащита, или може да са го измъчвали, преди да го убият — всичко се случва.

Сам усети, че той нарочно говори небивалици.

— И откога човек си наранява корема, докато се опитва да се предпази?

Тревър сви рамене:

— Може пък това да е подписът на убиеца — някой, който държи убийствата да се разпознават като негово дело. Няма да е за пръв път. Очевидно се случва доста често в Щатите.

— При нас не е откриван труп с подобни рани.

— Е, винаги си има начало. Страховито, а?

Сам кимна.

— Чудех се дали няма някакъв ритуален смисъл, иначе защо точно кръст, а не нещо друго.

— Като какво например?

— Не знам, просто се хващам за всяка сламка.

Тревър замълча. Беше се научил да се доверява на две неща, откакто познаваше Сам, и това бяха преценката и интуицията ѝ.

— Може ли да погледна тялото?

— Ако мислиш, че ще има полза.

Двамата излязоха от кабинета и тръгнаха към моргата. Тялото вече бе преместено на един от плотовете край стените. Фред стоеше отвън до вратата, а доктор Клайв Гилбърт — одонтологът, правеше рентгенови снимки на черепа. Сам и Тревър го изчакаха да свърши.

Въпреки че не се прилагаха като част от рутинната процедура, радиографските изследвания можеха да разкрият подробности за мъртвия, непостижими чрез други средства: коренна структура, подреждане на синусните кухини, структура на костите в която и да е част от тялото — и следователно бяха много полезни, когато имаше проблеми с идентифицирането на мъртвия. Това със сигурност бе един от най-точните и надеждни методи за идентификация, но и той разчиташе, както и идентифицирането по пръстови отпечатаци, на налична информация отпреди настъпването на смъртта. От известно време бяха започнали да използват още едно нововъведение в рентгеновите технологии — ксерорадиографията. При нея се получаваше образ на меките и твърдите тъкани при едновременно експозиране. По този начин можеха да се различат неметалните проникнали тела — като дърво, пластмаса или стъкло. Принципът, на който се основаваше тази технология, бе съвсем прост. Заредените селениеви частици, изложени под рентгеновия лъч, ставаха фотопроводими и образуваха електростатичен образ. Откакто бяха миниатюризирали това оборудване и то бе станало достъпно за употреба от съдебната медицина, го възприемаха като осмото чудо на света в тази област. Сам постоянно пишеше доклади за необходимостта от такова оборудване в моргата, но засега докладите й оставаха без резултат. При някои обстоятелства, когато се налагаше да се улесни огледът на одонтолога, тя изваждаше отстрани цялата челюст. В този случай не бе успяла да го направи, но Гилбърт се справяше някак си.

Гилбърт най-после приключи и излезе от моргата, без да каже и дума. Сам го намираще за странна птица, но той бе много добър специалист и нищо друго нямаше значение. Фред започна да прибира оборудването, а Сам и Тревър отидоха до тялото и се втрениха в необикновените наранявания.

— Много странно. Със сигурност е кръст и очевидно разрезите са правени наведнъж. Сега вече разбирам защо подозираш, че има

някакъв окултен смисъл. — Тревър отиде до горния край на масата и погледна тялото оттам. — От друга страна, може просто да са го изтезавали или това да е направено като предупреждение към другите. Чувал съм, че уличните банди си отправят такива предупреждения.

— Това няма нищо общо с колумбийските символи в бандите. Обърнат наопаки кръст, гробище и кой знае какво още.

— Вече ти казах, че ми изглежда доста шантаво. Говори ли с Фармър?

— Написах всичко в протокола, но само господ знае тя как ще изтълкува нещата. „Между другото, старши детектив Фармър, мисля, че може да е бил убит от вещица.“ Не смятам, че ще приеме подобна версия.

— Така е. — Тревър замълча за момент. — Може да е някоя религиозна откачалка — малко ли такива има наоколо.

— Проблемът е, че те всички работят за църквата.

Той се разсмя.

— И това е вярно. Мисля, че познавам един човек, който може и да ти помогне. Казва се Саймън Кларк, психолог, преподава в „Сейнт Стивънс“. Запознахме се на една вечеря. Той е специализирал в серийните убийства, особено тези с окултен елемент.

— Дали ще се съгласи да говори с мен?

— О, със сигурност! Това е точно по неговата част, сигурно някой ден ще напише дисертация по въпроса. Ще му се обадя да те очаква.

— Доктор Райън? — Гласът на Джийн Кар прозвуча приглушено, защото тя стоеше до вратата на моргата. — Един полицай ви търси. Казва, че трябва да му предадете протокола си.

Сам я погледна.

— Готов е, можеш да го вземеш, Джийн.

— Не, благодаря, предпочитам да не влизам. И миризмата ми стига. Добре е да побързате, изглежда нетърпелив.

Тревър и Сам се спогледаха усмихнати.

Фармър обходи лицата на наобиколилите я репортери като учителка, която оглежда класа си. Бяха доста, имаше журналисти и от националните вестници, не само от местните. Изненадващо бе, че

националните издания се бяха заинтересували точно от това убийство — напоследък убийствата не бяха рядкост из цялата страна. Фармър мразеше журналистите и ги възприемаше като социални паразити. Ако не преследваха човек, за да се докопат до някоя история, го преследваха, за да превърнат самия него в сензация. Все пак, каза си тя, от време на време имаше полза от тях и сега бе такъв случай. Бяха открили тялото преди почти седмица, а не бяха напреднали с идентифицирането му нито сантиметър. Не успяха да вземат отпечатъци от пръстите му и не получиха никакъв резултат от търсенето по зъбните снимки. Всички участъци в страната бяха проверили досиетата си за изчезнали младежи, но пак не изскочи нищо. Това наистина бе последният им шанс.

Фармър погледна електронния портрет, който бе създаден по снимките на черепа на трупа, и се удиви как съвременните компютърни технологии могат да произведат толкова реалистичен образ. С техниката за електронно идентифициране на лицата компютрите изграждаха цветен образ, който бе коренно различен от получените от старата техника за съставяне на фотопортрети.

Фармър погледна Адамс, който седеше вдясно от нея, и се изправи.

— Дами и господа! — Резкият ѝ глас прекрати бърбенето и накара всички репортери да насочат вниманието си към нея. — Първо, искам да ви благодаря, че дойдохте тук тази сутрин. Аз съм старши детектив Хариет Фармър, а господинът с мен е детектив Том Адамс. — Той кимна. — Както повечето от вас вече знаят, преди повече от седмица в гробището на църквата „Сейнт Мери“, Нортуик, бе открито тялото на неизвестен мъж. Тъй като тялото бе престояло на открито няколко седмици — без дрехи и естествено, без никакви документи за самоличност — засега не сме успели да установим самоличността на жертвата въпреки усилията си. Това, което можем да ви съобщим, е, че мъжът е бял, на осемнайсет-двайсет години, приблизително метър и седемдесет и три висок, около седемдесет килограма. Косата му е светла, но естественият ѝ цвят е тъмнокафяв. Навярно най-важната следа за самоличността е татуировката на дясната ръка. Татуировката се състои от седем букви със синьо мастило — *Франсис*.

Един от репортерите бързо се изправи.

— Питър Бушби, „Сън“. Вярно ли е, госпожо старши детектив, че убийството на този млад мъж е свързано по някакъв начин с черна магия? Особено като се знае, че е бил намерен гол в гробището, и то в полунощ?

Фармър леко се смути от този въпрос.

— Тялото определено не бе намерено в полунощ...

Още една репортерка скочи на крака.

— Клер Харгрийвс, „Кеймбридж Ивнинг Нюз“. Научихме, че отпред по тялото на жертвата са изрязани някакви ритуални знаци. Може ли да ни разкажете по-подробно за тях?

Фармър усети как се вбесява.

— По тялото имаше множество рани и все още е под въпрос дали някои от тях са с ритуален характер, или не.

Нов въпрос от дясната страна на залата:

— Хелън Блекмор, „Дейли Мирър“. Ако убийството не е свързано с черна магия, как ще обясните наличието на мъртъв петел и четири черни свещи край тялото?

— Доколкото ми е известно, не е имало...

— Можете ли да потвърдите пред нас, че убийството е свързано с черна магия?

Стаята избухна в какофония от зададени на висок глас въпроси. Наложих се Адамс да повиши глас, за да ги усмири:

— Мисля, че засега не разполагаме с друго. На изхода полицаи Джил Уорън ще ви раздаде кратък бюлетин, съдържащ цялата необходима ви информация. Благодаря.

Двамата детективи излязоха от залата под дъжд от неспирни въпроси.

Фармър едва се сдържаше да не избухне.

— Откъде, по дяволите, са научили всички тези глупости?

Адамс се опита да я успокои:

— Научили са най-вече измислици.

— Но имаше и няколко верни факта. Откъде са научили за разрезите например?

— Доста възможности. Половината от детективите в отдела пийват по чашка с местните репортери.

— Онази проклета патоложка е виновна за всичко, тя и странните ѝ идеи. Обзалагам се, че тя се е раздрънкала!

— Не мога да допусна доктор Райън да си има вземане-даване с пресата — прекалено много държи на професионалната си репутация.

Фармър го изгледа, изненадана, че той защитава човек, когото познава съвсем бегло.

— Е, който и да е бил, държа да го откриеш, и то бързо!

Франсис погледна часовника до леглото. Беше един без десет. Всъщност това бе рано за тях: дните им обичайно започваха към два. Бяха си тръгнали от клуба чак в три сутринта и когато се бяха прибрали вкъщи, Бърд настоя да докаже мъжествеността си. Франсис не изпитваше никакво желание за секс, но не смееше да го признае пред Бърд, за да не започне той да ѝ задава въпроси. Така че се налагаше тя да издава подходящите звуци и да се преструва, за да го увери в сексуалната му мощ. Чудеше се още колко време ще успее да опази тайната си от него. Имаше късмет в повечето дни да не ѝ се гади сутрин, но вече започваше да пълнее и плоският ѝ корем започваше да се подува. Бърд вече го бе споменал веднъж, дори настоя веднага да започне диета и я замъкна със себе си във фитнес центъра, за да влезе отново във форма. Франсис знаеше, че скоро ще се наложи да му каже. Нямаше представа каква ще е реакцията му и се плашеше от последиците. Сега отметна крака от леглото, наметна късия сатенен халат върху голото си тяло и се замъкна в кухнята.

Взе чайника и го разклати — беше празен, така че тя го напълни с вода и в същото време си пусна радиото. Докато чакаше чайникът да заври, изучи внимателно лицето си в огледалото в кухнята. Синината почти бе избледняла и вече нямаше да се налага да използва толкова много грим. Спомни си удара и потрепери. Отново благодари на съдбата си, че не бе счупил челюстта ѝ, но явно тя бе по-силна, отколкото предполагаше.

От чайника започна да излиза пара и Франсис отиде до хладилника за млякото. Започнаха новините в един часа, тя се заслуша с половин ухо и в този миг чу съобщението.

— Тази сутрин полицията се обърна за помощ към всички граждани във връзка с идентифицирането на тялото, което бе открито в гробището на църквата „Сейнт Мери“ в Нортуик преди малко повече от седмица. Тялото е на бял мъж, около осемнайсет-двайсетгодишен.

Висок е около сто седемдесет и три сантиметра и тежи приблизително седемдесет килограма. Косата му е светлоруса, но естественият ѝ цвят е бил тъмнокафяв. Вероятно най-характерната отличителна черта е малката татуировка на дясната ръка, която се състои от една дума — „Франсис“...

До този момент не бе слушала внимателно, но веднага разпозна описанието на татуировката. Спомни си гордостта, изписана на лицето му, когато ѝ я бе показал. Новината вцепени Франсис почти със силата на удара на Бърд. Тя се хвана за ръба на мивката, опитвайки се да запази равновесие, но бутилката мляко се изплъзна от ръката ѝ и се разби на пода, обсипвайки го с парченца стъкло и разлято мляко. Погледът на Франсис се замъгли и стомахът ѝ се присви от шока. Чак сега тя осъзна защо Марк не се бе появил в онази нощ. Бърд го бе убил.

Гласът на Бърд прекъсна мислите ѝ:

— Фран, какво, по дяволите, става там долу?

Някакво чувство за самосъхранение се събуди у нея. Досега не бе осъзнавала в колко опасно положение се намира. Бе много важен свидетел и Бърд сигурно си даваше сметка за това. У нея се пробуди и още едно чувство, много по-първично, чувство, което не бе изпитвала досега — чувството на майка, защитаваща нероденото си дете. Тя бързо изтича до вратата, грабна ключовете за колата на Бърд и се втурна навън.

Бърд остана в леглото още минута, опитвайки да се осъзнае. Отново извика, но пак не получи отговор. Изведнъж чу, че някой форсира двигателя на спортната му кола, при което веднага скочи на крака и хукна към кухнята, за да види какво става. В гнева си не се сети, че всъщност се бе събудил от шума на чупещо се стъкло и щом пристъпи в кухнята, парченцата се забиха в босите му ходила. Той изпищя от болка и се хвана за кухненската маса, за да не падне. Въпреки непоносимата болка, успя да достигне до широко отворената врата на кухнята, оставяйки кървава диря след себе си.

Видя как любимото му порше подскача на тласъци по алеята, докато Франсис се бореше да овладее непознатата скоростна кутия. Най-после тя успя да уцели подходящата скорост и колата потегли с ръмжене и изчезна надолу по улицата. Бърд я изпрати с поглед, после се свлече на пода и започна да вади стъклата, забили се в ходилата му.

Франсис не можеше да се справи с лоста за скоростите на поршето. Колата бе прекалено сложна за управление и с много мощен двигател. Досега бе карала само един доста стар „Форд Ескорт“, който стоеше повече време на ремонт, отколкото се движеше. Очите ѝ още бяха зачервени и замъглени от сълзите, които се стичаха по страните ѝ. Беше ѝ студено: тънкият сатенен халат не можеше да я стопли. Комбинацията от студа и шока, последвал новината за смъртта на Марк, я накара да се разтрепери неконтролируемо. Не можеше да спре да мисли за него и да се обвинява за случилото се. Тя си бе поиграла с него, бе се възползвала от чувствата му, за да го накара да я слуша като вярно куче. А той заслужаваше много повече. Сега — заради нейния егоизъм — той бе мъртъв, убит от приятеля ѝ. Не бе сигурна дали ще преживее този шок.

Спря рязко поршето на червения светофар на едно кръстовище и изключи от скорост. Почти веднага светофарът светна зелено и колите отзад започнаха шумно да форсират двигателите си, за да я подканят да тръгне. Опита се да включи на първа скорост, натискайки с всички сили съединителя, но въпреки усилията ѝ, скоростният лост не заставаше на нужната позиция. Неколцина от шофьорите отзад съвсем се изнервиха и започнаха да свирят с клаксоните си, подканвайки я да тръгне или да се дръпне настрана. Най-после с едно отчаяно движение тя успя да намести скоростния лост и поршето потегли напред. Изненадата, че най-после се е справила с лоста, свари Франсис напълно неподготвена и колата навлезе съвсем бавно в кръстовището, където отново спря и изгасна. В този момент светофарът отново светна червено и колите отляво и отдясно започнаха да навлизат в кръстовището. Напълно паникьосана, Франсис се опита бързо да запали, но задави карбуратора и при това положение колата окончателно отказа да запали. Обградена от всички страни от клаксони и сърдити викове, Франсис отпусна глава върху кормилото и се разплака.

Застанала на подиума в аудиторията, Сам огледа лицата на младите си студенти и се зачуди колко от тях в крайна сметка ще

станат съдебни патолози. Сигурно малцина: повечето от студентите бяха деца на новата епоха и се интересуваха от бляскавите звания и огромните банкови сметки, които се натрупваха при практикуване на някоя от разнообразните специалности на хирургията. Сам кимна на един студент, който седеше най-отзад, и той изгаси осветлението в залата. Тя натисна копчето на дистанционното и почти веднага на стената над нея проблесна лъч светлина и се показа първата снимка. Беше снимка на всекидневна; на канапето имаше труп на мъж — или поне това, което бе останало от него. Лявата част на главата му бе отнесена и голяма част от мозъка, черепа и кожата бяха размазани на стената зад него. Тялото на мъжа бе леко наведено надясно и останалата част от мозъка му висеше полуиздадена от черепа. Дясната страна на лицето изглеждаше непокътната и на нея бе изписано изражение на шок и изненада. Гледката бе ужасяваща. Дистанционното излъчваше тънък лъч червена светлина и Сам го използваше, за да посочва различните елементи от снимката, които споменаваше в коментара си.

— Местопрестъпление може би. Тук виждаме — посочи с червения лъч главата на жертвата — пространни наранявания на главата. Някой да се сеца от какво може да са причинени?

След минутна тишина се обади глас в тъмнината:

— Изстрел.

— Правилно. А с какво оръжие?

Същият глас отново отговори:

— Като се съди по вида на пораженията, може би карабина.

— Правилно, много добре. Някой да вижда карабина на снимката?

Всички мълчаха.

— В такъв случай с какво си имаме работа тук, как мислите?

— Убийство — обади се друг глас.

— Добре, да видим.

Сам натисна бутона на дистанционното и снимката се смени с друга. На новата се виждаше същата стая, но фотографирана от различен ъгъл. На касата на вратата бе облежната двуцевна карабина. Тя я посочи с червената светлина.

— Ето го и оръжието, с което е извършено убийството. Двуцевна карабина „Парди“. Намира се на около три метра от тялото. Е, какво

ще си помислим в такъв случай?

Този път се обадиха няколко гласа:

— Убийство?

— Точно това си помисли и полицията и прекара поне три седмици, разследвайки случая като убийство, дори откриха заподозрян. Но това не бе убийство, а самоубийство.

В тъмнината се разнесе очакваният развълнуван шепот.

— Някой може ли да обясни как е станало?

— Застрелял се е и после с последни сили се е довял до канапето?

— След като внимателно е облегал карабината на касата на вратата? Не забравяйте, че по-голямата част от черепа му е била размазана по стената зад канапето.

Сам отново щракна с дистанционното. Този път на екрана се появи усмихнатото лице на един полицаи и тя продължи:

— Някой да познава този човек?

Залата мълчеше.

— Имате късмет. Сега вече е пенсиониран, вероятно това е най-голямото добро, което е направил за полицията. Старши инспектор Джон Мънроу. Шеф на участъка, на територията на който е станало убийството. Малко след откриването на трупа Мънроу отива на местопрестъплението. Влиза, като казва на смутения полицаи на входа, че няма смисъл да го включва в списъка на присъствалите на първоначалния оглед, защото няма изобщо да се бави. Полицаят, който не искал да си съсипе кариерата, като противоречи на шефа, просто си замълчал. Междувременно нашият приятел Мънроу, който бил много запален по оръжията, видял карабината, която впрочем мъртвият все още стискал в ръката си. Решил да я огледа отблизо и я взел в ръце. След като задоволил интереса си и се убедил, че това наистина е чудесен екземпляр „Парди“, той напуснал стаята, като внимателно подпрял карабината на вратата, за да не ѝ направи някой нещо.

Из залата се разнесе шепот. Сам отново натисна бутона на дистанционното и на екрана се появи голяма снимка на палеца на мъртвия.

— Това, което накарало патолога, занимаващ се със случая, да се усъмни, било положението на палеца на мъжа. Както виждате, палецът е в необичайно положение — извит, всъщност точно в такова

положение бихме очаквали да е, ако имахме случай на самоубийство. След като този факт бил изтъкнат пред детектива, разследващ случая, се направили някои проверки. Нещата започнали да се изясняват. Три седмици след откриването на трупа младият полицаи, който пазел на вратата, най-после признал, че Мънроу е влизал в стаята, и цялата история излезе наяве. След няколко месеца Мънроу се пенсионира по болест.

Сам светна с червената светлина към дъното на залата и един от студентите включи осветлението. Тя продължи:

— Е, какво ни учи този случай за нашата професия? — Погледна студентите, очаквайки отговора им.

Някой се обади:

— Никога не приемай очевидното за истина.

— Точно така. Още нещо?

Мълчание.

— Без значение колко е напреднала науката, никога не изключвайте възможността за човешка грешка. Винаги я вземайте предвид, когато сте на сцена, където е извършено престъпление или където има труп. Така че запомнете...

Всички завършиха в хор:

— Никога не казвайте „никога“, никога не казвайте „винаги“!

— Точно така.

Франсис най-после стигна до целта си — голяма къща в джорджиански стил. До един момент си бе мислила, че няма да успее да се добере дотук, но видът на красивото младо момиче, оскъдно облечено и очевидно разстроено, бе разтопил суровите сърца на шофьорите на кръстовището и поне половината бяха изскочили да ѝ предложат помощта си. Така тя бе успяла най-после да потегли и без повече сериозни проблеми да стигне дотук.

Сега вдигна поглед към внушителната постройка. Тук, зад тези тухлени стени, се пазеха най-щастливите ѝ спомени. Тук бе отраснала, щастлива и спокойна, с майка си и баща си. Копнееше да се върне в това прекрасно минало. Но бе постъпила глупаво, самонадеяно и егоистично. Спомни си как, като беше на седемнайсет години, крещеше на баща си да престане да се отнася с нея като с дете и да я

остави на мира. Когато накрая напусна дома си, знаеше, че причинява на баща си болка, но бе млада и ужасно наивна. Сега си даваше сметка, че е успяла да нарани всички, които я обичаха. Отчаяно ѝ се искаше да се върне в дома си, но не знаеше дали ще я посрещнат с радост.

Изведнъж някой почука на стъклото от страната на шофьора. Франсис се стресна и погледна надясно. Видя лицето на баща си — голямо и силно, почти непроменено, ако не се броеше оредялата коса. Той отвори вратата на колата, а Франсис продължаваше да седи неподвижно и да го гледа изплашено — като палаво дете, очакващо наказанието си. Изведнъж тя усети, че не издържа повече и се хвърли разплакана на врата на баща си.

— О, татко, татко! В такава каша съм се забъркала.

Баща ѝ не каза нищо, само я потупа и погали леко по гърба, после я вдигна на ръце и я отнесе вътре в къщата, като внимателно затвори вратата след себе си с крак.

[1] Зъболекар. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Той паркира колата си достатъчно далеч от голямата къща с двойна входна врата. Въпреки че се намираще малко навътре от пътя, тя веднага се набиваше на очи. Предпазлив както винаги, той наблюдава къщата отдалече двадесетина минути: последното нещо, което би искал, бе да го видят, преди да е изпълнил замисъла си. Още бе много рано, но светът наоколо бе започнал да се пробужда и хората от ранните смени вече бързаха за работа, вдигнали яките на палтата и якетата си, за да се предпазят от студа във влажната утрин.

Появи се колата на млекаря и шофьорът започна да спира на всеки няколко метра, за да отнесе белия си товар до праговете на къщите. Когато пълната с подрънкващи бутилки кола мина покрай него, той се сви още по-ниско на седалката си, за да остане незабелязан, макар че се притесняваше излишно: шофьорът бе прекалено зает, за да му обърне внимание.

Когато млекарят се отдалечи, той намести шала си така, че да скрива долната половина от лицето му, включително и носа, придърпа шапката си ниско над челото, като по този начин скри косата и очите си, взе големия пакет, обвит в кафява хартия, слезе от колата и бързо се отправи към къщата.

Въпреки че бе облечен достатъчно дебело, студът проникна през дрехите му и прониза тялото му почти веднага. Все пак студът бе добре дошъл. Ако времето бе по-меко, той щеше да изглежда странно, облечен по този начин, и сигурно някой щеше да го забележи. Сега бе просто един от многото навлечени хора, тръгнали с неохота към работа. Стигна до отбивката за няколко минути и се отправи по пътеката към входната врата. За щастие пред вратата имаше голяма дървена веранда и входът оставаше на завет. Пакетът бе прекалено голям, за да мине през процепа за писма, така че той го опря на стената и го покри с изтривалката за обувки. Доволен, че пакетът е скрит и в безопасност, бързо тръгна обратно към колата си. Бе прекарал навън само няколко минути, но въпреки това се изненада, че за това време не

срещна жива душа. Започна да се убеждава в истината, че това е свещена мисия, в която Бог го подкрепя, и че Бог желае той да завърши начинанието си.

Сестра Вероника Бътлър бе в манастира от три години. Работата ѝ харесваше, но вече бе готова за промяна. Надяваше се този път да я изпратят в Африка — нещо, което очакваше с нетърпение. Мислеше си, че там може да бъде истински полезна. И работата в приюта за самотни майки и малтретирани жени бе полезна, но определено не можеше да се сравнява със страданията в Африка — глад и всевъзможни редки и трудно лечими болести.

Въпреки нерадостното положение на жените в приюта, те и децата им бяха нахранени и облечени и все още имаха шансове да им потръгне в живота. Хората в Африка обаче нямаха нищо, дори и християнската вяра, която да им дава сили в изпитанията. Там можеше да се свърши толкова много, особено от жена. Но, казваше си тя, тези решения не зависеха от нея и ако Бог не искаше да замине за Африка, трябваше да е доволна и от това, което има.

Сега вдигна купчината писма от пода и набързо ги прегледа — основно бяха сметки и реклами, сякаш не бяха получили вече достатъчно. Отвори входната врата и взе една бутилка мляко. Имаше общо дванайсет бутилки, но тя искаше първо да изпие чаша чай, а после щеше да внесе останалите.

Насмалко нямаше да го забележи, както бе скрит. Но ъгълчето кафява хартия, което се подаваше изпод изтривалката, привлече вниманието ѝ. Дръпна я настрана и видя големия пакет. Защо ли пощальонът не бе звъннал на вратата, както правеше винаги, когато имаше колети? Кой знае, може да е някой нов и да не знае каква е системата. Добре че някой не го бе откраднал — вече всичко можеше да се очаква. Огледа улицата и в двете посоки, сякаш да се увери, че никой не я гледа, после влезе вътре и затвори вратата зад себе си. Отнесе пакета в кухнята и го остави заедно с писмата на масата, после отиде и включи чайника.

— Мирише чудесно.

Сестра Вероника се обърна и видя отец Едуард Фарър да ѝ се усмихва откъм вратата.

— Нищо не мирише, още не съм кипнала водата.

— Е, но след малко ще мирише чудесно и аз вече го предусещам. Тя се засмя:

— Значи да направя две чаши чай?

— Ще бъде много любезно от твоя страна, щом го предлагаш.

Сестра Вероника продължи да се занимава с чая, а отец Фарър взе писмата и започна да ги преглежда.

— Сметки, сметки и пак сметки. А, ето нещо различно. Адресирано е до мен. — Той отвори плика, извади един лист от него и го прочете, развеселен. — Ето! Край на всичките ни проблеми!

Сестра Вероника, която в момента сипваше чая, го погледна въпросително.

— Според това писмо съм спечелил 10 000 лири, околосветско пътешествие и спортна кола. Трябва само да попълня този малък формуляр, да го изпратя и цялото богатство на света ще е в ръцете ми.

— И за какво ти е спортна кола?

— За да има с какво да откарам десетте хиляди лири до кораба за околосветското пътешествие.

Тя му подаде чая и взе писмото от ръката му.

— Звучи ми много измислено. О, ясно, ето я уловката. Трябва само да си направиш годишни абонаменти за няколко тъпи списания.

— Момичетата може и да ги харесат.

— Само ако са „На седемнайсет“ или „Космополитън“.

— Какво, пак ли четат „Космополитън“? При цялата ни библиотека с шедьоври от класиката! Какво да се прави, модерни времена...

— Трябва истинско чудо, за да се случи някой да ти даде, без да иска нещо в замяна.

Отец Фарър я погледна тъжно.

— Сигурно си права, сестро. А чудесата, както и парите, не растат по дърветата. Хайде, ще се видим по-късно.

Сестра Вероника остави чашата си на масата и започна да отваря писмата. Правилно бе предположила — бяха сметки и реклами. Най-накрая стигна до кафявия пакет. Бе здраво опакован и се наложи да използва кухненската ножица, за да го отвори. Изряза опаковката от едната страна и изсипа съдържанието на масата.

Писькът ѝ се чу в целия манастир. Отец Фарър пристигна пръв. Като чу писъка, той си помисли, че убиват някое от момичетата, и бързо пробяга разстоянието до кухнята. Щом стигна там, видя сестра Вероника, притиснала длан към устата си, да сочи към масата с треперееща ръка. Отец Фарър погледна в посоката, която сочеше ръката. На кухненската маса и по пода наоколо имаше стотици банкноти от по пет и десет лири. Отец Фарър ги погледна удивено, после взе написаната на машина бележка, която също бе изпаднала от пакета.

Смятам, че това ще помогне за работата на манастира.

Доброжелател

Отец Фарър грабна шепа банкноти и вдигна поглед към тавана.

— Този път беше много бърз, Господи. Остава да се погрижиш и за спортната кола.

Когато най-после се върна вкъщи, вече бе съвсем светло. Паркира колата в гаража и бързо се отправи към кабинета си в задната част на къщата. Въпреки че вратата на кабинета изглеждаше дървена, тя всъщност бе изработена от осемсантиметрова закалена стомана. Отключи я, бързо влезе вътре и веднага заключи зад себе си.

Отиде право при бюрото, отвори едно от страничните чекмеджета и извади голяма синя папка, съдържанието на която започна веднага да прелиства. Първата снимка, която видя, бе на Марк Джеймс до любимия му спитфайър. След снимката имаше кратка биография на Джеймс и описание на всекидневните му действия. И снимката, и биографията бяха зачеркнати с по един голям червен кръст.

Продължи да ги гледа усмихнато още известно време, доволен от свършената работа. След това обърна на следващата страница и огледа снимката там. Беше на красиво младо момиче, фотографирано на главната улица в Кеймбридж, докато оглежда витрината на някакъв

магазин. Той изчете информацията за нея и с какво се занимава, после пръстът му се плъзна нагоре и спря на името: Франсис Първис.

Саманта Райън бързо си проправи път по мрачния коридор към лабораторията по криминология в Скривингдън. Големите прозорци между лабораториите и коридора ѝ помагаша лесно да се ориентира. Във всички помещения имаше бели работни плотове, осеяни с различни видове сложно оборудване. Прилични на призраци учени и лабораторни техници се движеха между плотовете или седяха, задълбочени в някакъв експеримент. Скривингдън бе една от шестте регионални лаборатории и поемаше почти всички криминологични изследвания, свързани с разследваните престъпления в източната част на страната. Скрита сред дърветата зад местната болница, тя се занимаваше не само с откритите на местопрестъпленията следи и улики, но и с експертизи за огнестрелни оръжия, които постъпваха от цялата страна. Благодарение на това Скривингдън бе може би най-натоварената и най-уважаваната криминологична лаборатория.

През последните години тя си бе извоювала известна независимост и макар че още се контролираше от Министерството на вътрешните работи, вече можеше да поема задачи и от прокуратурата, и от адвокати на защитата. Тази промяна си пролича, когато таблото с емблемите на полицейските управления от цялата страна мистериозно изчезна от фойето на лабораторията, където бе стояло години наред.

Сам най-после стигна до стаята. Почука на вратата и надникна през стъклената преграда между коридора и лабораторията, търсейки с поглед приятелката си — Марша Евънс. Забеляза я в дъното на стаята — тя седеше, долепила очи до окуляра на един микроскоп „Никон“, а дясната ѝ ръка внимателно наместваше фокуса при всяка следваща плака. Щом чу почукването, тя погледна към стъклената преграда. Веднага разпозна приятелката си, усмихна се и ѝ махна да влиза, после отново се залови с микроскопа.

Сам натисна сивата дръжка на вратата и влезе в безупречно чистата бяла лаборатория. Марша не вдигна веднага глава, но я поздрави:

— На какво дължа тази чест?

Двете се познаваха, откакто Сам се бе преместила в Кеймбридж преди година. Марша бе по-млада от Сам, но те бързо се сприятелиха и всяка високо ценеше професионализма на другата. Марша бе започнала работа в тази област само преди няколко години, но имаше вроден талант, бърз аналитичен ум и още по-бърз поглед. Тези й способности неминуемо щяха да ѝ донесат ранно издигане в кариерата — нещо, което Марша успяваше засега да избегне, защото предпочиташе работата в лабораторията пред по-високия пост и свързаната с него бумащина и бюрокрация.

— Реших да видя как я карат трудовите хора. И да ти предложи да обядваме заедно. Искам да ме посъветваш каква нова прическа да си направя. Старата вече ми омръзна.

— Нова прическа? Да не би да надушвам някаква особена причина зад това желание за промяна на външността? Да не се е появил някой нов мъж в живота ти, за когото не си ми разказала?

— Нямам късмет, Шерлок. Просто искам да повдигна малко ужасно ниското си самочувствие.

— Ниското си самочувствие? Това е нещо ново. Но една промяна в имиджа все пак звучи интересно, може и да дойда да обядвам с теб.

— Супер. Междувременно да си открила нещо интересно?

Марша се усмихна тъжно.

— Почти няма за какво да се захванем: още не са открили дрехите му. Намерих няколко дреболийки по тялото му все пак. Искаш ли да погледнеш?

Сам кимна и двете отидоха до другия край на стаята, където няколко микроскопа стояха безучастно върху бял плот. Марша доближи очи до единия, намести фокуса и се дръпна.

— Ето, погледни.

Сам надникна в окуляра на микроскопа. Под стъклото имаше една-единствена тъмносиня нишка. Структурата на нишката се състоеше от поредица успоредни вълнообразни влакънца, което подсказваше естествения ѝ произход, може би вълна — помисли си Сам. Промени степента на увеличение от двеста на четиристотин и огледа сърцевината на нишката, където се виждаха нарушените черни връзки. Тези връзки се образуваха при растежа на косъма и умиращите клетки се заместваха от миниатюрни въздушни джобчета, които изглеждаха като черни мехурчета. Понякога сърцевината се

различаваше много отчетливо, но това не бе типично за вълнените влакна.

— Тъмносин цвят естествена вълна.

Марша се впечатли.

— От?

— От тъмносиньо сако или панталон.

— И аз така мисля, но има известно съмнение за цвета. При тази силна изкуствена светлина се вижда истинският цвят — наситено тъмносин. Но при нормални обстоятелства, за някой минувач на улицата той може да изглежда и черен. Така че един потенциален свидетел може да е видял нашия убиец, облечен в черно сако или панталон, не в тъмносини.

Сега бе ред на Сам да се впечатли.

Марша продължи:

— Ще мога да ти кажа повече за цвета, когато направя хроматографски и спектрофотометричен тест.

Сам отново погледна в микроскопа. В този момент си спомни вечерта, когато бе отишла на местопрестъплението, и разговора си с Ричард Оуен.

— Къде откри нишката?

— Закачена за врата на трупа.

— Само тази ли беше?

— Имаше няколко. Защо ми се струва, че не ми казваш всичко?

— Ричард Оуен беше облечен с вълнено сако онази вечер, когато бе открито тялото. Ще трябва да вземеш проби от сакото му, за да сме напълно сигурни, но се обзалагам...

— Кой Оуен — полицейският лекар ли? Той не беше ли си облякъл предпазния костюм?

Сам поклати глава.

Марша побесня.

— Е, значи всичко е ясно. Полицейският лекар е убиецът.

Сам се намръщи на престорено сериозното ѝ изражение.

— Не мисля. Той не си пада по физическата разправа. Прекалено благочестив е, за да си изцапа ръцете.

— И къде, по дяволите, е гледал отговорникът за веществените доказателства? Оуен не е ли чувал всеизвестния факт, че всеки контакт оставя следи? Това е абсурдно! А аз си мислех, че съм открила нещо!

Сам се опита да успокои Марша:

— Ще си поговоря с него, знаеш, че Оуен е от старата школа, трудно се примирява с новите порядки.

— Няма значение! Кой знае още колко време щях да си загубя, ако ти не бе забелязала сакото му.

— Каза, че нишките били повече от една?

Марша смени стъклената плака на микроскопа, отново нагласи фокуса и Сам надникна. Този път нишката бе дълга, груба и тъмна, вероятно кафява, отрязана и от двата края.

— Какво е увеличението?

Марша бързо погледна към микроскопа.

— Сто и петдесет.

Сам кимна, увеличи го на двеста и отново намести фокуса. Нямаше голяма разлика. Все още нямаше никаква представа какво е това.

— Да не би да не го разпознаваш? — Марша се наведе до нея. — Тук вече съм сигурна. Оуен не е бил с кон, нали?

Недоумяваща, Сам вдигна глава.

Марша продължи:

— Това е конски косъм, намерих няколко такива. Всичките по... — Тя погледна в папката, оставена до микроскопа. — ... дясната му ръка и по дланта.

Сам отново погледна през микроскопа.

— Странно. Как позна, че е конски?

— Най-вече по вида и структурата. Прекалено дебел е, за да е изкуствен, освен това не е равен. Както знаеш, космите се състоят от три слоя — епидермис, ципа и сърцевина. Погледни сърцевината. Ако се вгледаш внимателно, ще забележиш, че е непрекъсната. При човешките косми сърцевината общо взето липсва или е фрагментирана, освен при монголоидната раса, където е непрекъсната. При животните, от друга страна, има доста разнообразни и сложни структури, но в случая външният слой показва, че това е животински, а не човешки косъм. Спри ме, ако те отегчавам. Заешките косми са много лесни за разпознаване по сърцевината, но този специално се наложи да го проверя и да сравня структурата с пигментирани гранули в ципата. Направих съпоставка с няколко мостри, които имаме

в лабораторията. Имаше голяма прилика с няколко животни, но реших, че е по-близо до кон, отколкото до която и да е от другите.

— Защо кон?

— Защото косъмът е съзнателно отрязан и от двете страни. Мисля, че е бил използван с някаква търговска цел — като пълнеж за столове или матраци, нещо от този род. Знам, че напоследък вече не ги употребяват много, но в миналото са използвали конските косми доста често. Ще трябва да се поогледаме и да потърсим още такива. Ако полицаите намерят дрехите му, ще е от полза.

Сам погледна Марша, впечатлена от крайно прецизния анализ, който бе направила приятелката ѝ.

— Дано ги намерят. Ами въжето и тръбичката, с които е бил удушен?

Марша отиде до голямата маса в средата на лабораторията и отвори един от найлоновите пликове за веществени доказателства, които лежаха там. Извади металната тръбичка.

— Част от звуков ветропоказател. Мисля, че ветропоказателят се е състоял от много такива тръбички и тази е била отрязана за целта.

— Някакви отпечатъци?

— Не, престояла е на открито прекалено дълго. Все пак е странно да убиеш човек с такова нещо.

Сам кимна:

— Наистина.

Марша вдигна тръбичката във въздуха и я удари с една химикалка — в стаята проехтя висок звън.

— За кого бие камбаната?

— Внимавай да не е за теб!

Марша се усмихна и сви рамене:

— Е, да се захващам за работа. Ще се видим на обед. В един часа в „Шепърдс“ и пиенето е от теб.

— Както винаги.

Марша пхна тръбичката в найлоновия плик и се върна при микроскопа си, като махна през рамо на Сам за довиждане.

Стаята на Франсис не бе изобщо променена — беше си все същата, сякаш тя още бе малко момиченце. Покривката на леглото бе

изпъната, плюшените мечета, зайчета и куклите все още стояха подредени върху възглавницата, както тя ги бе оставила. Дори и чехлите ѝ бяха поставени една до друга край леглото.

Франсис погледна баща си.

— Не си преместил нищо. Сякаш изобщо не съм отсъствала.

Малкълм Първис огледа стаята.

— Всъщност не си, не и от сърцето ми. Ти си част от тази къща, както беше и майка ти, тя все още е тук и ни наблюдава. Знаех, че ще се върнеш някой ден, че просто трябва да имам търпение.

Франсис прегърна силно баща си. Тя го бе наранила толкова дълбоко, а той не бе престанал да я обича, не бе престанал да очаква завръщането ѝ. За пръв път от много време и въпреки всичките си проблеми, тя се почувства в пълна безопасност и дори щастлива. Чувстваше се способна да се справи с всичко.

— Ще трябва да поговорим, татко, имам много да ти разказвам.

— Сигурен съм, че е така. Но имаме достатъчно време. Сега си вземи душ и се преоблечи. Старите ти дрехи са в гардероба. Може да са малко старомодни вече, сигурно не са като тези, които носиш сега, но ще свършат работа, докато ти купим нови. Дано ти станат. — Той я огледа от главата до петите. — Май си понапълняла.

Франсис се погледна и на лицето ѝ се изписа загрижено изражение. Баща ѝ веднага го забеляза.

— Не се притеснявай, така изглеждаш по-добре. Преди бе прекалено кльощава.

Франсис едва се сдържа да не му каже истината веднага. Щеше да се наложи да му признае по-късно, но сега не му бе времето, нито мястото. В момента тя отново бе малкото момиченце на баща си и това ѝ харесваше. Той бе поел нещата в свои ръце и щеше да се грижи за нея. Ако му кажеше за бременността си сега, щеше да прогони илюзията. Трябваше ѝ време да обмисли нещата, да се успокои, да усети топлото отношение на баща си и то да ѝ даде сила отново да се държи като възрастна.

Баща ѝ я целуна по челото и тръгна към долния етаж.

— Ще се обадя на полицията да откарат този боклук отпред. Не искаме посещение от Бърд, нали?

Франсис го изпрати с поглед, после се върна в топлото и спокойно царство на старата си стая.

Уин Колинс дръпна двете завеси на големия прозорец в дневната, като се постара да се застъпят в центъра, за да изключат напълно външния свят и тази вечер. Стъмваше се все по-рано и студеният нощен въздух проникваше през всяка пролука на рамката. Обърна се към майка си, която седеше, не съвсем удобно разположена, на един голям фотьойл в другия край на стаята. Днес бе шейсет и петият рожден ден на майка ѝ и Уин бе твърдо решила, че нищо няма да развали доброто ѝ настроение.

Беше облякла майка си в любимата ѝ пола и блуза и бе извикала фризьорка, която да ѝ направи прическа. Момичето, което дойде, бе на не повече от двайсет, но се държеше много мило и майка ѝ веднага го хареса. Когато то си тръгна, Уин вложи оскъдните си умения, за да освежи състареното ѝ лице с малко грим, и накрая сложи на главата ѝ малка карнавална шапчица, която се задържаше с ластик под брадичката. В резултат майка ѝ изглеждаше доста гротескно, но явно нямаше нищо против шапката и се усмихна разсеяно на отражението си в огледалото, което Уин постави пред нея.

— Е, мамо, какво ще кажеш? Не изглеждаш и ден по-стара от... шейсет.

Старата дама се усмихна в огледалото, заглади с ръка косата си и очевидно хареса вида си.

Уин погледна часовника си.

— Няма изгледи тя да се появи, така че ще започнем без нея. — Постави ръка на рамото на майка си. — Няма значение, прекалено е заета с кариерата си, предполагам.

Уин отиде в кухнята да запали свещичките на тортата, която бе приготвяла цяла седмица. Много се гордееше с творението си. Смесени плодове във формата на огромно шейсет и пет, с бяла глазура и над трийсет цветни свещички. Беше твърдо решила това празненство да е възможно най-нормално, още повече си даваше сметка, че скоро майка ѝ няма да е в състояние да оцени подобно специално отношение. Беше се надявала и Сам да дойде, така че се разочарова и раздразни, когато сестра ѝ не се обади.

Извади кибрита от едно чекмедже и запали последователно всички свещички. Когато бе готова, вдигна внимателно тортата и се

върна в дневната, пеейки „Честит рожден ден“. Постави тортата на малката масичка пред майка си, после целуна възрастната жена по бузата.

Майка ѝ я погледна и се усмихна, но изражението ѝ бе по-скоро недоумяващо — очевидно не можеше да познае дъщеря си.

— Хайде, мамо, да духнем свещичките заедно.

Възрастната жена проговори за пръв път тази вечер:

— Татко ти върна ли се вече от работа? Сигурно работи извънредно заради Коледа. Ти още ли искаш колело?

Уин поклати леко глава. Баща ѝ бе мъртъв от двайсет години, но не искаше точно сега да го напомня на майка си.

— Не, татко още го няма, хайде да започваме без него. Готови: едно, две, три...

В този момент на вратата се позвъни. Уин издуха останалите свещи, защото не искаше да оставя нещо горящо край майка си, и чак тогава тръгна към вратата.

Сам потропваше пред прага и се опитваше да се стопли. Беше се спуснала гъста мъгла и рязко бе застудяло. Вратата се отвори и Сам веднага усети топлия полъх откъм къщата.

— Извинявай, че закъснях, изникна нещо в последния момент.

Уин трудно прикри раздразнението си.

— Помислих, че няма да дойдеш. Казах ти първо да позвъниш.

— Пристъпи неохотно встрани и пусна Сам да влезе.

— Много съм заета напоследък. Занимавам се с убийството в Нортуик.

Уин не се впечатли.

— Нима? Искаш ли чай?

— Да, моля те. Премръзнала съм. Къде е мама?

— В дневната.

— Донесоха ли цветята?

— Удивена съм, че си се сетила.

Сам усети леко угризение на съвестта, но не каза нищо.

Сестра ѝ продължи:

— Поставих ги в една ваза в нейната стая. Много са хубави. Ти и твоите цветя, същата си като татко!

Сам се усмихна, доволна от сравнението.

— Как е тя?

— Днес не е особено добре.

Сам кимна, свали палтото си и го метна на парапета на стълбите, преди да влезе в дневната при майка си. Гледката, която я посрещна, успя да я изненада. Докато бе стояла сама, майка им бе решила да започне тортата и бе загребала с ръце няколко големи парчета, които безуспешно бе опитала да пъхне в устата си. Сега повечето от тортата бе размазана по дрехите ѝ.

Сам я погледна и се усмихна.

— О, мамо, така много ще те харесат!

Майка ѝ се усмихна, без изобщо да осъзнава какво е направила.

— Здравей, скъпа, прибра ли се вече от училище?

Сам викна към кухнята:

— Уин, донеси някакъв парцал. Мама е започнала тортата, без да ни чака.

Нямаше нужда Уин да изразява с думи яда си — всичко бе изписано на лицето ѝ. Влезе в стаята и се зае да чисти размазаната торта от дрехите и лицето на майка си.

— Все едно имаме бебе в къщата, дори по-лошо. — Уин хвана с длани лицето на майка си и я погледна. — Знаеш ли колко време ми отне да ти направя тази торта? Знаеш ли колко пари изхарчих?

Сам я гледаше, смутена от отношението на сестра си към майка им.

— Не се впрягай толкова, Уин, тя не разбира какво прави.

Уин не бе в настроение да се държи разумно. Беше възлагала такива надежди на тази вечер, а всичко бе отишло по дяволите толкова бързо. Чувстваше се изморена и разочарована и докато търкаше лицето на майка си, неволно натискаше все по-силно.

— Разбира и още как. Прави всичко моят живот да стане още непоносим. — Тя се взря в очите на майка си. — Така е, нали? Правиш го, за да ми отмъстиш.

Сам се намеси:

— Не говори глупости.

Уин рязко се обърна към нея.

— Не ми казвай кое са глупости и кое не. Когато ти започнеш да се грижиш за това семейство, тогава ми говори кое са глупости. Когато ти се наложи да живееш с нея ден и нощ, седмица след седмица, да

слушаш постоянните ѝ оплаквания и обиди, да сменяш напиканите ѝ чаршафи и да я преобличаш, тогава ми разправяй кое са глупости!

Уин започна да дърпа трохите от косата на майка си, а Сам, разстроена и изненадана от избухването на сестра си, с мъка произнесе:

— Ще увеличи издръжката, ако това ще ти помогне.

Не трябваше да го казва точно сега.

— За теб всичко се свежда до пари, нали така? Не, не ти искам парите, искам да се грижиш малко повече за майка ни. Ако татко бе жив, а не мама, положението щеше да е съвсем различно, нали?

— Не е честно.

Сам знаеше, че в обвинението има известна истина, но въпреки това я заболя. Винаги се бе чувствала по-близка с баща си, както Уин бе близка с майка им. Просто така се бяха стекли нещата в семейството им. Тя винаги бе доброто и умно момиче на татко. Когато го убиха, тя бе много малка, но се почувства разтърсена. Сега си даваше сметка, че е прекарала живота си оттогава насам, опитвайки се да прогони чувството за вина и да докаже, че наистина е „умното и добро момиче“ на татко.

Уин се обърна гневно към сестра си:

— Не е ли? Виж мен — от три години съм сама, откакто на Джон му писна и избяга в Ирландия. Имам две деца и къща с три спални. И имам нея — посочи ядосано майка им, която събираше последните парченца торта от роклята си и ги ядеше, — а тя се нуждае от повече наглеждане, отколкото някое бебе. Рики, който между другото стана на седемнайсет години миналата седмица, благодарим ти за поздравленията... — Сам бе забравила и знаеше, че няма никакво извинение. — ... вече не издържа да спи в една стая с брат си и иска да си има място, където да се усамоти поне малко. Като няма такова, за забавление ме тревожи и прави каквото си иска...

Сам я прекъсна и опита да успокои ситуацията:

— Дали да не проверим за старчески дом?

— Защо не я вземеш малко при себе си?

— Не мога, знаеш това!

— Ще ти попречи, нали? Не е достатъчно представителна, за да я покажеш на надутите си приятели.

Сам виждаше, че е безполезно да обяснява каквото и да е, докато Уин е в такова настроение.

— Май е по-добре да си тръгвам.

Уин скръсти ядосано ръце и кимна.

Сам се наведе и целуна доста разрошената коса на майка си.

— Честит рожден ден, мамо, ще дойда да те видя пак скоро. — Погали нежно главата ѝ и успя да изцапа ръката си с торта. Уин ѝ подаде парцала. — Благодаря. — Бързо изтри ръцете си, излезе в коридора и се облече. Обърна се за последно към сестра си: — Довиждане засега.

Уин кимна, още сърдита.

— Кажи на Рики, че съжалявам, дето съм пропуснала рождения му ден. Ще му се реванширам. — Сам излезе и тръгна към колата си. Чу как вратата се затръшва зад гърба ѝ.

Отношението на Уин я бе раздразнило. Никога не се бе чувствала близка със сестра си — дори когато бяха малки, бяха много различни. Понякога бе трудно да се повярва, че родителите им са едни и същи. Сестра ѝ говореше така, сякаш само тя правеше жертви. Всъщност единствената причина Сам да се премести от Лондон в Кеймбридж бе, за да е по-близо до майка си. Но Уин сякаш бе забравила този факт. Освен това Сам даваше на сестра си доста щедра издръжка. Уин със сигурност не би се справила без нея, макар че не го признаваше. Но колкото и да се чувстваше ядосана в момента, Сам знаеше, че те са единствените ѝ роднини, и чувството за семейна преданост никога не я напускаше.

Малкълм Първис тъкмо счупи още едно яйце в тигана, когато Франсис влезе в кухнята. Той заговори, без да се обръща към нея:

— Искаш ли да закусиш нещо? Реших да изпържа яйца и бекон.

От миризмата на пържена мазнина на Франсис ѝ се догади по-силно от обикновено.

— Не, благодаря. Ти не си ли на работа?

— Взех си няколко дни отпуска, ще се оправят и без мен. А това също е правна помощ. — Той се обърна към дъщеря си. Тя изглеждаше, както преди да напусне дома им. Беше облякла бяла

тениска и дълга дънкова пола. Спомни си, че това бе последната дреха, която майка ѝ ѝ бе купила.

Франсис забеляза начина, по който я гледа, и също сведе поглед към поовехтелите си дрехи.

— Не са последна дума на модата, но нямах голям избор.

— Не съм те виждал с тези дрехи, откакто...

Тя се обади:

— Откакто бях на дванайсет?

— Не точно. Спомням си, когато майка ти ти купи тази пола. Седмици наред беше мрънкала, че искаш точно такава.

Франсис погледна баща си и реши, че моментът е подходящ.

— Бременна съм.

Краткото мълчание, което последва, ѝ се стори цяла вечност.

Баща ѝ остави тигана на кухненския плот, доближи се до нея и хвана ръката ѝ.

— Сигурна ли си?

Франсис кимна:

— Да, почти няма съмнение. Сутрин много ми се гади.

— И с майка ти беше така. Извинявай, че размирих на пържено.

— Не си ли сърдит?

— Сърдит? Как може да съм сърдит? Дъщеря ми се е върнала у дома и освен това ще ме направи дядо. — Той се поколеба за момент, защото бе много развълнуван. — Тоест ако си решила да задържиш детето?

— Решила съм — отвърна тя.

Малкълм се усмихна и кимна.

— Ами бащата? Себастиан ли е?

— Да, но не искам да знае.

— Може да научи в някой момент.

— Тогава ще е прекалено късно. Вече ще е в затвора.

— Защо? Да не те е бил? — попита Малкълм разтревожено, объркан от думите на дъщеря си.

— На мен нищо не ми е направил. Спомняш ли си Марк Джеймс?

— Разбира се, нали го защитавах.

— Знаеш ли, че е бил убит? Съобщиха го по новините. Тялото му било открито в гробището, това е Марк.

— Видя ли го? — Франсис поклати отрицателно глава. — Тогава откъде си толкова сигурна?

— Той татуира името ми на дясната си ръка. Направи го с една игла и мастило. Трупът, намерен в гробището, имал на дясната ръка татуировка „Франсис“. Марк е, знам, че е той.

Малкъм я прегърна през рамото.

— Съобщи ли на полицията?

Тя отново поклати глава.

— Не мислиш ли, че трябва да го направиш?

— Не е толкова просто. Знам и кой го е убил. Себастиан.

Малкъм се вгледа в лицето ѝ.

— Сигурна ли си? Съвсем сигурна?

Франсис кимна:

— Много ме е страх. Боя се, че може да съм следващата в неговия списък.

За миг Малкъм бе поразен и просто прегърна дъщеря си силно.

— Никой няма да те нарани — нито Бърд, нито някой друг. Пак сме заедно и никой няма да ни раздели, обещавам.

Франсис седеше с баща си в една от залите за разпити, а срещу тях бяха застанали Фармър и Адамс. Фармър огледа с любопитство Франсис. Не я бе виждала преди, но познаваше баща ѝ — Малкъм Първис, доста добре. Беше се явявал и като защитник, и като обвинител по дела, в които и тя участваше. Той бе много добър.

Подадоха на Франсис фотопортрета, който бяха приготвили за пресконференцията.

— Това Марк Джеймс ли е?

Франсис дълго се взира в изображението, преди да отговори:

— Прилича доста на него. Лицето не е с точно такава форма и носът е малко по-голям, но иначе е той. — Тя върна фотопортрета на Фармър. — Очите му бяха сини впрочем. Тъмносини.

— Кажете ни за татуировката му.

— Направи си я сам с игла и шишенце мастило. Опитваше се да ме впечатли според мен. Не беше лош човек, просто от време на време

се държеше глупаво, това е всичко.

— Имаше ли някакви роднини?

— Поне аз не знам да е имал. Родителите му загинали при катастрофа, когато бил съвсем малък. Отгледала го леля му, но почти не му обръщала внимание. Както и да е, тя също починала преди няколко години и той останал съвсем сам. Имаше си апартамент...

— Къде?

— На Хистън Роуд седемдесет и девет май. Но го освободи. Изнесе се в деня, когато трябваше да избягаме заедно.

— От малкото, което знаем за Марк, той не ми се струва твой тип.

— Връзката ни не беше сексуална, е, поне за мен не бе. Бяхме по-скоро като брат и сестра. Познаваме се още от основното училище, бяхме приятели.

— Но Марк е искал да сте повече от приятели.

— Да, но знаеше какви са моите чувства. Не се опита да промени нищо през всичките години, в които се познавахме. — Замълча. — Открихте ли колата му?

— Каква кола е имал?

— Много стар спитфайър. Но бе влюбен в нея.

Адамс се обърна към Фармър:

— Преди две-три седмици имаше съобщение за намерена изгорена кола близо до Нортуик, май беше спитфайър. Не бе останало достатъчно, за да се открие на кого е била регистрирана. Предполагаше се, че са я откраднали другаде, повозили са се и после са я запалили.

— Всичко, което притежаваше Марк, бе в тази кола, целият му живот.

— И защо искахте да избягате? — продължи Фармър.

— Бременна съм. Себастиан каза недвусмислено, че не желае деца, и се страхувах, че ще ме принуди да направя аборт. Освен това започна да става много избухлив.

— Удрял ли те е? — Мъжете, които биеха жени, винаги привличаха специалното „внимание“ и омраза на Фармър.

— Да.

— Често ли?

— Само веднъж — в нощта, когато Марк изчезна. Но и това бе достатъчно. Винаги се започва с първия удар, нали?

— И защо реши да избягаш с Марк?

Франсис погледна баща си.

— Мислех, че той е единственият ми приятел.

Малкълм се наведе и хвана ръката ѝ.

— Дватамата с дъщеря ми известно време бяхме прекъснали връзка помежду си, но сега вече изгладихме недоразуменията.

— И Марк е откраднал парите, така ли?

— Да, но аз му го подказах. Той бе готов на всичко за мен и аз го използвах. Не съм много добър човек, нали — промълви тя смутено.

— Защо ти бяха парите?

— Не бяха за мен, а за бебето. Знаех, че Себастиан няма да ми плаща издръжка, а детето е негово в края на краищата. Не исках да го отгледам в някой бордей.

Малкълм отново се обади:

— Ще възстановя на Себастиан всички пари, които той е загубил в резултат на случилото се, само ми съобщете точната сума.

Фармър кимна и продължи с въпросите:

— Казваш, че така и не си видяла Марк онази нощ?

— Не, той не се появи.

— Но Бърд се е появил.

— Да. С Марк бяхме решили, че на гарата ще сме в безопасност. Стори ни се подходящо място за среща, защото там нямаше вероятност да ни забележи случайно някой от приятелите на Себастиан.

— Защо мислиш, че той е убил Марк?

— Очевидно бе ходил да го търси, освен това знаеше къде съм аз, а това не бе просто съвпадение. Беше в ужасно настроение. Никога не бях го виждала толкова разярен. Помислих, че се кани да ме убие.

— И тогава ли те удари?

Франсис кимна.

— Той върна ли си парите? Не ги намерихме у Марк.

— Не знам. Не е споменал и дума за това оттогава.

— Значи не е продължил да търси Марк или да се опитва да си върне парите?

— Поне аз не знам да го е правил. Не.

— Имаш ли представа колко му е откраднал Марк?

— Не точно, но трябва да са били няколко хиляди, взел ги е от сейфа на Себастиан в клуба.

— Добре. Ами мисля, че това е достатъчно. Ще извикам някой да запише показанията ти. Просто повтори това, което каза пред нас.

Франсис погледна баща си и той ѝ се усмихна окуражително.

Пред клуба на Бърд, както винаги, имаше дълга опашка от чакащи. Фармър се вгледа в лицата на младежите и разпозна няколко от тях. Реши, че тук спокойно може да се събере информация за „Кой кой е“ в младежките престъпни среди на Кеймбридж. Погледна часовника си.

— Къде, по дяволите, е проклетото подкрепление?

Адамс, който седеше до нея в колата, погледна часовника на таблото.

— Точно единайсет е, сигурно ще дойдат всеки момент.

Фармър не бе в настроение да чака.

— Професионалисти са, което означава, че трябва да са тук точно в единайсет, не в единайсет и нещо.

Адамс прецени настроението ѝ, реши, че е безсмислено да продължава спора и замълча. Издуха дима от цигарата си през отворения прозорец и се загледа как той се разсейва в студения нощен въздух. Изсвирването на спирачки на кола отзад го накара да погледне в огледалото за обратно виждане. Бял микробус беше спрял точно зад тях и неколцина едри полицаи с дебели сини гащеризони изскочиха от него.

Адамс погледна Фармър.

— Тук са.

Двамата слязоха от колата и отидоха до деветимата полицаи от Отряда за специални операции, които стояха до микробуса и чакаха разпорежданията им. Фармър се доближи до сержанта им и той веднага започна с извиненията:

— Извинете, че закъсняхме, госпожо, но имаше малък проблем с...

Фармър го прекъсна:

— Информираха ли ви за задачата?

Сержантът кимна.

— Тогава да започваме.

Фармър и Адамс, следвани от останалите, се отправиха към входа на клуба. Докато стигнат до вратата, от опашката вече бяха започнали да им подвикват подигравки и обиди. Адамс отиде заедно с двама полицаи от специалния отряд до големия ветропоказател, закачен край входа. Огледа дългите месингови тръбички и бързо забеляза, че поне две липсват от местата си. Кимна на полицаите и те внимателно откачиха целия ветропоказател и го прибраха в голям черен чувал за веществени доказателства.

Двамата портиери се суетяха и се чудеха как да реагират. Накрая единият все пак реши, че работата му е да не пуска нежелани хора в клуба и пристъпи напред, така че да спре Фармър. Тя погледна самодоволното му лице и впери очи в неговите. Колкото и да се правеше на силен, той бе много нервен. Тя долови смущението в погледа му.

— Ще се отместиш ли, или аз да те отместя?

Той се поколеба, чудейки се какво да прави, почти хипнотизиран от погледа ѝ. Остана неподвижен прекалено дълго.

Това, което последва, стана много бързо. Фармър сведе поглед и той с облекчение реши, че се е отървал. Усети как тялото му се отпуска и това бе грешката му. Тя заби коляно в слабините му с всичка сила и той се преви от болка. Веднага стовари юмрук във врата му и мъжът се просна на земята. Другият портиер бързо изтича на помощ, но само един поглед на Фармър бе достатъчен, за да го накара да размисли и да остане на мястото си.

Тя изгледа стенещата фигура, просната на земята.

— Арестувайте го.

Полицаят от ОСО се учуди:

— Защо?

Фармър не бе свикнала да ѝ задават въпроси и отвърна раздражено:

— Възпрепятстване на правосъдието. Хайде, действайте!

Сержантът направи знак на двама от отряда си и те повлякоха стенещия портиер към микробуса. Двамата детективи изкачиха стъпалата до входа на клуба без повече препятствия и се отправиха към кабинета на Бърд. Фармър рязко отвори вратата, без да си прави

труда да почука. Себастиан седеше зад голямото си дъбово бюро и преглеждаше някакви документи. Той вдигна глава.

— Кой сте вие, по дяволите?

Фармър отиде до бюрото, извади служебната си карта и я показа на Бърд.

— Аз съм старши детектив Фармър, а това — посочи Адамс, който стоеше до вратата заедно с двама полицаи от специалния отряд — е детектив Адамс. Вие ли сте Себастиан Бърд?

Бърд погледна първо Адамс, после отново Фармър. Намираше се в собствения си кабинет и това нахълтване никак не му хареса.

— Какво е това, някаква шега ли? Знаете кой съм. Какво означава всичко?

— Себастиан Бърд, арестуван сте като заподозрян в убийството на Марк Джеймс. Можете да не казвате нищо, освен ако... — Тя изреди монотонно останалите стандартни предупреждения.

Бърд усети как у него се надига чувство на ужас и гняв.

— Това е някаква шега, нали? Вие всъщност не сте от полицията, вие сте...

Фармър погледна към вратата и кимна. Адамс се дръпна настрана и двама полицаи влязоха в стаята. Отидоха до Бърд, издърпаха го от стола и му сложиха белезници. Той започна да губи спокойствието си. За него това бе непознато усещане и никак не му хареса.

— Това е абсурдно. Нищо не съм направил. Не съм убивал никого!

Фармър му се усмихна, докато полицаите го дърпаха към вратата на кабинета въпреки протестите му, че е невинен. Адамс си запали нова цигара и засмука дълбоко. Огледа кабинета на Бърд. Не може да не се впечатли от стилното обзавеждане. Всичко изглеждаше скъпо и в идеална хармония: тапетите, килимът, дори многобройните саксии с цветя подчертаваха общото впечатление. Единственият предмет, който изглеждаше странно не на място, бе стара пожълтяла снимка на двама чернокожи мъже, облечени като фермери от миналия век. Снимката бе окачена над голям зелен бръшлян, чиито клонки бяха плъзнали по пода. Двамата мъже стояха пред къща със сламен покрив. Зад тях се виждаше възрастен бял мъж с голяма побеляла брада, облечен в

подобни на техните дрехи. Адамс огледа снимката, чудейки се кои са тези хора, но гласът на Фармър прекъсна мислите му:

— Добре, сега искам това място да бъде претърсено сантиметър по сантиметър. Извикайте и хора от лабораторията, всичко да се свърши както трябва — почти излая заповедта си тя.

Фармър погледна Адамс въпросително и той веднага разбра какво значи този поглед. Беше го виждал достатъчно пъти. Изостави снимката и се зае да претърсва чекмеджетата на бюрото.

Малкълм Първис почука леко на вратата на стаята на дъщеря си и предпазливо я отвори. Франсис лежеше на леглото, пъхнала ръце под главата си, и гледаше замислено тавана. Той се доближи.

— Видях, че свети. Не можеш да заспиш ли?

Франсис се подпря на лакът и погледна баща си.

— Не, не мога да спра да се чудя дали постъпих правилно, като отидох в полицията. Може би не трябваше да се намесвам.

Малкълм приседна на ръба на леглото.

— Постъпи съвсем правилно. Ако той е убил Марк, заслужава да го затворят, и то за дълго. Знам, че Марк не бе идеален, но все пак го харесвах. Той много държеше на теб и не заслужаваше такъв край.

Франсис се отпусна на възглавницата си, но не изглеждаше убедена.

— Но аз не съм го видяла да го убива.

— Не, но косвените улики са доста силни. Сега всичко е в ръцете на полицията и съда, ти направи каквото зависеше от теб.

— Но какво ще стане, когато го пуснат?

— Това няма да е скоро, а когато все пак излезе на свобода, той ще е напълно различен човек. Вече няма да представлява опасност за никого.

Франсис седна в леглото.

— Мислех, че адвокатите виждат доброто във всеки човек.

— Това го правят социалните работници, не адвокатите. Аз например не харесвам повечето си клиенти.

— Но харесваше Марк.

— Да, въпреки здравия си разум. Може би защото се държеше толкова добре с теб.

Франсис се усмихна и хвана ръката на баща си. Малкълм се наведе и бръкна с другата си ръка в малката торба, която бе донесъл в стаята. Извади от нея миниатюрна синя бебешка жилетчица и я вдигна пред дъщеря си.

— Какво ще кажеш?

Тя се разсмя и взе жилетчицата.

— Красива е, но не избързваш ли малко? Откъде знаеш, че ще е момче?

Малкълм бръкна отново в торбата и този път извади розова жилетчица. Подаде я на Франсис, която погледна двете дрешки и заяви:

— Няма да му е лесно на това бебе с такъв голям гардероб. — Обви ръце около врата на баща си и го прегърна силно. — Не знам как ме понасяш, татко. Само проблеми ти създавам.

Той също я прегърна.

— Ти си ми дъщеря и те обичам. Това не зависи от никакви условия. Семейство сме, както и докато майка ти беше жива.

Огромни сълзи започнаха да се стичат по страните на Франсис и да капят върху ризата на баща ѝ.

Фармър говореше, обърната към касетофона, поставен на масата в стаята за разпити. От едната страна на масата седяха тя и Адамс, а от другата — Бърд и адвокатът му, господин Колин Лейн. Себастиан седеше спокойно, небрежно облегнат на стола си.

— Искам да ти припомня, че не си длъжен да отговаряш на въпроси, които могат да те инкриминират. Разбираш ли смисъла на това?

Бърд повдигна вежди и ѝ махна с ръка да продължава.

— Отговори на глас заради записа.

— Да — каза той, като се наведе напред.

Фармър продължи:

— Водим разследване във връзка със смъртта на мъж на име Марк Джеймс. Мисля, че можеш да ни помогнеш в това разследване.

Бърд не каза нищо и продължи да гледа безразлично.

— Познаваше ли Марк Джеймс?

— Да, познавах го, работеше при мен от време на време.

— Какво точно работеше?

— Барман.

— От колко време работеше при теб?

— С прекъсвания — някъде около две години. Всичко беше на приятелска уговорка, неофициално.

— Имаме информация, че е откраднал няколко хиляди лири от теб. Вярно ли е?

Бърд кимна, а Адамс му посочи касетофона.

— Да, вярно е.

Адамс зададе следващия въпрос:

— Защо не си съобщил за кражбата?

— Какъв е смисълът?

— Бихме могли да открием парите.

Бърд се наведе през масата и погледна Адамс право в лицето. Детективът не помръдна.

— Вече и застраховка не мога да си направя. Знаете ли защо? Защото през последната година разбиваха клуба ми седем пъти. Стока и оборудване за над двайсет хиляди лири ми бяха откраднати или съсипани, а вие не си мръднахте пръста. Затова не си направих труда да съобщя за кражбата. — Бърд се облегна отново на стола си.

— Този път си знаел кой е крадецът.

— Знаех кой е и предните седем пъти, но вие въпреки това не направихте нищо.

Фармър отново пое разпита:

— Така че си решил да поемеш правосъдието в собствените си ръце и си се разправил с Джеймс?

— Да, исках да си върна парите.

— И затова ли го уби?

— Не съм го убивал.

— Тръгнал си да го търсиш.

— Има голяма разлика между това да търсиш някого и да го убиеш. — Бърд отново се наведе напред. — Франсис ви е казала всичко това, нали? Вижте, тя си има свои причини да ми е сърдита, така че аз не бих ѝ вярвал много, ако бях на ваше място. Тя е малко... — Посочи с пръст главата си отстрани.

Адамс пак се намеси:

— И какво стана, когато намери Джеймс?

— Не го намерих. Търсих го, обиколих всички места, където се мотаеше: клубовете, кръчмите, улиците, по които висят проститутките и сводниците им, но не го открих никъде. Тогава един приятел ми каза, че видял Франсис да върви към гарата. Е, отидох да проверя, защото пред мен се бе престорила на много болна. Оказа се, че е съвсем добре, но Марк не беше с нея.

— Какво щеше да направиш, ако го беше намерил?

— Щях да го ступам естествено, беше си го заслужил, но нищо повече. Но той така и не се появи.

— И ти си го изкара на Франсис?

— Да, може би. Малко прекалих. Не исках да стане така, но тя залитна и си удари главата. Извиних ѝ се, опитах да ѝ се реванширам. И аз се чувствах кофти заради тази работа.

— Обаче не са били само парите, нали? Мислел си, че той се кани да избяга с гаджето ти. Това щеше да те вбеси, не е ли така?

— Никой не тръгва да убива заради някаква жена.

— О, стотици го правят всяка година! Ти защо да си изключение?
— подхвърли Фармър.

— Франсис е свободна и ако е искала да избяга с онзи нещастник, нейна си работа. Само че това нямаше да стане с моите пари.

— Затова ли го уби?

— Можете да продължите да повтаряте този въпрос, но няма да получите различен отговор от този, който вече ви дадох. Не съм го убил. Изобщо не го намерих. А и да го бях намерил, не бих рискувал да остана зад решетките до края на живота си заради такъв като него. Аз не съм вашият човек.

— Защо не продължи да го търсиш, след като намери Франсис?

— Поразпитах тук-там, но той просто беше изчезнал. Реших, че сигурно се пече на някой горещ плаж и се смее за моя сметка.

Фармър постави на бюрото плика с въжето и тръбичката от ветропоказателя, които бяха намерили на врата на Джеймс.

— Показвам на заподозрения Бърд вещественото доказателство номер дванайсет — въже и тръбичка от ветропоказател, използвани, за да бъде убит Джеймс, който е бил удушен с това. Вече е установено, че тръбичката е от ветропоказателя пред клуба ти. Можеш ли да обясниш този факт?

Бърд взе плика в ръка и огледа съдържанието му.

— Да, бих могъл. Преди няколко седмици няколко от тръбичките на ветропоказателя изчезнаха. Той стои отвън през цялото време, не го прибираме през нощта. Рекламираха ни го като средство срещу зли духове. — Погледна Фармър в очите. — Май ще поискам да ми върнат парите. Очевидно не работи.

На лицето му грейна широка усмивка и той се облегна на стола и скръсти ръце зад главата си.

Бърд влезе спокойно в празната килия и се ухили арогантно на Фармър, която затръшна вратата. Сержантът, който бе дежурен в ареста, записа с тебешир на дъската до килията името на Бърд, а детективите се отдалечиха.

Адамс си запали цигара и погледна шефката си.

— Дали ще успеем да докажем, че е виновен?

— Няма начин. Проклет психар! Играе си с нас.

— Няма да направи самопризнания, това е сигурно. Имаме ли достатъчно доказателства, за да го закопчаем?

Фармър го изгледа.

— Не съм сигурна. Преди няколко години нямаше да има никакъв проблем, но сега... Зависи от съдията, знаеш колко непоследователни са напоследък в решенията си. Трябва ни още нещо и знам точно кой може да ни го осигури.

В този момент сержантът извика:

— Госпожо, шефът ви вика веднага.

Адамс повдигна вежди въпросително.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не, сигурно ще иска да го осведомя докъде сме стигнали. Може и да повярва, ако единият от нас го баламосва, но и на двамата... Благодаря все пак.

Адамс изпрати с поглед шефката си. Познаваше началника на полицията прекалено добре, за да повярва, че вика Фармър посред нощ без специална причина. Тя сигурно също го знаеше, но щеше сама да се справя с неприятностите.

Том бавно тръгна обратно към общата зала.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Главен инспектор Уърдс тръшна ядосано купчината вестници върху бюрото си. Фармър по принцип не харесваше Уърдс, а сега, като гледаше арогантните му изблици, съвсем се подразни.

— Ние сме на първа страница във всички утрешни вестници, по дяволите!

Фармър взе в ръка всеизвестния таблоид най-отгоре на купчината и прочете сензационното заглавие:

СЕКСУАЛНО УБИЙСТВО С ЧЕРНА МАГИЯ В ЗАТЪНТЕНО КЕЙМБРИДЖКО СЕЛЩЕ

Статията съдържаше изчерпателно описание на разследването около убийството на неизвестния мъж, чийто труп бе открит в гробището на църквата „Сейнт Мери“, не пропускаше нито една подробност, включително обстоятелствата, при които кучето на клисаря бе открило тялото. Статията бе придружена със снимка на клисаря, гушнал в ръце кучето си. Статиите в останалите вестници бяха в същия стил.

Уърдс продължи да крещи:

— Не се справяш с работата си, Хариет! Изобщо не се справяш! Откъде, по дяволите, са научили всичко това?

— Може да са бутнали няколко лири на клисаря.

— Клисарят би могъл да им разкаже само част от историята. Откъде са научили тези шибани версии за черната магия и сексуалното убийство?

— Доктор Райън, патоложката, го споменава в доклада си. Е, тя го е нарекла „вероятно ритуално убийство“, останалото сами са го измислили.

— И защо проклетите журналисти трябва да разгласяват шантавите си идеи? И Райън кой я пита? Това, което искаме от нея, е „да, той е мъртъв и е умрял по еди-какъв си начин“. Няма какво да ни се пречка и тя. Ще се наложи да поговоря с шефа ѝ. Ти сигурна ли си, че информацията е изтекла от нея?

— Не, не съм сигурна.

— Тогава откъде? Някой от твоите? — На Фармър започваше да ѝ писва от истеричните му изблици и обвинения.

— Нямам и най-малка представа. Накарах Адамс да провери откъде е изтекла информацията.

— Е, внимавай той да си свърши работата. Искам името на дрънкалото и ако е някой от твоите, искам да видя топките му заковани на пода веднага щом научите кой е.

Фармър кимна — какво друго ѝ оставаше.

Уърдс продължи:

— Какво стана със заподозрения, когото прибрахте? Предявихте ли му официално обвинение?

— Не, още не, но положението е обещаващо.

— Не ми трябва обещаващо положение, Хариет. Искам резултат, и то бързо. Колкото по-скоро тази дивотия приключи и хората в околността се успокоят за безопасността си, толкова по-добре.

Той млъкна за момент, надявайки се Фармър да се отпусне, преди да отправи последната си заплаха.

— И никакви издънки, Хариет. Ако не се справиш с тая бъркотия бързо и не ме отървеш от проклетите журналисти, ще се наложи да обсъдим кариерата ти и дали ще ти отива да се върнеш отново при униформените полицаи!

Фармър издиша дълго, но не каза нищо. Не можеше да го успокои по никакъв друг начин, освен да предяви обвинение към Бърд, а още не бе сигурна дали може да го направи.

Сержант Санди Уилсън седеше пред Крофт Лейн 42 заедно с партньора си — Филип Трукс. Оглеждаше къщите наоколо. Това беше хубав квартал, модерен, но хубав. Всички къщи бяха големи, с по четири спални, двойни гаражи и широки алеи, на които бяха паркирани скъпи коли. Точно в такава къща му се искаше да живее, но

не можеше да си го позволи. Струваше му се, че хората никога няма да спрат да купуват тези къщи и затова цените им постоянно растяха. Явно получаваха добри заплати, щом можеха да си ги позволят, помисли си той и се обърна към Филип:

— Какво ще кажеш да живееш тук, а?

Троукс, който дремеше до него в белия „Фиат Панда“, отмести козирката на шапката си назад и се огледа.

— Размяна на съпруги и буйни оргии? Има си хас!

— Това пък откъде ти хрумна?

— Не четеш ли неделните вестници? На жените на богатшите им е писнало от скучния живот. Мрат си за разни такива пакости.

Уилсън поклати глава:

— Ама и ти си един.

— Спомни си убийството в Брадторп миналата година. Богаташко имение. Двама от нашите бяха наказани за употреба на алкохол, докато са били дежурни, а шестима — за неприлично поведение. Била е замесена жената на шефа на банката. Изловили ги доста разсъблечени. Е, някои били с каските си. — Филип се разсмя доволно, нахлупи шапката над очите си и отново се отпусна назад.

— Истинска гордост за полицията.

Троукс отвърна, без да се размърдва:

— Виж какво, това е част от всеотдайността на полицията. Нали трябва да служим на хората? Е, това и правим. Служим дори и по домовете.

Санди Уилсън поклати глава, още по-смаян от коментарите на партньора си, без да отделя поглед от къщата. Мразеше такива задачи. Наблюдение на нечий дом. Тези истории винаги свършваха със сълзи и никой не излизаше победител. Освен това, повече полицаи биваха убити и ранени, докато се опитваха да разрешат някоя семейна свада, отколкото при каквито и да е други обстоятелства. Санди се замисли за приближаващия уикенд и футболния мач в събота. В този момент един тъмносив „Форд Ескорт“ зави по алеята пред дома на Бърд и спря. Троукс се разсъни и проследи мъжа в син костюм, който слезе от колата и ги изгледа.

— Това той ли е?

— Не, като съдя по вида му, по-скоро е адвокатът му. Детективът каза, че сигурно ще се появи.

Двамата не свалиха поглед от адвоката на Бърд, който бързо стигна до входната врата и влезе, без да звъни. Една кола премина бавно покрай тях и спря по-нагоре по улицата. Те не ѝ обърнаха внимание. Дори и да я бяха забелязали, не би имало причина колата да им се стори подозрителна. Просто някаква си кола на пътя. Обектът на вниманието им вече бе изчезнал в къщата, така че двамата се облегнаха спокойно на седалките си.

Малкълм Първис слезе от рейндж ровъра си и погледна полицейската кола. Ако бе случаен човек, би се обзаложил, че двамата полицаи спят. Затръшна шумно вратата си, за да привлече вниманието им. Двамата веднага се надигнаха сепнато, наместиха фуражките си и слязоха от полицейската кола. Малкълм изпитваше противоречиви чувства към полицията. Оценяваше, че работата им е трудна, но не можеше да приеме недостатъчно професионалния им подход в определени случаи, особено когато се стигнеше до даване на показания в съда. Бе загубил прекалено много дела по тяхна вина, за да ги цени особено. Тези двамата обаче изглеждаха достатъчно едри и грозни, за да свършат работа в случая. Надяваше се, че намесата им няма да е необходима. Той отиде до багажника на колата и го отвори. Извади един голям кафяв куфар и последва двамата полицаи по алеята към входната врата.

Не се наложи да чукаат: адвокатът ги бе видял да идват и отвори вратата, преди да са стигнали до нея. Заведе ги в спалнята на горния етаж и отвори гардероба. Малкълм Първис му кимна с благодарност и започна да прибира дрехите на Франсис в куфара, който носеше.

Адвокатът на Бърд стоеше до него и го наблюдаваше внимателно, опитвайки се да запомни какво взема Малкълм. Най-после куфарът се напълни и той го затвори. Адвокатът последва малката групичка обратно на долния етаж и ги изпрати до вратата, без да ги изпуска от поглед. Заклучи веднага щом те излязоха и изчака, за да се увери, че Малкълм Първис и полицаите потеглят.

Щом двете коли изчезнаха зад ъгъла, адвокатът забеляза, че една друга кола потегля бавно след тях. Ако движението на колата не изглеждаше толкова необичайно, адвокатът изобщо нямаше да заподозре нещо. Но шофьорът я подкара, сякаш бе чакал другите коли да потеглят.

Адвокатът се зачуди дали да не съобщи анонимно за този факт на полицията. Ако приятелите на Бърд бяха решили да вземат нещата в свои ръце, то той не искаше да има нищо общо. Откачи мобилния телефон от колана си и се поколеба за миг. Въпреки че бе видял колата от доста голямо разстояние, бе сигурен, че шофьорът ѝ е бял мъж на средна възраст, напълно различен от типичните приятелчета на Бърд. След още няколко секунди той се отказа, закачи телефона обратно на колана си и се отправи към колата си.

Беше ранна вечер, когато Сам най-после се прибра вкъщи. Колата ѝ бе препълнена със саксии с най-различни по вид и големина растения. Листата на някои се подаваха през отворените стъкла на колата, създавайки впечатление за подвижна оранжерия.

Сам се стараше да е свободна през уикендите — без извънредни повиквания и спешни случаи — и общо взето успяваше. Уикендите бяха единственото време, когато можеше да отиде да напазарува, да почисти къщата и да се позанимае с любимата си градина.

През есента имаше много работа в градината и Сам все не насмогваше. Обожаваше меката сънливост, която налягаше природата през този сезон, и с радост започваше да седи нови растения, да окопава, плеви и почиства, изобщо да подготвя градината си за зимата. Приемаше изнурителната работа като спасение.

Живееше в малка къща с две спални — бивш дом на някакъв лесничей. Харесваше къщата заради старостта ѝ — бе построена преди повече от двеста години, но оценяваше съвременните удобства, резултат от основния ремонт, който ѝ бе направен. Къщата бе съхранила много от оригиналния си вид — голяма камина, тавани, обковани с тъмни дървени греди — но и бе претърпяла съществено обновяване. Единственото, което Сам не харесваше, бе името на къщата: „При язовеца“. Доколкото тя знаеше, всички язовци в областта отдавна бяха убити или прогонени и през годината, откакто Сам живееше в къщата, бе видяла различни животинки, но нито един язовец. Къщата бе доста отдалечена и заобиколена от гори и поля. До нея водеше тесен черен път, който свършваше пред оградата. Точно затова Сам я бе харесала — заради изолираността и факта, че къщата имаше една от най-красивите градини, които бе виждала.

Макар и запусната, градината бе оцеляла въпреки избуялите плевели. Имаше прекрасни стари английски рози, чийто омаен аромат изобщо не напомняше на съвременните хибриди, а орловите нокти и жасминът се преплитаха с трендафила, плъзнал по стените на къщата и зида на оградата, която трябваше да пази градината от силните източни ветрове.

Ароматни билки и няколко вида лавандула растяха отзад, покрай пътеката, която водеше от кухненската врата до средата на градината. Тук слънцето огряваше цветята почти целодневно. Сега, през есента, всеки изминал ден оставяше листата все по-пожълтели, а цветовете — с все по-силен аромат. Шибоите бяха оцелели през много зими и се смесваха със старите карамфили, засадени на една леха пред големия люляк.

Както Сам бе открила с удивление през първата си година тук, нямаше сезон, през който тази забележителна градина да не е изпълнена с аромати на листа и цветове. За съжаление, както става в природата, някои от растенията бяха прекалено стари, така че Сам отделяше голяма част от времето и парите си, за да се снабдява с разсад, семена и коренчета, опитвайки се да възстанови изгубените видове.

Най-близкият ѝ съсед — един фермер, от когото всъщност бе купила къщата — живееше на почти два километра през полето. Сам нямаше нищо против тази изолираност: така можеше да размишлява на спокойствие, да се отпусне и да се подготви за предстоящата седмица. Когато не се занимаваше с градината, бродеше часове наред из горите и полята наоколо, вдишваше дълбоко чистия, свеж въздух и се възхищаваше на прекрасните и вечно променящи се природни гледки.

Сам винаги караше съвсем бавно по черния път към къщата си, опитвайки се да избягва локвите, за чиято дълбочина можеше само да гадае и които сякаш никога не пресъхваха. Едно невнимателно движение — и колата ѝ можеше да заседне в някоя по-дълбока локва, без да се споменават другите по-сериозни щети. Възприемаше шофирането по този път като изпитание, което отделяше прозаичното ѝ професионално ежедневие от духовния живот в къщата.

Най-последно спря ланд ровъра си пред оградата и забеляза, че една тъмносиня кола е паркирана точно след къщата. В сумрака не можеше

да види добре лицата на двамата души в колата, но предположи, че са от полицията. Въпреки всички усилия, необозначените полицейски коли продължаваха да си изглеждат като полицейски.

Сам отиде до багажника и започна да разтоварва растенията. Шумът на приближаващи се стъпки я накара да се обърне. Бяха Фармър и Адамс. Остави на земята големия див лешник, който извади с усилие, и изгледа двамата детективи с подозрение. Надяваше се да имат сериозно основание, за да нарушават уединението ѝ през уикенда.

— Не знаех, че правите и посещения по домовете.

Раздразнението на Сам бе очевидно и Фармър леко се смути, което не я накара да се почувства по-добре.

— Съжалявам, обикновено не правим, но сега е спешно.

— Ще трябва да ми обясните в градината. Искам да го засадя, преди да се е стъмнило съвсем. — Посочи дивия лешник в краката си.

Фармър погледна Адамс.

— Помогнете на доктор Райън, инспекторе.

Том не посрещна тази заповед с радост, но прецени, че няма избор и се подчини. Сам го погледна, усмихната дяволито, и тръгна заедно с Фармър към задната част на къщата, оставяйки Адамс да се чуди как да вдигне огромното растение, без да изсипе пръстта от саксията му отгоре си.

Разстоянието от шосето до къщата не бе малко и бе по нанагорнище. Той се изкачваше с усилие и състоянието на пътеката изобщо не го улесняваше. Подхлъзва се и се препъва няколко пъти и докато стигне до къщата, ръцете, коленете и краищата на панталона му бяха мокри и кални. Едва удържаше голямата бяла метална кутия, която носеше, и постоянно губеше равновесие.

Изтощен, стигна до къщата и се облегна на оградата, за да си поеме дъх. Чак сега забеляза синия воксхол. Беше паркиран встрани от пътя, само на няколко метра от него. Отначало не му обърна внимание, защото реши, че е на някой гост на Сам. Но когато полицейската радиостанция прещрака неочаквано и започна да издава обичайните си звуци, той изпадна в паника. Изостави ценната си придобивка, като я

облегна на оградата, и се втурна към гъстата гора край къщата, където веднага се скри в сенките и се почувства в безопасност.

Въпреки приближаването на зимата, градината на Сам не бе загубила красотата си и продължаваше да очарова. Фармър, която не разбираше почти нищо от градинарство, не можа да не ѝ се възхити. Впечатли се от работата, която несъмнено бе извършена, за да се създаде и поддържа подобна градина. Границите ѝ бяха ясно очертани и растенията бяха засадени по такъв начин, че да се открояват цветовете и формите, както и уханието през цялата година. В далечния край, отделена с жив плет, имаше малка овощна градина с различни плодни дръвчета, листата на които бяха обагрени в красиви червеникавокафяви отънъци.

Сам отиде до малката веранда зад къщата и взе оттам чифт зелени гумени ботуши. Адамс се появи със залитане иззад ъгъла и се огледа къде да остави лешника. Сам забеляза смущението му и извика:
— В ъгъла!

Адамс тръгна, но в погрешна посока и Сам побърза да го насочи:
— Не, не този ъгъл, ей там. — Посочи далечния ъгъл на градината.

Адамс я изгледа намусено, явно му бе писнало от заповеди и нямаше търпение да се отърве от досадния товар. Най-после стигна до мястото, което Сам му сочеше, и след като тя му кимна одобрително, той остави саксията на земята.

Сам бързо нахлузи ботушите, взе права лопата и торба тор от бараката до къщата и отиде до мястото, където стоеше Адамс. Започна да копае голяма дупка. Още бе раздразнена заради натрапването на двамата полицаи и бързаше да засади лешника, преди да се е стъмнило съвсем, но все пак подхвърли:

— Е, какво е толкова важно, че сте дошли чак дотук в студена влажна съботна вечер?

Фармър погледна Адамс, после нея. Беше ѝ малко неловко да се опитва да води разговор с човек, който постоянно се движи.

— Марк Джеймс. Имаме заподозрян.

Сам вдигна глава, но не спря да копае. Бе толкова студено, че от устата ѝ излизаше пара.

— Страхотно. Щом сте напреднали толкова, аз за какво съм ви?
— Довърши дупката и изсипа доста голямо количество тор, докато чакаше отговора на Фармър.

— Арестуваният е собственик на един от местните клубове, казва се Себастиан Бърд.

Сам спря работата си за момент и се облегна на дръжката на лопатата.

— Той има ли интереси към окултното?

— Убийството няма нищо общо с черна магия. Един престъпник се спречкал с друг и си получил наказанието.

— А кръстът, изрязан на гърдите на Джеймс?

— Тези хора живеят в друг свят. При тях е обичайно да се правят подобни неща.

— Е, струва ми се, че всички отговори са ви известни. Защо ви трябвавам аз?

— Знаем, че Джеймс е откраднал няколко хиляди лири от касата на Бърд и че Бърд е тръгнал да го търси в нощта, когато смятаме, че Джеймс е бил убит. Имаме свидетел, който потвърждава тези два факта. Освен това знаем, че Джеймс е бил удушен...

Сам вметна:

— С примка.

Фармър прие намусено допълнението.

— Удушен с тръбичка от ветропоказател, какъвто открихме пред клуба на Бърд. Проблемът е, че всеки би могъл да открадне тръбичката: ветропоказателят си виси отвън по двацет и четири часа и никой не му обръща внимание.

Сам се залови пак с лешника.

— Значи не е направил самопризнания?

И Адамс, и Фармър поклатиха глави едновременно.

— И защо съм ви аз?

— Не съм сигурна, че разполагаме с достатъчно доказателства срещу него. Всички улики изглеждат косвени.

Жената изравни тора на дъното на ямата.

— Ние... — Фармър погледна за миг към Адамс, опитвайки се да сподели отговорността с него. — ... ние се чудехме дали не си открила нещо друго, което да ни помогне за обвинението.

Сам отиде до чешмата встрани от бараката, пусна водата, издърпа дългия черен маркуч до прясно изкопаната дупка и започна да я пълни с вода. Хвърли поглед към Фармър.

— Стори ми се, че разполагате с достатъчно улики, косвени или не. Не мисля, че мога да добавя нещо.

След като напои дупката, тя спря водата и започна да се бори с лешника, за да го извади от саксията. Адамс се наведе до нея. С негова помощ Сам успя да издърпа лешника и да го постави в дупката, където корените му се наместиха в калната локва на дъното.

Фармър се подразни от тази идилична сцена и продължи:

— С изключение на парчето от ветропоказателя, което също не е особено полезно поради достъпното му положение, нямаме с какво да докажем, че е бил при убийтия, нито сме успели да го свържем с някоя от намерените досега следи.

Сам погледна Фармър въпросително и тя продължи:

— Така че се надявахме да си открила още някоя дреболия.

— Например? — Сам не бе съвсем сигурна какво искат от нея.

— Нещо, каквото и да е, което може да свърже Бърд директно с убийството, ще ни е от полза.

— Марша Евънс откри нишки по тялото, които може да подскажат нещо.

Адамс се обади:

— Вече ги проверихме. Почти сме сигурни, че конските косми са от пълнежа на седалката на Джеймс. Също така доктор Оуен ни изпрати проби от сакото си. Същите са като откритите по трупа. Така че и от тях нямаше полза.

Сам повдигна вежди многозначително.

— Вече е говорено с него по този въпрос. Няма да се повтори! — каза Фармър рязко. Сам не бе убедена, че ефектът е постигнат, но я остави да продължи. — Сигурна ли си, че нямаше нищо друго? Нещо, което би могло, ако се интерпретира по различен начин, да ни даде търсеното?

Слънцето окончателно залезе, а Сам хвърли още няколко лопати пръст около лешника и я утъпка, докато Фармър продължаваше словесната си атака:

— Ако не открием скоро нещичко, ще се наложи да го освободим. Съвсем сигурна ли си, че не си открила нищо?

Сам не бе уверена кое точно — тонът на Фармър или изражението на лицето ѝ — разкри истинските ѝ намерения. Разбра какво я молят да направи и се ядоса.

— Не мога да открия нещо, което го няма! — сопна се тя.

— Може да си пропуснала нещо първия път и да си го открила току-що. Разбираш ли ме?

Сам заглади с греблото пръстта около лешника и се обърна с лице към Фармър.

— Разбирам те много добре. Имате доклада ми. В него е отбелязано всичко. Не съм пропуснала нищо.

Полицайката почервения от гняв и двете жени продължиха да се гледат известно време.

Адамс бързо се намеси, опитвайки се да разсее напрежението:

— Искаш ли да донеса и другите растения от колата?

— Не, ще се погрижа за тях сутринта. Достатъчно садих тази вечер.

Погледна изкаляните крачоли на Адамс.

— Съжалявам за панталона ти.

Мъжът опита безуспешно да изчетка калта и изруга:

— По дяволите!

Сам тръгна към къщата, без повече да се обръща. Отвори задната врата, влезе в кухнята и затвори зад себе си, после решително заключи, оставяйки двамата детективи сами в смрачената градина.

От момента, в който влязоха в стаята, бе ясно какво си мислят всички останали курсисти. Мъж в напреднала възраст, хванал под ръка красиво младо момиче. Още един пример за мъжката критическа възраст. Тя бе достатъчно млада, за да му е дъщеря, каквато всъщност и беше.

Малкълм Първис седна смутен в дъното на стаята до Франсис и притеснено се огледа. Очакваше с нетърпение момента, в който щяха да се представят и да разкрият истинските си отношения. Лекторката — ниска пълничка акушерка с мило кръгло лице, се представи и помоли всички двойки също да се представят поред. Всички семейни двойки съобщаваха имената си, на какъв етап бе бременността и споменаваха по някоя подробност за себе си. Когато дойде редът на

Малкълм, всички в стаята се обърнаха към него и го погледнаха с почти явно неодобрение. Неоснователните им предположения го подразниха и той почти се изкуши да представи Франсис за бременната си приятелка. Все пак при дадените обстоятелства здравият разум надделя и той се чу да изрича:

— Казвам се Малкълм Първис и това е дъщеря ми...

Тя продължи:

— ... Франсис, която ще го направи дядо за първи път.

Малкълм бързо завърши:

— Събитие, което аз с нетърпение очаквам.

Всички курсисти се обърнаха към лекторката: някои усмихнати одобрително, други — леко смутени заради грешката си. Франсис видя доволното изражение на баща си и усмихната, го сръга с лакът в ребрата.

Фигурата в сенките проследи с поглед как Фармър и Адамс си тръгват. Изчака, докато стоповете примигнаха в дъното на черния път и след това изчезнаха, когато колата потегли бързо по шосето. Щом се увери, че са си отишли, тръгна по чакълена пътека към задния вход на къщата.

Сам беше в кухнята и си приготвяше вечеря. Беше гладна — не бе намерила време за обяд. Бърнард, рунтавият ѝ тигров котарак, скочи на кухненския плот и започна да души около тенджерата. Тя внимателно го взе на ръце и го погали. Бърнард бе единствената ѝ компания в къщата и Сам много го обичаше. След като се преместиха тук, той бе изчезнал някъде за известно време. Израсъл като домашен котарак, отначало доста се смути от огромните площи край къщата. Постепенно свикна с новата обстановка и сега постоянно мъкнеше в къщата мъртви плъхове, слепи кучета и полски мишки. Сам го остави на земята и в този момент чу почукване на прозореца до вратата. Присви очи в тъмнината, но не видя нищо. Натисна ключа на лампата отвън и градината веднага се обля в светлина, но Сам пак не видя никакъв признак на живот. Леко изплашена, тя нахлузи ботушите и взе една лопата вместо оръжие. Отключи задната врата и внимателно надникна в градината.

— Здравсти, лельо Сам.

Гласът бе познат, но въпреки това я накара да подскочи стреснато. Сам бързо се завъртя и се натъкна на усмихнатото лице на немирния си племенник. Макар и успокоена, възкликна ядосано:

— Защо не почукаш на предната врата като нормален човек? Ще ми изкараш акъла!

— Извинявай, чаках гостите ти да си тръгнат.

Сам не повярва на очите си, като го огледа.

— Какво си правил? Приличаш на пещерняк!

Рики погледна изкаляните си дрехи.

— Извинявай. Паднах няколко пъти, докато се катерех насам. Беше съвсем тъмно!

Сам много обичаше племенника си, но понякога общуването с него доста я затрудняваше. Той бе висок и слаб, както повечето момчета в началото на пубертета. Имаше късмет да не страда от типичното за юношите акне и красивото му лице и гъстата червена коса бяха големите му преимущества.

— Ял ли си?

— Не скоро.

— Хайде, ще си поделим вечерята ми. Мисля, че ще стигне.

Рики я последва в къщата, като изрита калните си обувки, преди да влезе в кухнята. Сам отиде до печката и огледа съдържанието на тенджерата. После пак се обърна към него:

— Още няколко минути и ще е готово. Как са вашите?

— Баба си е все така. Мама постоянно е ядосана за нещо, а Дейвид прекарва повечето си време с новата си приятелка.

Дейвид бе по-големият син на Уин, другият ѝ племенник. Както много обичаше Рики, така и не успя да хареса Дейвид. Той прекалено много приличаше на баща си, вгълбен и меланхоличен, без момчешката прямота и дружелюбие на брат си. Въпреки че Рики съвсем не бе идеален, у него имаше нещо добро, което Сам много ценеше. Сега се зарадва на новината, че Дейвид може да се изнесе. Така Уин и Рики може би щяха да се поуспокоят.

— Значи може скоро да имаме сватба в семейството, а?

Рики не бе съвсем сигурен.

— Съмнявам се. Той още предпочита да трупа бройки.

Сам усети как настръхва. Това бе толкова типично за Дейвид. Реши да смени темата.

— Моля те, извади няколко чинии от шкафа, Рики. Ей там са.

Рики стана от масата и извади лявата си ръка от джоба, където я бе крил досега. Сам забеляза, че е нескопосно превързана с мърлява бяла кърпа, по която имаше следи от кал и засъхнала кръв. Отиде до него.

— Какво си правил?

Седна, хвана ръката му и започна да развива неумелата превръзка. Той премигна, когато Сам дръпна кърпата, разкривайки дълбока рана по цялата дължина на дланта му.

— И как се подреди така?

— Порязах се на едно стъкло. Много глупаво наистина.

Досега не го бе забелязала, но сега, като седеше съвсем близо до племенника си, подуши дъха му.

— Пил ли си?

— Само малко.

Сам кимна скептично и отиде до един шкаф, откъдето извади комплект за първа помощ и се върна при масата. Напои памучен тампон с антисептик и започна да почиства раната, при което Рики веднага изохка.

— Съжالياвам. Сигурен ли си, че е от стъкло? Не ми прилича на такава рана.

Рики кимна, но Сам не бе убедена. Когато свърши, превърза ръката му с чист бинт.

— Ето, така е по-добре.

Тя постави две чинии на масата и разсипа спагетите.

Рики започна да яде още преди Сам да е седнала на масата. После погледна леля си с възможно най-трогателното изражение.

— Може ли да остана при теб тази вечер? Ако се прибера вкъщи, ще трябва да обяснявам за това. — Той вдигна превързаната си ръка.

Сам го погледна.

— Какво толкова има за обясняване?

Рики продължи да яде и отвърна с пълна уста:

— Няма, обаче се опитай да го обясниш на майка ми.

Сам въздъхна, но чувството за дълг и искрената обич към племенника ѝ надделяха над раздражението, с което посрещна мисълта за проваленото ѝ уединение през уикенда.

— Ще ти приготвя леглото. А ти се обади на майка си и ѝ кажи къде си.

Рики я погледна смутено.

— Не можеш ли ти да...

— В никакъв случай. Оправяй се сам. А преди това можеш да измиеш чиниите.

Рики се облегна на стола и издиша шумно. Сам не обичаше да разстройва племенника си, затова реши да го разсее.

— Извинявай, че забравих за рождения ти ден, напоследък съм много заета.

Рики разбиращо сви рамене. Тя извади портмонето си от чантата и подаде една банкнота от двайсет лири на племенника си.

— Не ги харчи за глупости.

Той се усмихна широко при вида на банкнотата.

— Благодаря, лельо, обещавам.

Сам доста се съмняваше в това, но ѝ бе приятно да го види щастлив.

— Как е новата работа?

Рики сведе глава и погледна унило чинията си.

— Какво стана този път?

— Имах проблеми с пристигането навреме. Пък и беше безперспективна история. Искам да постъпя в колеж, но мама не е съгласна.

— Ами в училище не се представи блестящо.

— Беше различно. И учителите там ме мразеха.

Сам се усмихна тъжно.

— И то с основание, доколкото си спомням. Мислиш ли, че в колежа ще е иначе?

Той кимна ентусиазирано:

— Там те приемат като възрастен, не като дете.

— Въпросът е дали ти можеш да се държиш като възрастен?

— Почваш да говориш като майка ми.

Сам спря да яде за момент. Сравнението със сестра ѝ я подразни и веднага постави край на разговора и на вечерята.

— Захващай се с чиниите, а аз ще оправя леглото ти.

Рики кимна.

— И не забравяй да звънеш на майка си.

Рики се колебаеше.
— Не се шегувам.

Въпреки че първоначално ги бяха приели доста студено, Малкълм и Франсис се превърнаха във всеобщи любимци в групата. Другите двойки бяха впечатлени от подкрепата, която Малкълм оказваше на дъщеря си. Доста обсъждаха как той ще се справи за втори път в живота си и на няколко пъти викаха него и Франсис отпред за практическите демонстрации. Франсис бе много наблюдателна и с някакъв вроден инстинкт се справяше с поставяните задачи. Той, от друга страна, бе безнадежден. Изпусна куклата поне два пъти, убоде и двата си пръста, а след това и бебето със секретната игла за закрепяне на пелените и заля панталоните си с водата от коритото за къпане. Очите на Франсис се насълзяваха от смях, но тя усещаше, че обиква баща си все повече и повече. В края на вечерта, въпреки безбройните несполуки, Малкълм получи поздравления от всички бъдещи родители.

Като се изключи това, че се чувстваше малко неловко, Малкълм осъзна, че заниманията в курса са му били много приятни. Докато вървяха към колата, той се унесе в размисли, правейки наум списък на нещата, които ще трябва да се правят за бебето. Франсис здраво стискаше ръката му и след малко погледна лицето му, за да отгатне за какво се е замислил.

— Май ще трябва да действаме само с памперси, имайки предвид опита ти с памучните пелени.

Той я погледна.

— Може би си права. Пък и е само въпрос на пари.

Франсис се засмя. Дватама бяха прекалено потънали в мислите си, за да забележат тъмнокафявата кола, паркирана само на няколко метра от тяхната. Шофьорът ѝ обаче веднага ги фиксира. Той погледна часовника си и си отбеляза в колко часа тръгват от курса, после подкара колата си след тях, за да види обичайния им маршрут до дома.

Беше станало девет, докато Сам се появи забързана в кухнята. Мирисът на пържен бекон вече бе достигнал до носа ѝ, преди да слезе

долу. Влезе в кухнята и видя, че масата е подредена, а племенникът ѝ стои край печката и приготвя закуска.

— Браво на теб!

Рики я погледна за миг.

— Добра здравословна пържена закуска.

— Не съм сигурна, че е здравословна. Помисли си как натоварва сърцето ти.

Сам грабна палтото си от закачалката на вратата. Рики я погледна.

— А закуската?

Тя прекоси кухнята и го целуна, после въздъхна шумно.

— Съжалявам, нямам време. Вече съм закъсняла.

— Но днес е неделя!

— Е, не за всички работата свършва в петък следобед.

Сам тръгна към вратата и Рики извика:

— Върни се!

Подаде ѝ сандвич с бекон, Сам го грабна и веднага отгриза голяма хапка.

— Благодаря. Страхотен е.

Рики я изпрати с поглед.

— Майка ти не ти ли е казвала нещо за говоренето с пълна уста?

— Тук ли ще си, като се върна?

— Може би не, по-добре да се прибера вкъщи и да видя какво ме чака там.

— Успех!

Сам тръгна към входната врата и се наведе да вземе пощата си. Нямаше нищо интересно освен една картичка, която прочете веднага. Още загледана в картичката, тя отхапа отново от сандвича и отвори вратата. Точно пред нея стоеше детектив Том Адамс. Той държеше голям бял автомат за цигари, на задната част на който висяха буци мазилка на местата, където е бил закрепен за стената. Близо до ръба на автомата съвсем отчетливо се виждаха кървавите отпечатъци на крадеца. Сам преглътна с мъка последната хапка от сандвича си. Адамс се усмихна и посочи картичката в ръката ѝ.

— Някой роднина на почивка?

— Не, стар приятел. Оказва се, трябва да очаквам посещение от него.

Изражението на Адамс се промени за миг, после побутна автомата към нея.

— Твой ли е? Намерих го пред къщата ти. Не знаех, че пушиш.

Сам се намръщи.

— Не пуша.

Тя погледна кървавите отпечатыци и изведнъж осъзна как Рики бе наранил ръката си. „Крайно време е той да получи един истински урок — каза си тя. — Дори и урокът да е, че не трябва да лъже леля си.“

Адамс остави автомата на земята и бързо разкри истинската причина за ранното си сутрешно посещение:

— Извинявай за снощи, не беше моя идея. Оказват ни известен натиск да приключим случая по-бързо.

— И Фармър, на свой ред, оказва натиск?

— Нещо такова.

— Оценявам честността ти. Ще погледна трупа още веднъж, щом искате, за да съм сигурна, че не съм пропуснала нищо, но ако не намеря такова...

Адамс вдигна ръка.

— Разбирам те. Благодаря.

Рики, който бе чул леля му да говори с някого при вратата, се приближи крадешком по коридора.

Сам чу приближаващите се стъпки и се обърна към племенника си:

— Рики, запознай се с Том Адамс.

Момчето протегна превързаната си ръка.

— Том е детектив от полицията.

В този момент Рики видя автомата за цигари, подпрян встрани от вратата. Понечи да дръпне ръката си и се поколеба как да реагира.

— Намерил е това на пътя пред къщата. — Сам посочи автомата. Рики се опита да гледа невъзмутимо. — Струва ми се, че няма да имат проблем с отпечатыците и лесно ще заловят престъпника. Какво ще кажете, инспекторе? — Тя намигна на Адамс и той кимна, без да отмества поглед от Рики.

— Да, предполагаме, че разследването ще приключи още днес.

Сам се усмихна още веднъж на Рики и се отпрати към колата си.

— Е, трябва да тръгвам. Вие двамата имате за какво да си поговорите, сигурна съм.

Рики я изпрати с поглед. Не можеше да повярва на очите си и се чувстваше предаден.

Адамс го погледна.

— Хайде да влезем вътре и да обсъдим новата ти кампания против тютюнопушенето.

Адамс вдигна автомата за цигари и последва Рики в къщата, като затвори внимателно вратата зад себе си.

Половин час по-късно Сам спря колата си на малкия павиран паркинг пред колежа „Сейнт Стивънс“. Бързо мина през входа и портиерът я упъти през големия вътрешен двор към стайте на Саймън Кларк. Сам си помисли, че това е най-красивият вътрешен двор в Кеймбридж. Огромно пространство, заобиколено от общежития, в които живееха студенти и преподаватели. Вдясно на двора бе параклисът на колежа — висока внушителна сграда, където в продължение на стотици години се бяха отправяли молитви и където висеше портрет на най-великия учен на колежа — Нютон.

В далечния край на двора бе трапезарията с високите ѝ сводести тавани и дълги прозорци с витражи, в която храната все още се сервираше на дълги дървени маси от униформените слуги, които се грижеха за малцината привилегировани членове на този много скъп клуб. В центъра на двора бе най-красивият му елемент, поне според Сам — фонтанът. Издигнат от италиански майстори по модата от епохата на кралица Елизабет, фонтанът веднага привличаше погледите и впечатляваше. Нежно ромолящата вода се чуваше във всяка стая с изглед към двора и създаваше спокойната, предразполагаща към размишления атмосфера, така необходима за сериозната наука.

Сам най-после стигна до стълбище М-10 и се заизкачва по дървените стъпала, които бяха гладки и изтъркани от безбройните стъпки по тях през вековете. На края на стълбището имаше зелена дъбова врата. Тя бе отворена и зад нея се виждаше откритата бяла вътрешна врата.

В момента, в който Сам вдигна ръка да почука, се чу вик отвътре:

— Влезте, влезте, ей сега ще дойда при вас, разполагайте се.

Тя бутна вътрешната врата и влезе в стаята. Беше тъмно. Четирите прозореца, които гледаха към вътрешния двор, бяха засенчени от гъст бръшлян, през който светлината едва се процеждаше и не успяваше напълно да разсее мрачната атмосфера. Най-забележителното нещо в стаята бе голямата камина с широка полица, на която бяха подредени най-различни бурканчета, статуетки и купички с всевъзможни форми и размери. В далечния край имаше изкривена библиотечка, отрупана с книги от всички епохи, повечето с много окаян вид, сякаш всеки момент ще се разпаднат. В средата на стаята имаше дървено бюро, отрупано с книги и листове. В стаята се усещаше лекият мирис на мухъл и мокра хартия, комбиниран със застоял цигарен дим, сякаш никой отдавна не я бе проветрявал.

Стените бяха осеяни с картини и снимки, представящи всевъзможни обекти — от най-прозаични до крайно необичайни. Едно от нещата, което привлече вниманието на Сам, бе черна погребална маска, която висеше на гвоздей над камината. Изражението ѝ бе почти хипнотично и Сам се почувства привлечена от нея.

Рязък глас смути съсредоточеното изучаване на маската:

— Погребалната маска на Алистър Кроули, великия магьосник. Чудовището на трите шестици. — Той изписа някакъв знак с пръст във въздуха. — Голяма рядкост.

Сам повдигна вежди и отново погледна маската.

— Не се учудвам.

— Вие трябва да сте Саманта Райън, приятелката на Тревър Стюърт. Аз съм Саймън Кларк, приятно ми е. — Той ѝ протегна леко пожълтялата си от тютюна ръка и Сам я пое.

— Благодаря, че се съгласихте да се срещнем през уикенда.

— На мен ми е все едно, работни дни, уикенди — всички се преливат. Аз май не спирам да работя.

Саймън Кларк беше на около трийсет години, но изглеждаше десетина години по-възрастен. Беше висок и слаб, с очила с дебели стъкла и метални рамки и имаше доста неугледен вид. Миришеше силно на тютюн и пот. Той пак заговори за маската:

— Практикувал е всички видове разврат, известни на човека, а някои и неизвестни. Умрял по време на наркотична оргия във Франция.

— С усмивка на лицето без съмнение.

Саймън избухна за момент в смях, после бързо отиде до бюрото си и взе голяма книга с кожена подвързия. Пусна я на пода и седна по турски пред нея.

— Защо избрахте патологията?

Сам малко се изненада от въпроса му, но бързо отговори:

— Мъртвите ми са по-интересни от живите. А и не пицят толкова, когато ги намушкаш с остър инструмент.

Той се усмихна.

— Учих медицина три години, но така и не свикнах с операциите и с шевовете по телата на хората. Още ме побиват тръпки, като си ги представя.

Сам реши да започне със същия въпрос:

— А вие защо избрахте криминология?

— Либерални намерения — на първо място. Да оправя света, да превъзпитам престъпниците и да ги направя достойни членове на обществото, разни такива идеали.

— А сега?

— Сега просто помагам да залавят негодниците. Повечето от тях нямат никакво желание да бъдат превъзпитавани, съвсем щастливи са си и като престъпници. Така че съм доволен, ако мога да помогна част от тях да бъдат изпратени където им е мястото.

— Значи само бесилото може да ги оправи?

— По-точно куршум в тила, става по-лесно.

Сам малко се изненада от възгледите му. Саймън се развесели.

— Шокирана сте, очевидно още не сте с достатъчно изкривено съзнание. Ако някой ваш близък бъде убит или жестоко ранен и видите как системата всъщност помага на престъпника да се върне отново на улицата, няма начин да не се промените. Може да дойдете да ме посетите пак, когато това стане.

Сам помълча известно време и той продължи по същество:

— Не за пръв път се откриват такива символи, свързани с убийство.

Тя не го разбра веднага.

— Обърнатият кръст — и преди е бил използван.

Разбра, че той е започнал да ѝ обяснява това, което тя бе дошла да научи, и седна до него на пода.

— Наистина?

Саймън продължи:

— Всъщност се е случило точно тук. Е, по-точно в околността. Знаете ли нещо за черната магия?

Сам поклати глава. Саймън отвори книгата и я запрелиства нетърпеливо, а накрая я остави отворена на пода. На страниците имаше рисунки на две жени, завързани на клада.

— Цялата околност е пропита с нея.

Огледа рисунките внимателно. Едната жена очевидно пицеше заради болката от пламъците, плъзнали по тялото ѝ. Другата, с изкривено от болка лице и неестествено изплезен език, бедушена от един палач, докато вторият палеше кладата.

Сам посочи изплезената жена.

— Какво ѝ правят?

Саймън погледна рисунката.

— Бесят я.

— Защо? Нали ще я горят на кладата?

— Ако обвинената е признавала вината си, са проявявали милостта да я обесят, преди да я изгорят. По-бързо и не така болезнено. Много великодушно, какво ще кажете?

Сам продължи да разглежда рисунките.

— Да, много. — Тя забеляза нещо увито около лявата китка на всяка от жените и го посочи на Саймън. — Какво е това около китките им?

— Сигурно бръшлян. — Той взе лупа от бюрото си и погледна през нея. — Да, венци от бръшлян. Вярвали са, че бръшлянът пречи на вещиците да насочват силите си срещу враговете. Бръшлянът се използва широко в ритуалите, свързани с черна магия. Римляните са карали евреите да се молят пред него.

Очарована, Сам кимна.

— Но какво общо има всичко това с убийството на Марк Джеймс?

— И до него ще стигна. — Той запрелиства отново и отвори на друга страница, където имаше рисунка на двама мъже, облечени като фермери от началото на века. — Ето ги. Чарлс и Айзък Айънсмит.

— Те са чернокожи?

— Да, мисля, че са били единствените чернокожи в областта по онова време. Били са голяма атракция. Идвали хора откъде ли не само

да ги погледнат.

Сам взе лупата и огледа рисунката отблизо.

Саймън продължи разказа си:

— Появили се в Литъл Оувъртън малко след началото на века. По онова време били едва на десет години и не знаели и дума английски. Никой така и не разбрал откъде са се появили. Както и да е, един местен фермер — Джоузеф Айънсмит, ги взел при себе си и ги отгледал като собствени деца, дори им дал името си. Загубил и двамата си сина във войната с бурите и отчаяно се нуждаел от помощници във фермата. Когато умрял, оставил на тях фермата и двамата се оправяли с нея доста добре, поне не е известно да са имали някакви проблеми.

— Научили ли са английски?

— И да, и не. Никой не ги чул да говорят на английски, но хората, с които контактували, били убедени, че те схващат всичко и очевидно двамата са се разбирали с фермера съвсем добре.

— Това звучи много интересно, но все още не сте отговорили на моя въпрос.

— Имайте търпение. И дотам ще стигнем. За момчетата се разказвали какви ли не истории, повечето от тях пълни измислици, но все пак се случвали странни неща, за които подозирали Чарлс и Айзък.

— Например?

— Намирали въсърни фигурки на различни хора, забити с гвоздеи към вратата на църквата, имало вандалски осквернени гробове и гробници, но нищо конкретно, свързано с братята, не било доказано. Мисля, че някои от местните биха ги изгорили, ако е имало как, но старият фермер винаги ги защитавал.

— А някой открил ли е откъде са се появили момчетата?

— Имало различни версии. Носели се слухове, че около месец преди момчетата да се появят в селото, един търговски кораб от Хаити се разбил край бреговете на Норфълк, оттам и връзката с вуду магиите.

— А вярно ли е това?

Саймън сви рамене.

— Претърсил съм всеки възможен архив и не съм открил документ, споменаващ такова корабкрушение, но това не означава, че то не се е случвало, тъй като не са записвали всички корабкрушения.

— Звучи ми доста отвлечено.

— Може би, но вуду магиите по принцип синтезират голяма част от африканските вярвания. Освен това при тях има и голямо влияние на католицизма. Момчетата може също да са били повлияни от тях през ранното си детство. А това би обяснило доста неща.

— Но все още не сте ми казали каква е връзката с Марк Джеймс.

— Голяма. Единият от братята — Айзък, загинал при нещастен случай във фермата през двайсетте години. Чарли останал сам, а работата била непосилна за един човек, така че той я продал на друг местен земевладелец. Преместил се в една от малките къщички във фермата и си живял щастливо там, занимавайки се с полска работа до преждевременната си смърт.

— Какво се случило?

— Бил убит в средата на шейсетте.

— Убит!

— Него ден подрязвал един жив плет. Когато не се върнал, след като се стъмнило, изпратили хора да го търсят. Открили го на върха на хълма Примроуз, на края на селото.

— И каква е връзката?

— Бил удушен и около лявата му китка имало увит бръшлян. — Той погледна Сам в очакване на реакцията ѝ. — Което е по-интересно — спря за момент, за да изостри вниманието ѝ, — отпред на тялото му с нож бил изрязан голям, обърнат наопаки кръст.

Сам веднага се зарадва, че посещението ѝ не е било напразно, както бе започнала да се страхува.

— Арестували ли са някого?

— Поне аз не знам това да е станало. Но човекът, който е най-добре информиран по въпроса, е Джон Шоу. Той е викарий в Литъл Доркинг повече от двайсет години. И е нещо като ходеща енциклопедия за местните вярвания, за магии и вещици, а знае доста и за убийството на Чарли. Струва си да го посетите.

Сам се изправи и погледна погребалната маска на Кроули на стената.

— Вижте, не искам да омаловажавам казаното от вас, но тези истории с магьосничество, вещици и тям подобни не са ли един голям сапунен мехур?

— За някои хора — да. Но в момента в страната има повече от четвърт милион практикуващи вещици и магьосници и повечето от тях

приемат заниманията си съвсем на сериозно.

— Духове и призраци и свръхестествени същества, които бродят из горите, така ли?

Саймън се усмихна, но не изглеждаше развеселен.

— Има и още един човек, с когото си струва да поговорите, един от бившите ми студенти. Той написа курсова работа за случая „Айънсмит“. Доста добре се бе справил, доколкото си спомням. Проблемът бе, че той така се задълбочи в тази история, че направо се вманиачи, изостави ученето си по другите предмети и накрая беше изключен за слаб успех.

Започна да тършува из купчината листи на бюрото си.

— Само че как се казваше? Някъде тук го имам записано. — Най-после откри листа, който търсеше, и го размаха с доволна усмивка. — Ето го. Името му е Себастиан Бърд.

Сам го погледна втренчено, без да може да повярва на това, което той току-що ѝ бе казал.

Старши детектив Хариет Фармър се появи забързана по тесния коридор в Кеймбриджкия съд, тракайки шумно с токчетата си.

— Проклети доброжелатели! Нямаат никакво чувство за отговорност! И откъде получават такива гаранции? Направо е абсурдно! Ако убие още някого, те ще му сърбат попарата, не аз!

Адамс, който едва успяваше да я настигне, се опита да я успокои:

— Уликите не бяха особено убедителни и това ни бе известно още преди да влезем в съдебната зала. Поставиха допълнителни условия, така че можем отново да повдигнем обвинение срещу него, ако открием още нещо.

— Опитай се да обясниш всичко това на роднините на следващата му жертва. — Тя спря рязко и се извърна към него. — Искам да бъде под наблюдение двайсет и четири часа в денонощието. Ако копелето пръдне, искам някой от нашите да е достатъчно близо, за да подуши. Ясно?

Адамс кимна и Фармър тръгна към изхода на сградата. На стъпалата отпред пак спря рязко, сякаш се бе ударила в невидима стена. Том, който вървеше почти по петите ѝ, едва не се блъсна в нея.

Тя стоеше като вкаменена, загледана към тротоара пред себе си. Адамс проследи погледа ѝ.

Себастиан Бърд стоеше до червеното си порше заедно с адвокатата си. Очевидно коментираха изхода от предварителното изслушване и бяха видимо доволни. Двамата мъже поговориха още малко, после се ръкуваха и се разделиха. Щом адвокатът се отдалечи, Бърд вдигна поглед и видя Фармър. На лицето му бавно се изписа доволна, уверена усмивка. В първия момент Хариет не помръдна, после изведнъж забеляза, че колата на Бърд е паркирана в непозволена зона. Бързо се обърна към Адамс:

— Негодникът е спрял на забранено място, иди и го глоби.

Том я погледна уморено.

— Какъв е смисълът?

— Смисълът е, че той нарушава закона, инспекторе, така че ти си върши работата.

Адамс въздъхна и се отправи към Бърд.

ПЕТА ГЛАВА

Беше минал почти месец от предишното убийство и вече бе готов за следващото. Не бе очаквал съдът да вземе такова решение, но въпреки това се чувстваше доволен. Времето бе минало неусетно, но съвсем не бе пропиляно. Извади зелена папка от шкафчето и разпростря съдържанието ѝ по голямата дъбова маса пред себе си. Снимки, карти, данни — не бе оставил нищо на случайността. Навярно вече знаеше повече за Франсис Първис, отколкото самата тя. В много отношения убийството си беше интелектуално занимание и той се бе представил на висота. Бе си набелязал резервни терени, където да осъществи убийството и където да скрие трупа, в случай че избраното от него място се окаже неизползваемо. Дори ги бе обиколил, за да опознае терена и да прецени какви евентуални проблеми могат да възникнат. Никога през живота си не се бе чувствал по-уверен.

Убийството на Джеймс бе доказало колко важно е предварителното планиране и как — благодарение на него — всичко бе минало по часовник. С удоволствие откри колко лесно се бе справил с убийството. Не бе изпитал никакви угризения, никакво чувство за вина, всъщност бе се наслаждавал на всяка една минута — като генерал, спечелил старателно планирана битка. Стигна до извода, че отмъщението е носител на положителни емоции, а не на отрицателни, и той с удоволствие им се отдаваше. Приповдигнатостта на духа, която изпитваше след убийството, бе траяла дни наред и определено бе по-добра от всеки наркотик, който бе опитвал. Всъщност не бе изпитвал нищо толкова опияняващо в живота си и нямаше търпение да го повтори.

Премина през всеки елемент от плана си още веднъж, за да се увери, че е запомнил и най-малката подробност. Повтаряше мислено всяка стъпка отново и отново. Щом се увери, че е запомнил всичко, събра съдържанието на папката, затвори я, закачайки снимката на Франсис отпред, и я прибра в раздела, маркиран като „Предстоящи“. Чувстваше се уверен, но не искаше да предизвиква съдбата. Наведе се

настрани и взе малката черна кожена чанта, подпряна до крака на стола му. Отвори я и започна да разглежда съдържанието ѝ.

Черната чанта прибавяше допълнително зловец привкус на действията му. Тя бе един от трите предмета, които той асоциативно свързваше с Джек Изкормвача — цилиндърът, наметалото и черната кожена чанта, в която е носел инструментите си. Извади ножа за дисекции от чантата и огледа острието му. Въпреки че вече бе използван веднъж, ножът бе остър и изчистен до блясък. Зачуди се колко пъти ще го използва, преди острието му да се затъпи и да се наложи да го замени с нов. Прокара палец по цялата дължина на ножа и след това го прибра на мястото му в чантата. След това огледа спринцовките и иглите. Бяха си на местата, готови за използване. Не би могъл да ги употреби повече от веднъж, но това нямаше значение: имаше предостатъчно.

Смяташе последните два предмета в чантата за най-важни. Малката метална тръбичка от ветропоказател с дълго въже между дупките в двата края и дългата клонка бръшлян, която бе откъснал неотдавна. Прокара пръсти по листата. Досега не бе осъзнавал колко красиво растение е бръшлянът. Бе го подминавал години наред и едва наскоро той бе станал толкова важен елемент от плановете му. Чак сега бе започнал да оценява красотата и ненатрапчивия чар на растението. Върна го в чантата и я затвори, след това я постави обратно на пода. Поколеба се дали е редно да се отърве от двамата наведнъж, но Той явно го направляваше точно в тази посока. Вече имаше прецизен план, разбира се, но двама човека представляваха особен проблем и изискваха сериозно обмисляне. Щеше да се успокои, когато приключеше с тях. Тогава можеше да си отдъхне.

Франсис сортиреше дрехите в гардероба си, когато баща ѝ надникна в стаята. Вече бе струпала старите си дрехи на купчина, за да ги откарат в магазина на една благотворителна фондация, и бе отделила някои от любимите си дрехи — тези, които бяха свързани с особено скъпи спомени. В момента тъкмо оглеждаше една рокля и я показва на баща си.

— Спомняш ли си я?

Малкълм изглеждаше видимо озадачен и очевидно не можеше да си спомни.

— Носех я на сватбата на леля Кити. Сещаш ли се, когато Джон се напи и повърна отгоре ми. Виж — посочи едно петно на роклята, — така и не се изчисти. Повече не я облякох, а той даже не ми предложи да я плати.

Малкълм кимна в съгласие, но очевидно си мислеше за нещо друго. Франсис си спомни странните настроения, които го обземаха понякога, и хвърли роклята на леглото при другите дрехи. Изчака го сам да каже нещо.

— Не мога да дойда на курса за бъдещи родители утре вечер. Съжалявам.

Франсис не скри разочарованието си:

— Защо? Знаеш колко е важно.

— За последен път отсъствам, кълна се. Един от старите ми случаи нещо се е объркал и трябва да замина за Лондон, за да оправя нещата.

Франсис скръсти ръце и изви глава настрани.

— Утре ще мина по магазините и ще купя по нещо за теб и за бебето.

Тя погледна баща си.

— Ако обещаващ, че е за последен път?

Той вдигна ръка.

— Честна скаутска!

Франсис огледа изпитателно лицето му.

— В такъв случай можеш да се отбиеш в „Армани“ и да избереш моя подарък оттам. — Малкълм вдигна ръце, сякаш се предава. — Но пък какво ще правят в курса без голямата си звезда...

Малкълм се засмя:

— Сигурен съм, че ще си наваксам на следващото занимание.

— И аз съм сигурна — съгласи се Франсис.

Изненада се, като го видя да тръгва. Фактът, че си бе извикал такси и носеше малка пътна чанта, показваше, че заминава за известно време, но за колко точно — не бе ясно. След всички колебания и планиране се оказваше, че в крайна сметка двамата щяха да посрещнат

изкуплението поотделно. Щом баща ѝ го нямаше, как ли щеше да действа Франсис? Наистина му усложняваха живота и щяха да си получат заслуженото за това. Осъзнаваше, че не може да направи нищо и трябва просто да чака, гледа и да се надява, че усложненията няма да продължат. Следващата седмица щеше да е много натоварен и държеше бързо да отхвърли това, за да не се наложи после да чака седмици наред.

Марша Евънс вдигна поглед от микроскопа и присви очи, за да види часовника на стената на лабораторията. Два и петнайсет следобед — бяха минали само десет минути, откакто провери колко е часът предния път. Потърка очи, опитвайки се да прогони умората им и да ги подготви за новото изпитание. Макар че беше само на двацет и четири години, вече имаше проблеми с очите заради дългите часове виране в окуляра. Не искаше и да помисля за очила, защото вярваше на заблудата, че мъжете не се заглеждат по момичета с очила. Все пак се успокояваше, че в краен случай има контактни лещи. Въпреки грижите, отново доближи очи до микроскопа, нагласи фокуса и се потопи в света на нишките и петната.

Сам крачеше нервно напред-назад из дневната си, като спираше от време на време, търсейки вдъхновение от огъня в камината. Горящите цепеници припукваха, а пламъците танцуваха и променяха формите си. След поредицата от среднощни повиквания през последните седмици тя бе сметнала, че е напълно оправдано да си вземе половин почивен ден, а и имаше нужда да обмисли нещата на спокойствие.

Фармър нямаше да приеме налудничавите ѝ теории, така че тя трябваше да намери още доказателства в подкрепа на идеите си, преди да ги изложи пред нея или Адамс. Проблемът бе, че колкото и да се опитваше да спре да мисли за този случай, не успяваше. Искаше ѝ се да провери теориите си, те не ѝ даваха мира. Самотата ѝ се отразяваше добре — само Бърнард виждаше безпокойството ѝ, но продължаваше да си лежи на канапето в дъното на стаята. Той не я изпускаше от поглед — въртеше глава наляво-надясно, както зрител на тенис мач на

централния корт на Уимбълдън. Спираше само колкото да се изтегне бавно и мързеливо от време на време.

Най-накрая Сам спря да крачи и застана до прозореца. Вгледа се през дъжда към гората на върха на хълма и взе решението си. Бързо отиде в коридора, взе телефона и набра един номер.

Марша тъкмо подменяше една плака с друга, когато телефонът иззвъня в другия край на лабораторията. Дори и тази кратка почивка за очите ѝ бе добре дошла. Тя скочи от високия стол и отиде до апарата.

— Марша Евънс... — Позна гласа на другия край на линията почти веднага. — И това ако не е доктор Райън! Какво може да направи едно бедно момиче като мен за теб?

Усети по тона на Сам, че тя не е в настроение за шеги.

— Марша, знам, че може да ти се стори странно, но имаше ли някакви клонки или венци от бръшлян сред веществените доказателства по случая „Джеймс“?

Марша малко се учуди на този въпрос, но го прие без коментар. Изостави шеговития си тон и мислено запрехвърля доказателствата.

— Мисля, че не. Искаш ли да проверя?

Отиде до малка купчина внимателно подредени листи близо до микроскопа и започна да ги преглежда. Старателно проверяваше всичко, за да е сигурна, че не е пропуснала очебийното. Нямаше нищо. Върна се при телефона.

— Не, няма бръшлян — нито сплетен, нито какъвто и да било.

Марша чу разочарованата въздишка на Сам.

— Важно ли беше?

— Не съм сигурна. Може би. Всъщност беше само предположение.

— Ако попадна на нещо, ще ти звънна.

Сам измънка нещо неясно, което показва на Марша, че мислите ѝ вече са другаде. Явно се бе задълбочила в някакъв сложен проблем, който я тормозеше. Накрая тя заговори:

— Чудех се дали искаш да отидем на вечерята на медиците утре? Имам още една покана.

Марша се изкушаваше да приеме, но като се сети колко работа я чака, се зачуди дали няма да е заета или прекалено уморена за вечерята, която на всичко отгоре щеше да бъде и непредвиден разход.

— С удоволствие, но нещо съм позакъсала с парите този месец.

— Аз ще черпя, а и там ще има много млади хубави мъже...

Започна да се колебае и трескаво да обмисля как да се справи с множеството неотложни задачи, които трябваше да отхвърли възможно най-бързо. Почувства се като Пепеляшка, която няма търпение да замине на бала, но среща някаква спънка на всяка крачка.

— Нямам какво да облека.

Сам усети, че почти е убедена, и продължи с атаката си:

— Ричард също ще бъде там...

Това решаваше всичко. Марша осъзна, че не може да не отиде.

— Добре, убеди ме. Къде и кога?

Сам знаеше, че трябва да подходи много внимателно с това, което следваше, и изстреля отговора си много бързо, надявайки се Марша да не забележи:

— В четири следобед на гробището на „Сейнт Мери“, питиетата в шест в „Мастърс Лодж“. Елегантно облекло, най-добре нещо в черно. — Не бе достатъчно бърза.

— Чакай, чакай. Правилно ли те чух да казваш нещо за гробище?

— Да. Чудех се дали ще ми направиш една услуга?

— И да отида официално облечена на гробището? В никакъв случай, забрави!

Въпреки че бе рано вечерта, разни хора вече пристигаха в клуба на Бърд. Двамата детективи, които наблюдаваха клуба, предположиха, че това са хора от персонала. Бърд пристигна сред първите. Паркира поршето си точно пред клуба и се отправи към вратата. Фотоапаратът на детектив Джок Макфадид щракна и направи две снимки в бърза последователност. На първата Бърд тъкмо слизаше от колата си, а на втората бе в гръб, точно пред вратата на клуба.

Докато Макфадид правеше снимките, партньорът му, Питър Моран, си записа часа, в който Бърд бе пристигнал, с каква кола е дошъл и всички други подробности, които биха могли да потриват. Когато приключи, пхна папката в краката си, скръсти ръце и се загледа отнесено през предното стъкло на колата. Мразеше наблюденията повече от всяка друга задача, за която можеше да се сети. Те траеха дълго, бяха скучни, обикновено безплодни и се отразяваха ужасно на социалния му живот. Ако не бе тази извънредна

работа, сега щеше да е в бара с приятелката си, щеше да пийва бира и да се надлъгва с Джордж и Гленда. Вместо това, следеше някакво копеле, което сигурно много добре знаеше, че е под наблюдение и съответно не би тръгнало да прави бели, камо ли да убива. Погледна към Джок.

— Виждам нещо, започващо с „ч“.

Джок го погледна и отвърна без никакъв ентузиазъм:

— Чистачка.

— Правилно.

Беше ред на Джок.

— Виждам нещо, започващо с...

Моран го прекъсна:

— „Ч“? — Джок кимна и Питър продължи: — Чистачка.

Макфаидид поклати глава:

— Много си добър на тази игра, а?

— Въпрос на тренинг.

Джок се съгласи:

— Аз съм така със секса.

— Особено когато си сам, както чувам — ухили се Моран.

Джок му се намръщи и двамата се разсмяха. В този момент Питър забеляза, че едно привлекателно младо момиче се приближава към тях. Носеше табличка с две чаши. Застана до вратата на колата и Джок отвори прозореца. Момичето им се усмихна.

— Господин Бърд каза, че сте му се сторили доста отегчени и ме помоли да ви донеса по едно питие.

Двамата детективи се спогледаха. Момичето продължи:

— Каза, че би ви ги донесъл и сам, ако не му се бе наложило да излезе.

Детективите изстенаха едновременно. Джок взе чашите и подаде едната на партньора си.

— Онази, лудата, ще ни обеси за топките.

Моран вдигна чашата си към момичето, което продължаваше да им се усмихва.

— Какво пък толкова, не може да ни обеси по два пъти.

Изпразниха чашите си на един дъх.

С Марша се спогледаха продължително, преди Сам да събере кураж и да потропа на вратата на бараката. Почти веднага тя се отвори и църковният клисар, хванал лопата в едната си ръка, ги изгледа раздразнено. Тя заговори:

— Аз съм доктор Райън, обадох се на викария.

Клисарят не се впечатли нито от титлата, нито от връзките ѝ.

— Закъсняхте. Викарият каза, че ще дойдете в четири, а сега е вече и половина. Имам си достатъчно работа, за да вися тук и да чакам разни хора.

Сам опита да се извини:

— Съжалявам, забавихме се заради движението. Нали знаете какъв ужас е по магистралата.

Той я изгледа продължително, без да отвърне, после метна лопатата през рамо и излезе от бараката. Тръгна право към Марша и тя веднага отстъпи назад, готова да побегне. Единственото, което я спря, бе кучето на клисаря. Малкото животинче изтича към нея, размахвайки опашка, и явно се опита да разпознае дали тя е приятел, или враг. Марша се наведе и го погали и то веднага се претърколи по гръб.

— Добро куче.

Клисарят тръгна към гробището, без да промълви и дума, а двете го последваха. Докато вървяха между старинните паметници и гробници, Сам се замисли колко красиво бе всъщност това място. Тук, в царството на смъртта, животът кипеше в цялото му изобилие. Не бе виждала никъде такова разнообразие от диви цветя, събрани на едно място. А с промените, които бе донесла есента, дърветата и храстите наоколо бяха станали още по-красиви. Сякаш умиращите листа и цветя се опитваха за последен път да покажат колко прекрасни са били приживе. Сам реши някой ден отново да посети мястото.

Най-после стигнаха до гробницата, която търсеха, и клисарят се обърна към тях:

— Сума ти разпавии за тоя, дето духа, ако ме питате. Нищо няма да намерите, полицаите обърнаха всичко с главата надолу, а после никой не дойде да оправя.

Сам го погледна.

— Не са знаели какво да търсят.

Тя отиде до гробницата. Капакът бе счупен и голямо парче в ъгъла липсваше. Реши, че може би ще успее да се пъкне направо през

дупката. Обърна се отново към клисаря:

— Вие го открихте, нали?

Той вдигна ръка към носа си и подсмръкна.

— По-скоро го подуших, адски вонеше.

Сам кимна.

— Най-добре да погледна сама. — Извади малко фенерче от чантата си и го пъхна в джоба си, после подаде чантата на Марша. Наведе се към дупката. Едва се напъха, но все пак се оказа достатъчно слаба, за да се побере. След малко вече стоеше свита във вътрешността на гробницата. Въздухът вътре бе влажен и тежък. Въпреки неотдавнашното претърсване от полицаите, паяците пак бяха плъзнали навсякъде и Сам усети поне десетина паяжини край себе си. Дъното на гробницата не бе така почистено, както очакваше — по-скоро бяха разровили, вместо да извадят всичко навън. Изгнилите листа бяха покрити от тънък слой нови, сухи листа. Сам плъзна внимателно ръце по тях, вдигайки от време на време по някое, за да го огледа отблизо. Стараеше се да не пропуска нито сантиметър, но бе трудно. Пространството бе толкова малко и тясно, че тя почти не можеше да помръдне. Изплашени буболечки изпълзяваха изпод ръцете ѝ или полазваха по тялото ѝ, търсейки спасение от надвисналата опасност.

Тъкмо когато се канеше да се откаже от търсенето, лъчът на фенерчето попадна на едно изсъхнало, но ясно различимо листо от бръшлян. Сам внимателно издърпа клончето и бавно се заизмъква навън. Щом се изправи, потрепери леко — не толкова от студа, колкото от облекчение и радост, че търсенето ѝ не е било напразно.

Клисарят я изгледа.

— Значи намерихте нещо?

Сам му се усмихна и вдигна високо увитото на венец клонче бръшлян.

Щом облечените в червени тоги съдии от Апелативния съд приключиха с четенето на присъдата, цялата зала избухна във възгласи. Обвиняемият се изправи и се обърна към приятелите си в залата, които вече бяха скочили на крака и викаха радостно, после размаха тържествуващо ръце във въздуха.

Някой докосна рамото на Малкълм Първис. Той се обърна и видя личния адвокат на клиента си, който му подаваше усмихнат ръка. Доволни, двамата се ръкуваха и Малкълм огледа още веднъж залата. Сега забеляза, че клиентът му — елегантно облечен, леко пълен мъж на около трийсет и пет — седеше на стола си, отпуснал глава в ръцете си, и плачеше като дете. Първоначалната еуфория от присъдата го бе напуснала.

Обикновено Малкълм изчакваше да поговори още малко с клиента и роднините му, чиито похвали винаги го радваха. Този път обаче делото се бе проточило повече от очакваното, ставаше късно и той нямаше намерение да се бави. Бързо си проправи път, мина през гардеробната, където свали тогата и перуката си, и се отправи към изхода. На тротоара пред стъпалата чакаше тълпа журналисти и телевизионни репортери. Щом той се появи, те веднага се насочиха към него и Малкълм замръзна на място. За щастие се оказа, че не той е обект на вниманието им, а клиентът му, който тъкмо излизаше от съда с адвоката и семейството си. Те се потопиха в морето от камери, микрофони и бележници, а Малкълм се измъкна незабелязано. Поне вече вярваха в невинността му, за разлика от самия него. Забързано закрачи към кантората си, която се намираше на половин километър от съда. Щом стигна там, изтича по дървените стъпала, прескачайки ги през едно, и като се качи до горния етаж, се наложи да се хване за перилата, за да не припадне от задъхване.

— Ще си докарате някой инфаркт, ако не внимавате, господин Първис.

Беше Майкъл Скот — чиновникът в кантората, който стоеше пред кабинета му и побутваше леко напред-назад красива бебешка количка в тъмносиньо. Той изчака търпеливо шефа си да си поеме дъх. Най-после Малкълм се съвзе достатъчно и погледна към чиновника.

— Браво, Майкъл, изглежда страхотно!

— Старая се да сте доволен, нали това е целта. Малко е старомодна обаче, не мислите ли, сър?

Малкълм се възмути:

— Глупости! Съвсем същата бяхме купили и за Франсис.

— Преди двайсет години. Времената се променят, младите жени също.

Малкълм погледна към количката и после пак към чиновника.

— Много ще ѝ хареса. Ще е идеална за внука ми.

— Значи вече е родила, така ли?

— Не, не още. Защо мислиш, че е родила?

— Казахте „внук“.

— Добре де, и внучка да е. Само да е живо и здраво.

Майкъл кимна усмихнат, а шефът му започна да люлее количката и да се навежда над нея, сякаш вътре има бебе.

Чиновникът реши, че не издържа повече и се отдалечи по коридора към стаята си. Явно нямаше нищо по-лошо от вида на бъдещ дядо.

Франсис изпи последната глътка от кафето си, после грабна палтото от закачалката в коридора и си сложи голямата вълнена шапка. Не издържаше на студ още от дете. Тогава баща ѝ дълго масажираше ходилата ѝ, за да се стоплят. Невинаги успяваше, но на Франсис много ѝ харесваше, че баща ѝ отделя време специално за нея. Застана до вратата и огледа за последен път къщата, за да се увери, че всичко е наред. Бе прекарала целия ден в чистене, така че всяко кътче да светне, и навсякъде бе поставила вази със свежи цветя. Спомняше си, че майка ѝ го правеше и сега реши да изненада приятно баща си, когато той се прибере. Малък жест на благодарност за подкрепата и разбирането, които бе проявил към нея.

Погледна часовника си. Закъсняваше. Изтича навън към колата, пхна ключа в ключалката и го завъртя. Колата бе много стара. Порано бе принадлежала на майка ѝ и Франсис бе убедена, че на баща ѝ му става много драго, като вижда сега дъщеря си да я кара. Докато отваряше вратата, чу някакъв шум откъм храстите до пътя. Франсис се обърна да види каква е причината за шума, но макар че алеята бе осветена от уличните лампи, не можа да разпознае фигурата, която се изправи пред очите ѝ. Гласът, а не лицето му, издаде кой е всъщност.

По гърба ѝ полазиха студени тръпки — беше Бърд. Бавно заобиколи храста и застана само на няколко крачки от нея. Франсис веднага усети как в гърлото ѝ се образува буца и ѝ стана още по-трудно да си поеме дъх. Ръката ѝ инстинктивно се премести върху корема.

Бърд пристъпи още една крачка и тя трескаво затърси алармата, която носеше по настояване на баща си в джоба на палтото. Пръстите ѝ най-после напипаха ключето на алармата и го щракнаха. Звукът, който последва, бе толкова оглушително силен и натрапчив, че заехтя в цялата околност. Франсис не очакваше да е толкова силен. Тя пусна алармата и притисна длани към ушите си, опитвайки се да заглуши поне малко ужасния вой.

Бърд се слиса напълно и се завъртя изплашено, очаквайки незабавно нападение от неподозиран враг или пристигане на цяла колона от полицейски коли. В къщите наоколо започнаха да светват външните лампи и се чу отварянето на врати. Съседът на Франсис надникна над оградата и се опита да надвика алармата:

— Добре ли си? Какво става? — Той изгледа подозрително Бърд, който съвсем се смути и изтича към улицата, скочи в спортната си кола и подкара бързо към града.

Франсис се отърси от стреса, хвана алармата и я изключи. Внезапната тишина бе почти толкова оглушителна, колкото и воят. Постоя неподвижна още известно време, опитвайки да се овладее. Съседът, който продължаваше да стои до оградата, извика отново:

— Всичко наред ли е? Кой беше този?

Франсис още трепереше вътрешно, но се показва съвсем спокойна пред разтревожения мъж.

— Всичко вече е наред, благодаря ви, господин Майлс. Просто малко спречкване с бившия ми приятел.

— Е, ако всичко е наред?

Тя кимна и мъжът тръгна към къщата си. Въпреки всички усилия да се овладее, Франсис трепереше вътрешно. Бързо отвори вратата на колата, качи се и сграбчи кормилото с две ръце. Още не можеше да успокои дишането си. Усети, че ѝ се гади, че ѝ причернява и за момент се почуди дали да не се върне въкъщи и да пропусне курса тази вечер. Все пак реши, че Бърд вече е разстроил достатъчно живота ѝ и че няма да позволи да продължи да се страхува от него. Свали стъклото на вратата и няколко пъти вдиша дълбоко, после изтри неусетно бликналите си сълзи с ръкава на палтото. Постепенно започна да се успокоява, намести се на седалката, завъртя ключа и подкара назад, за да излезе на улицата.

Далечните гласове на църковния хор, който пееше някъде високо в галерията, се носеха над осветените със свещи маси. Хората чакаха — някои със затворени очи, задълбочени в звуците, които бяха ехтели тук стотици години. Други оглеждаха странните сенки, които танцуваха по портретите на бившите декани на колежа, окачени на стените. Когато хорът замлъкна, всички присъстващи на вечерята обърнаха глави към почетната маса в предната част на залата. Професор Джон Уоткинс, деканът на колежа, се изправи с кристална чаша вино в ръка.

— Дами и господа, да прием за кралицата!

Вдигна чашата си и всички останали също се изправиха и повториха в хор тоста:

— За кралицата.

След задължителния кралски тост всички седнаха по местата си на дългите дъбови пейки и залата се изпълни с гълчавата от разговори и смехове на десетки хора.

Сам изглеждаше изключително елегантна и седеше точно пред портрета на един декан със сурово изражение. Докато бяха пътували от гробището дотук, някак бе успяла да се преоблече в къса черна рокля, да изчисти паяжините от косата си и дори да освежи грима си, така че на меката светлина на свещите изглеждаше също толкова официална, колкото и всички останали гости.

При влизането им в залата Марша бе повлечена в друга посока и сега седеше срещу привлекателен мъж на около двацет и седем години. Очевидно водеха доста оживен разговор и се радваха на компанията си. Сам се усмихна, но и почувства лека завист заради младостта и възможностите, които още бяха пред тях. Спомни си, леко натъжена, кратките връзки, които бе имала през студентските си години. Тогава отношенията бяха естествени и непринудени. Тя бе част от компания, в която някой страничен трудно би могъл да разбере кой с кого ходи. Сам не бе усетила кога връзките бяха станали по-сериозни и ангажиращи, но от един момент нататък тя се бе съсредоточила върху кариерата и амбициите и възприемаше всичко останало като нежелано разсейване.

— Хубава двойка може да излезе от тях, нали?

Забележката я откъсна от мислите ѝ за отминалите безгрижни дни. Беше я направила жената, която седеше точно срещу нея. Сам я погледна.

— Да, така е наистина.

— Хубаво е да си млад.

— Понякога.

Жената ѝ протегна ръка.

— Аз съм Джанет Оуен. Мисля, че познавате съпруга ми, Ричард?

Сам кимна:

— Полицейския лекар?

— Да, поне засега. Макар че вече остарява за тази работа, честно казано.

Сам се усмихна любезно, опитвайки се да прикрие колко съгласна е с това твърдение. Джанет обаче не се заблуди ни най-малко.

— Виждам, че сте напълно съгласна с мен.

Смущението на Сам не си пролича, защото в този момент вниманието им бе привлечено от някакъв шум в далечния край на масата. Тревър Стюърт седеше до привлекателно русо момиче. Той не спираше да я прегръща, а тя се кикотеше весело. Очевидно държеше да демонстрира пред всички, че тя е негова и че останалите могат само да му завиждат. Въпреки че по принцип харесваше Тревър, сега Сам доста се подразни от сцената.

Джанет я погледна.

— Как успява този човек? Още малко — и ще тръгне с пеленачета.

Сам не отместваше поглед от похотливите движения на колегата си.

— Ами как иначе ще си навлече неприятности? Явно така се стига до истинските проблеми.

Джанет погледна отново Тревър, който сега целуваше врата на приятелката си. Сам отмести поглед, отвратена от безсрамното му поведение, и насочи вниманието си към събеседничката си. Въпреки че бе поне на четирийсет и пет, тя бе в забележително добра форма — имаше красиво лице и стегнато тяло. „Което далеч не може да се каже за мъжа ѝ“, помисли си тя. Не можеше да разбере защо толкова много

от познатите ѝ продължаваха да поддържат безукорна външност, докато партньорите им се занемаряваха все повече и повече.

— Къде е Ричард тази вечер? Да не е получил повикване?

— Не, някъде наоколо е, разширява познанствата си и сигурно обсъжда най-новото убийство, по което е работил.

— Случаят „Джеймс“.

Джанет я погледна изненадано в първия момент, после лицето ѝ се отпусна и тя си спомни:

— И вие сте ангажирана със случая, нали така. Затова Ричард бе толкова разтревожен.

— Разтревожен?

— След като го изкарахте пълен глупак в съда предния път.

Сам се смути.

— Не съм го изкарвала пълен глупак.

— Той така го прие, особено заради трупния спазъм.

— Няма причина един общопрактикуващ лекар, дори и с опит като Ричард, да разпознае подобно състояние.

— Но вие го разпознахте.

— Имах късмет. Не съм искала да си развалям отношенията с него заради този случай.

Джанет се усмихна.

— Не сте ги развалили. Просто бе засегната мъжката му гордост, това е всичко.

Сам се усмихна, оценявайки тактичността на Джанет, макар да не бе съвсем убедена в казаното от нея. Реши да смени темата:

— Ричард ми каза, че сте се пенсионирали.

— По-точно, наполовина съм пенсионирана. Все още работя по малко. — Вдигна дясната си ръка. Изглеждаше като натъртена и подута, а повечето от пръстите ѝ бяха изкривени неестествено. — За съжаление това ми пречи да правя повече. Нищо не може да се стори — артритът е безпощаден. Прекалено дълго съм се ровила из разни студени и влажни места. Обаче вече получавам доста предложения да играя вещица в театъра.

Сам се възхити на силния ѝ дух.

— Как се справяте с работата?

— Доколкото мога. С лекарства овладявам болките, но още година-две и... — Тя сви рамене. — Замислям се дали да не се насоча

към психологията.

— За да се занимавате с умовете, вместо с телата?

— Нещо такова.

Някакво раздвижване в края на масата привлече вниманието им. Тревър Стюърт бе стъпил върху пейката заедно с приятелката си. Беше видимо пиян и се наслаждаваше на вниманието, което привлича. Двама униформени портиери от колежа бързо се приближиха до него и го издърпаха да слезе. Поведоха го навън, той се подхлъзна и се плъосна на пода, като повлече и приятелката си. Сам поклати отвратено глава и реши също да си ходи.

Франсис бе започнала да съжالياва, че не е пропуснала курса за бъдещи родители. Не беше само заради посещението на Бърд: заниманията в курса ѝ бяха приятни даже и в отсъствието на баща ѝ. За всичко бе виновно студеното време. Когато тръгна от къщи, бе съвсем ясно, а само няколко часа по-късно над целия град се бе спуснала гъста мъгла, която ограничаваше видимостта до няколко метра. В центъра на града положението не бе толкова лошо, защото сградите малко разсейваха мъглата, а уличните лампи и осветените витрини на магазините също улесняваха придвижването. Но дългият не повече от два километра път до предградията, където бе домът им, бе истинско мъчение. Там нямаше никакво осветление и мъглата и мракът обвиваха всичко като дебело одеяло.

Франсис се наведе над кормилото и напрегна очи, за да вижда пътя пред себе си. Дори и светлината на фаровете не успяваше да проникне в гъстата мъгла. Караше с не повече от трийсет километра в час. Беше изминавала този път и пеш, и с кола стотици пъти, но сега той ѝ се струваше съвсем непознат. Опита се да прецени още колко ѝ остава до дома, но не видя никакъв познат ориентир.

Ударът, който последва, не бе силен, по-скоро като побутване. За щастие Франсис се бе облегла назад в този момент, а и си бе сложила предпазния колан. Погледна в огледалото за обратно виждане и се опита да различи кой се бе блъснал отзад в колата ѝ. Не видя почти нищо, освен че бе дълга широка кола. Въпреки че не приличаше изобщо на поршето на Бърд, за момент ѝ хрумна, че колата може да е негова. Въпреки обещанията, които беше си дала, много се изплаши.

Пак погледна в огледалото и видя, че вратата на шофьора на колата отзад се отваря, една фигура слиза и се приближава до нейната предна врата откъм мястото за пътника. Мъжът се наведе и ѝ се усмихна. Франсис също се усмихна, пресегна се и отключи вратата. Мъжът отвори и се настани до нея.

Застанал до прозореца в кабинета си, той гледаше как белият пушек се разсейва над покривите на съседните къщи. Добре гореше. Знаеше, че ще трябва да се върне по-късно в градината и да събере всички дреболии, които огънят не е успял да погълне. Копчета, метални брошки — винаги се изненадваше от това колко много неща остават. Щом събереше всичко, щеше да ги разхвърли в най-различни краища на областта, така че никой да не ги открие. И да ги намереха, никой нямаше да ги свърже с убийството.

Беше се разочаровал, че двамата не бяха заедно: така щеше да си спести време. Все пак бе извадил късмет. Беше я изгубил за известно време в мъглата и вече си мислеше, че ще трябва отново да започне цялата подготовка, когато буквално се блъсна в нея. Отначало си каза, че е просто късмет, но после усети как Неговата ръка го е направлявала в мъглата към набеязаната цел.

— Две приключени досиета, остават осемнайсет — прошепна той.

Протегна се напред и произволно извади папка. Редовно ги разбъркваше, за да няма никаква представа коя ще е следващата му жертва. След като сам бе избрал първите три, реши, че Бог трябва да диктува съдбата на останалите. Всички щяха да умрат, разбира се, но чувстваше, че няма право да определя реда им, само Бог можеше да решава. Отвори папката, разпръсна съдържанието ѝ по бюрото си и го разгледа. Повечето папки съдържаха най-обща информация за произхода на съответния човек, име, адрес, възраст и в някои случаи подробности за местоработата и колата. Най-важното от информацията във всяко досие бе снимката. Бе успял да се сдобие със снимка на всеки един. Много се гордееше с това. Закачи снимката от тази папка на корковата дъска до бюрото си, за да му е пред очите и да му напомня какво е направил съответният човек.

Спомняше си тази жена — бе от съдебните заседатели. И сега в съзнанието му изникна споменът за лицето ѝ, когато го улови да я гледа, докато четяха присъдата. Надяваше се и тя да си спомни кой е той, когато ѝ дойдеше времето.

Бе станало обед, когато Сам стигна до селцето Литъл Доркинг. Въпреки че бе тръгнала веднага щом отхвърли сутрешните си задължения, мъглата от предната вечер още не се бе вдигнала и придвижването с кола бе много бавно и трудно. Докато стигне до малкото селце, все пак слънцето успя да пробие и мъглата започна да изтънява.

Паркира колата си пред една от местните странноприемници, наречена „Черното куче“. Постройката беше много красива — дълга и бяла, със сламен покрив и малки прозорци с капаци. Колкото и да бе красива странноприемницата обаче, Сам сметна, че табелата, която се поклащаше леко над входа, никак не подходеше по стил. На нея бе нарисувано голямо черно куче с оголени зъби и кървясали очи. Според нея много по-подходящ би бил черен лабрадор с фазан в устата. Когато слезе от колата, Сам забеляза, че две жени от другата страна на пътя любопитно я оглеждат. Погледите им я смутиха. В тях имаше не само любопитство, но и известна враждебност. Сам опита да я разсее с дружелюбна усмивка, но жените веднага ѝ обърнаха гръб и продължиха разговора си. Всъщност Сам бе убедена, че те не си казват нищо важно, а само чакат нова възможност да погледнат към нея. Бързо се отправи към странноприемницата.

На рецепцията нямаше никой, така че Сам звънна с камбанката и зачака някой да се появи. Вътрешността бе също така очарователна, както и външното оформление. Съвременен интериор, но с достатъчно оригинални детайли, които да създадат усещане за старинност и да привлекат интереса. Срещу рецепцията имаше голяма камина, чиято опушена черна вътрешност доказваше редовната ѝ употреба. По долния ръб на камината бяха изрисувани някакви странни, преплитаци се бели кръгове. Те напомняха малко на олимпийските кръгове, но бяха по-силно раздалечени и по-неравни.

На рецепцията най-после се появи ниска и доста пълна жена на средна възраст. Тя се усмихна въпросително на Сам.

— Мога ли да ви помогна?

Беше топла усмивка и Сам оцени любезността на жената.

— Да. Дали ще можете да ме упътите как се стига до дома на преподобния Шоу?

Без да спира да се усмихва, жената от рецепцията излезе на улицата и тя я последва. Жената протегна ръка и започна да дава указанията си:

— Продължете по пътя до центъра на селото и го пресечете до стария паметник. Продължете към старата ковачница и там завийте наляво по Суолоу Роуд и ще видите дома на викария вдясно, на около стотина метра по-нататък.

Щом жената понечи да се прибере, любопитството на Сам надделя и тя попита:

— Какви са тези бели кръгове отдолу на камината?

— Рисуват се, за да не влизат вещици през комина.

— Аха! — Сам се зачуди дали да се усмихне, или да приеме отговора сериозно.

Жената се скри в странноприемницата, а тя потегли през селото, следвайки указанията ѝ.

Както повечето селца в района, и това бе много старо и доста странно. Смесица от старинни и нови постройки, комбинирани по катастрофален начин. Белите варосани къщи с малки прозорци и врати изглеждаха съвсем не на място редом с модерните магазини и новите къщи с техните пластмасови дограми и големи витрини.

Щом стигна до пазара, Сам пресече макадамовия път и пое по паваж. В центъра на площада имаше голям каменен обелиск, до който се достигаше по няколко стъпала. В първия момент тя си помисли, че е някакъв доста безличен паметник на жертвите от двете световни войни, подобен на стотиците в областта. Но когато приближи до него, любопитството ѝ веднага се засили. На основата, върху която лежеше обелискът, имаше грубо изсечен надпис:

В ПАМЕТ НА МЕЙБЪЛ СТИЪР,
ИЗГОРЕНА НА ТОВА МЯСТО ПРЕЗ 1722 г. —
ПОСЛЕДНАТА ВЕЩИЦА, ИЗГОРЕНА В АНГЛИЯ

Сам огледа камъка и си представи писъците на жената, когато пламъците са обхванали тялото ѝ. Спомни си рисунките, които Саймън ѝ бе показал. Надяваше се тази жена да е била вече мъртва, когато огънят е обхванал плътта ѝ. Сигурно единственият грях на бедната жена е бил, че е практикувала някаква примитивна форма на медицина, т.е. била е предшественичка на нейната собствена професия. „Но умните жени винаги са плашели мъжете — и в миналото, и сега — каза си Сам. — Още по-лошо, плашели са църквата — бастиона на мъжкото върховенство.“

Погледна за последен път издължения кафяв камък и потегли към края на селото. Указанията, дадени ѝ от жената, бяха безпогрешни и не след дълго Сам вече вървеше по чакълената алея към тухлената къща на викария. И друг път бе виждала подобни пострройки, но те обикновено бяха превърнати в старчески домове или офиси. Тази тук, макар и малко порутена и позанемарена, все още се използваше за целта, за която е била строена, и така запазваше чара си.

Сам от години си мечтаеше за такъв дом, но си даваше сметка, че не е никак практично сам човек да живее в толкова голяма къща. Ако някой ден се сдобиеше с деца, може би щеше да се замисли по въпроса. Обаче с ужасния късмет, който имаше с мъжете, Сам гледаше все по-песимистично на вероятността да има свои собствени деца.

Стигна до голямата бяла врата и почука силно. Чу как звукът отеква в цялата къща, но не последва никакъв отговор. Шум от стъпки по чакъла зад нея я накара да се обърне. Кафяв стар женски лабрадор се приближаваше бавно. Беше навел глава, но размахваше дружелюбно опашка.

Сам се наведе и погали кучето зад ушите.

— Къде е господарят ти, а? Къде е?

Кучето сякаш разбра въпроса ѝ и се отправи към задната част на къщата. Сам го последва. Щом заобиколи ъгъла, тя се озова пред много особена градина. На пръв поглед създаваше впечатление за пълен хаос, но след това Сам забеляза, че това е съзнателно търсено впечатление и си даде сметка, че то е дело на особено настроен ум.

Видя как лабрадорът прекоси градината и спря пред един мъж, облечен с дебело вълнено яке, клекнал край зеленчуковите лехи. Сам също се доближи до мъжа, възхищавайки се на умелото комбиниране

на диви и култивирани растения. Щом го доближи, мъжът заговори, без да се обръща:

— Вие сигурно сте доктор Райън?

Сам доста се изненада.

— Да, но...

Мъжът продължи да събира охлювите, плъзнали из зеленчуците, и отговори на недоизказания ѝ въпрос:

— Не гледайте толкова изненадано. Саймън Кларк ми каза, че ще ме посетите и тъй като никой друг не ме навестява по обед, не бе особено трудно да се досетя.

Впечатлена, тя се засмя:

— Ясно.

— Чувам, че се интересувате от убийството на стария Чарли Айънсмит?

— Да.

— Нека само довърша с последните няколко... готово. — Пусна последните два охлюва в голямата кофа. — Само солената вода върши работа. Пробвах с пестициди — убиват гадините наистина, но тровят и полезните твари в градината. — Той погледна в кофата. — Най-добре е да се събират вечер, разбира се, но снощи не си бях вкъщи. За щастие днес е достатъчно влажно и не са се изпокрили. Една вечер събрах повече от сто — истински рекорд, нали?

Погледна в кофата с мъртви охлюви. Когато вдигна глава, забеляза, че преподобният Шоу я наблюдава изпитателно.

— Саймън ви описа много точно.

Сам малко се смути от вниманието на викария и усети как страните ѝ поруменяват. Беше си го представяла по съвсем друг начин. Бе доста младолик, но сигурно бе към четирийсет и пет, висок и слаб, с красиво изсечено лице и чуплива черна коса. Сам се улови, че едва не зяпна, докато го оглеждаше. Освен това изпита и известна вина, че се чувства привлечена от викарий. Той забеляза смущението ѝ и се усмихна.

— Доста време мина, откакто съм карал някоя жена да се изчерви.

— А госпожа Шоу?

— Тя почина.

Сам отново се смути.

— Съжалявам.

— Благодаря. Мина доста време. Катастрофа, пиян шофьор. Още ми липсва.

За момент лицето му стана тъжно и напрегнато. После той пак се усмихна.

— Ще пиете ли чаша чай?

— С удоволствие.

Двамата се отправиха към кухнята в задната част на къщата, обсъждайки различни градинарски тънкости, а кучето неотклонно ги следваше.

Том Адамс караше колата си по Кинг стрийт, когато забеляза, че става нещо нередно. Беше спрял по принуда в дълга колона от коли, които не можеха да напреднат заради препречилия пътя автобус с японски туристи, които не спираха да правят снимки на „Кингс Колидж“. Търпението бе основна добродетел в Кеймбридж. Градът бе малък, но многобройните студенти сякаш бяха навсякъде. Понякога на Адамс му писваше от тях, но веднага се подсещаше колко важни са те за икономиката на града. Осигуряваха работа за хиляди хора и харчеха пари в местните магазини, ресторанти и кафенета, а туристите, които идваха да видят колежа и свързаните с тях забележителности, добавяха още милиони в джобовете на местните търговци.

В момента обаче вниманието му бе привлечено от групичка пияни младежи, които се придвижваха с олюляване по Кинг стрийт в неговата посока. В първия момент си помисли, че са студенти, но когато се приближиха, видя, че не изглеждат като такива. Личеше си и по облеклото, и по поведението им. Бяха местни момчета, застояли се прекалено дълго в бара. Изведнъж един от младежите скочи върху предния капак на една паркирана кола и започна да подскача отгоре ѝ, мачкайки тънкия метал.

Том изскочи от колата си, но преди да успее да се намеси, двама униформени полицаи с мотоциклетни каски в ръце дотичаха по улицата. Младежите, които стояха на тротоара и подвикваха възторжено на приятеля си, забелязаха полицаите навреме, изтрезнях на набързо и побягнаха. Младежът върху колата обаче нямаше този късмет — той скочи от капака, но се подхлъзна и падна. Преди да

успее да се изправи, двамата полицаи се стовариха отгоре му. Накараха го да легне по очи, сложиха му белезници, а после го изправиха до стената и извикаха кола по радиостанцията.

Адамс видя добре младежа чак когато го поведоха към полицейската кола. Той крещеше, ругаеше и се бореше с полицаите. За момент се завъртя и Том видя лицето му. Беше Рики, племенникът на Сам.

Докато вървеше към дневната, Сам се изненада колко модерно и смело бе обзаведена къщата. Викторианските елементи, които бяха неделима част от интериора, стояха непокътнати, но всичко друго — от завесите до картините по стените — бе в ярки, поразяващи погледа цветове съчетания. Дори разпятията и другите религиозни украси в къщата бяха стилизирани и много съвременни. Само един предмет изглеждаше леко не на място — голяма снимка на Шоу във военна униформа, заобиколен от няколко мъже със строги лица, всички облежани на стар модел ягуар.

— Чаят е готов.

Сам отмести поглед от снимката към преподобния Шоу, влизащ в стаята с дървен поднос, върху който бяха подредени две порцеланови чаши, стар кафяв чайник и чинийки с кифлички и конфитюр. Той остави таблата на ниската масичка.

— Съвсем обикновен черен чай, нищо специално. Малко съм старомоден в това отношение.

Сам седна на фотьойла срещу него.

— И аз го харесвам така. Не съм почитателка на ароматизираните чайове. Женска ръка ли забелязвам в обзавеждането?

Преподобният Шоу започна да налива чая през малка сребърна цедка.

— Точно така. Съпругата ми много харесваше съвременния стил в обзавеждането и имаше процъфтяваща малка фирма за вътрешен дизайн, преди да... Е, както и да е, приятно ми е обстановката наоколо да ми напомня за нея.

— Не знаех, че сте служили в армията.

— Бях свещеник на парашутен батальон.

— Малко странна професия за Божи служител.

— Бях прикрепен към медицинския корпус — първа помощ и така нататък.

— Значи все пак не бихте могли да убиете човек?

— Не мисля, но кой знае. Предполагам, зависи от обстоятелствата. — Той смени темата. — Сега какво искате да знаете за стария Чарли? — Свърши с наливането на чая и подаде едната чаша на Сам.

— Всичко, което можете да ми кажете. — Тя отпи от чая си. — Може и да се движа по погрешна следа, но все пак смятам, че има сходства между смъртта на Чарли и едно убийство, което разследваме в Кеймбридж.

— Убийството на Джеймс?

— Да, то.

— Четох за него. Ужасна история. Толкова млад човек. Има ли шанс скоро да заловите убиеца?

— Не, не е сигурно. Полицията има заподозрян, но според мен грешат.

— Имате ли улики?

— Няколко влакънца, но нищо съществено.

Заинтригуван, преподобният Шоу се облегна назад.

— Какви по-точно са влакънката?

— Едното е от някаква вълнена дреха, а другите са конски косми.

— Конски косми — много странно.

Сам се почувства неловко заради тези въпроси и се притесни да не е разкрила повече информация, отколкото е допустимо.

— И двете улики бяха елиминирани. Изглеждате много заинтригуван от случая.

— Падам си по книгите на Агата Кристи. Историите за престъпления са ми много интересни. Не ми се случва често да разговарям на подобни теми в такова затънтено място. Случаят с Айънсмит е единственото интересно нещо, случило се в селото през последните триста години.

Сам върна разговора по същество:

— Саймън ми каза, че сте специалист по този въпрос.

— Знам доста, но повечето са слухове, които се носят в селото. Нали знаете какви са хората в малките общности. Човекът, който би могъл да ви свърши работа, е главен инспектор Роумър.

— Къде мога да го открия?

— В гробището недалеч оттук, страхувам се. Закъснели сте с няколко години.

— Какво се е случило?

— Нищо особено. Рак. Бедният човек! Аз водих службата на погребението му. Беше първата ми погребална служба тук. Роумър се беше вманиачил по отношение на това убийство, дори и в смъртта си. Настояваше да бъде погребан в двора на църквата, за да остане там като един вид постоянно предупреждение към убицеца. Доста разбунди духовете навремето. Но за него това е бил единственият случай, който не е могъл да разреши.

— Какво можете да ми кажете за Чарли?

— Нали знаете, че е бил чернокож? Мисля, че той и брат му са били първите в тази област. Тук все още има много малко чернокожи. Както и да е, хората се страхували от него.

— Защото е бил чернокож?

— Отчасти може би, но освен това го мислели за магьосник. Зъл магьосник. Случвали се най-различни странни неща и хората ги приписвали на Чарли, носели се всякакви слухове.

Сам се чувстваше все по-заинтригувана.

— Например?

— Ами най-странната история е описана тук. — Той взе една дебела книга с кожена подвързия от масичката до стола си. — „Фолклор, обичаи и суеверия на жителите на Фенландския район“ от преподобния Клайв Молтън, мой предшественик. Той бил първият човек, записал легендата за черното куче. Саймън не ви ли я разказа?

Сам поклати глава и се сети да отпие от чая си, преди да е изстинал напълно.

— Странноприемницата в селото е наречена на него. — Сам си спомни табелата пред сградата, където бе спряла колата си. Шоу продължи: — През 1910-а едно ратайче попаднало на голямо черно куче, докато работело в полето. Виждало го по едно и също време — привечер, когато започвало да се смрачава, в осем последователни дни. Момчето било само, когато видяло огромното животно, и щом разказало на другите ратаи във фермата за случилото се, те му се присмели. На следващата вечер обаче кучето се появило отново пред момчето, но вместо да изчезне след известно време, се превърнало в

жена без глава. Това видение тръгнало към момчето и някак си минало през тялото му, а ратайчето припаднало от ужас. Същата вечер братът на момчето умрял, след като паднал под колелата на една каруца. Оттогава всички вярвали, че появата на кучето е предзнаменование за неестествена смърт.

Въпреки че бе време за обяд, Марша Евънс реши да не спира работата си в лабораторията. Само по това време можеше да си осигури необходимото спокойствие, за да се занимае с бръшляновата клонка, намерена в гробницата, без да ѝ се налага да отговаря на неудобни въпроси. Първо огледа листата с много силна лупа. Това, което я заинтригува най-много, бе възелът в центъра на венеца. Тя се опита да го нарисува, като го гледаше внимателно през лупата. Остана доволна от скицата си, остави бръшляна и лупата и тръгна с рисунката към кабинета на Джордж Бишъп.

За неин късмет, Джордж бе в кабинета си. Седеше край един от работните плотове и четеше задълбочено новия брой на списание „Всичко за яхтите“, докато в същото време се опитваше да извади с пръсти малко парченце от сандвича с говеждо, което се бе заклешило между зъбите му. Джордж бе от специалистите по огнестрелни оръжия, но също така бе и запален яхтсмен, бе написал множество книги на тази тема, най-важната от които, от гледна точка на Марша, бе справочник за възлите.

Тя почука и влезе в лабораторията. Джордж вдигна глава. Винаги се радваше да види Марша. Според него тя бе най-привлекателното момиче в лабораторията и със сигурност имаше най-страхотните крака. Докато я гледаше как върви през лабораторията към него, той си я представи как лежи отгоре му в каютата на яхтата. Беше я канил на яхтата си няколко пъти, но тя все му отказваше. Въпреки че бе на четирийсет и три, с наднормено тегло, женен и с три деца, той продължаваше да се надява, че има някакви шансове при Марша. Най-после успя да извади проклетото парченце месо от зъбите си, огледа го внимателно и го остави върху опаковката от сандвича.

— Да не си решила най-после да приемеш поканата ми за яхтата?

Марша се усмихна хитро. Беше забелязвала неведнъж как я гледа Джордж, а когато разговаряха, погледът му почти не се отделяше от гърдите ѝ. Това не я караше да се чувства неловко, по-скоро го намираще за забавно. Знаеше, че няма никакви проблеми да се справи с мъжете от типа на Джордж Бишъп. Освен това знаеше, че като флиртува от време на време и се прави на наивна и доверчива, може винаги да получи от него необходимата ѝ информация.

— Може би, зависи дали ще успееш да ми помогнеш с един проблем.

И най-малкият намек, че Марша може да промени мнението си за разходката с яхта, веднага събуди интереса на Джордж. Той изтри ръцете си в лабораторната престилка и взе листа, на който бе нарисувала възела. Бързо огледа рисунката.

— Познаваш ли такъв възел?

Бишъп кимна:

— Добре е нарисуван. Естествено — с ръце като твоите.

Марша повдигна закачливо вежди.

— Това е хирургически възел. Утвърдил се е през 1918-а, по време на Първата световна война, измислил го е хирург на име Уилям Спийкмън.

Марша продължи да му се усмихва в очакване на още обяснения.

— Започва с дясно над ляво, после ляво над дясно...

Тя го прекъсна:

— Звучи като възел за платно.

Бишъп видимо се впечатли.

— Ходила съм на скаутски лагери.

— Пазиш ли си униформата?

Марша се засмя престорено.

— Значи... възел... наистина е почти като възел за платно, но има малки разлики. Тук е ляво над дясно, дясно над ляво и пак дясно над ляво.

— Хирурзите използват ли го още?

— Някои от тях. Използват и други възли, но също и този.

Марша взе листа с рисунката и отново я погледна.

— Защо питаш за това? За някой от случаите ли?

— Не, но ако ще идвам с теб на яхтата, няма да е зле първо да науча няколко възела.

Тя протегна китките си напред една до друга. Очите на Бишъп се разшириха, а Марша се уплаши да не е отишла прекалено далеч, така че бързо напусна лабораторията и се върна на бюрото си, за да позвъни на Сам.

Сам бръкна в чантата си и извади малко стъклено шишенце, в което имаше парченце от бръшляна, който бе открила в гробницата. Подаде го на Шоу.

— Намерих това в гробницата, където бе открито тялото на Джеймс.

Той го доближи до очите си и го огледа внимателно.

— Казаха ми, че знаете всичко и за различните видове бръшлян.

— Всичко... е, чак пък толкова. Все пак знам доста.

— Можете ли да ми кажете нещо за този тук? Не се вижда много, знам, повечето липсва.

Шоу се облегна назад.

— Доста е кафяв по краищата, но мисля, че мога да ви помогна. Казвате, че сте го намерили в гробището?

Сам кимна:

— Да, мисля, че може би е бил омотан около китката на Марк Джеймс.

— Би се връзвало, ако мислите — а вие очевидно сте на това мнение — че в убийството на Джеймс има определени ритуални елементи. Повечето от тези ритуали обикновено се изпълняват върху свещена земя.

— Мислех, че Чарли е бил убит на върха на някакъв хълм?

— Така е, но хълмът Примроуз определено се включва в това определение. Открай време хората са го възприемали като свърталище на вещици и поклонници на сатаната. Кога е бил убит вашият човек?

— Не сме напълно сигурни, но е изчезнал на 20 септември.

Шоу кимна замислено:

— Следващият ден — двайсет и първи, е есенното равноденствие, един от осемте велики празници на вещиците. Това са периоди, добре известни на окултистите — свързани са с голям физически стрес и прииждане на духове. Този е точно преди края на месеца на лозата, след който започва месецът на бръшляна.

— Кога е следващият такъв празник?

— Трийсет и първи октомври — Самхейн, ние го знаем като Деня на вси светии. Той бележи началото на келтската зима. Тъмните сили излизат да търсят отмъщение на този ден.

Сам се сепна:

— Но това е днес!

— Нещо случило ли се е?

— Поне аз не знам.

— Може да ви се е разминало.

Тя го погледна въпросително и се почуди дали той не я взема на подбив.

Греъм Доус погледна двата златисти ретривъра^[1], които подскачаха в градината зад къщата му. Въпреки че бяха само на шест месеца, бяха огромни и изобщо не се поддаваха на контрол. Беше опитал да се консултира с кучешки дресьор, но резултатът бе пълен провал. Не бе сигурен дали кучетата са виновни, или самият той. Знаеше си, че е прекалено мекушав, но сега му оставаха само три възможности. Трябваше или да плати на някого да ги научи на дисциплина, или да ги продаде, или да ги подари. Мислеше първо да опита да ги продаде и ако не успееше, е... сви рамене.

Двете кучета скачаха към оградата с блеснали очи и не спираха да размахват опашки. Скоро трябваше да ги изведе на разходка. Първо ще се отбие за една бира в близката кръчма и после ще ги пусне да потичат в парка половин час — така ще се поуморят, помисли си той. Пъхна ръка през оградата и ги остави да оближат пръстите му няколко пъти, преди отново да затърчат из градината.

Парникът бе огромен и много впечатляващ. В него имаше всевъзможни видове редки орхидеи с прекрасни форми и цветове. Шоу очевидно се гордееше с колекцията си и се похвали, че отглежда растения от всички краища на света. Сам влезе в парника и веднага усети силния аромат, който се носеше в него. Огледа се, очарована и смутена, и забеляза растението стефанотис, което се гушеше сред разцъфтелите орхидеи. Доближи се до един от цветовете с форма на

фунийка и вдиша дълбоко. Ароматът бе замайващ и прекрасен. Такъв би трябвало да бъде, слава богу, защото постоянният мирис на формалин бе започнал да притъпява обонянието на Сам, както постепенно ставаше и с всичките ѝ колеги. Когато това положение се влошеше, кариерата ѝ като патолог щеше да приключи. От всичките ѝ сетива обонянието беше най-важно за нея. Дори и зрението ѝ да отслабнеше в някой момент от живота ѝ, така че тя да не вижда градината и цветята си, щеше да може поне да подушва уханието им. Не смяташе, че животът би имал смисъл, ако е лишена от това удоволствие.

Когато Сам и Шоу стигнаха до дъното на парника, гледката около тях се промени драстично. Тук имаше най-пълната колекция от бръшляни, която би могла да си представи. Всякакви форми, големини, оттенъци. Преподобният Шоу извади малкото парченце бръшлян от шишенцето върху пейката и се обърна към Сам:

— Кога загубихте вярата си?

Тя напълно се изненада от този въпрос и мислите ѝ запрепускаха трескаво, търсейки отговор.

Шоу отговори вместо нея:

— Когато някой ваш близък е починал.

Сам просто кимна.

— Така си и помислих. Обикновено става така.

— Но откъде познахте?

— Видях ви как разглеждате разпятията ми. Имам цяла колекция. В поведението ви си личеше интерес, но не и респект. Дори ми се стори, че усещам някакво огорчение. Свикнал съм да изучавам хората по поведението им. С такава професия като моята...

— Баща ми беше убит, когато бях съвсем малка. Видях как стана.

— Сам не разбираше защо му казва тези неща, не ги бе споделяла с никого.

Той ѝ се усмихна разбиращо и се върна на темата за бръшляна, а тя продължи да се чувства смутена и някак разтревожена.

— Има десет вида бръшлян и вие сте успели да намерите един от най-редките.

Сам пристъпи към него и погледна бръшляна на пейката.

— Наистина ли?

— *Hedera Hibernica*. Не е правилният вид, но е рядък. Има само един вид бръшлян, който се свързва с окултното, и той е *Helix Poetica* — бръшлянът на поетите. Точно такъв е бил оплетен около китката на Чарли, когато са го намерили мъртъв.

— Сигурен ли сте?

— Напълно. Вашите вещици не ми изглеждат много добре информирани, какво ще кажете?

Сам повдигна вежди въпросително.

— Ето, вижте.

Той се протегна към рафта пред себе си и свали широка саксия с бръшлян върху пейката.

— Това — посочи растението в саксията — е *Helix Poetica*. Ако го сравните с този, който ми донесохте — *Hedera Hibernica*, ще забележите няколко разлики. — Бръкна в джоба си и извади лупата, която бе взел със себе си. Подаде я на Сам, която започна да разглежда листата. — Както виждате, жилките на *Hibernica* са много потчетливи и бели на цвят. Освен това са малко по-големи. Най-съществената разлика се проявява по-късно през годината, когато *Poetica* се покрива с много красиви цветове във формата на оранжеви зрънца.

Без да вдига глава, Сам попита:

— А какво е характерно за *Hibernica*?

— Може да се намери диворастящ само в един район на страната — по поречието на река Хелфорд в Корнуол. Доколкото знам, в ботаническата градина в Лондон има няколко много красиви екземпляра от този вид.

— Може ли да се захване?

— Да, без проблем. Както виждате, това е много красиво растение.

Сам му подаде лупата и кимна.

Шоу продължи:

— При мен беше идвал един младеж преди години. И той бе очарован от историята за Айънсмит. Дори си взе издънки от бръшляна. Щеше да пише книга. Как му беше името? Имаше нещо свързано с животни във фамилията му.

— Себастиан Бърд^[2]?

— Да, точно така — Бърд.

Малкълм Първис пристигна в дома си рано сутринта, след като нае кола, за да се прибере от Лондон, вместо да хване последния влак предната вечер. Не знаеше как ще си намери място във влака, дори и в първа класа, а съобщенията за мъглата го бяха убедили да не тръгва с колата вечерта. Сега извади бебешката количка от багажника и бавно я изтегли до входната врата.

Чувстваше се все по-притеснен за Франсис. Беше ѝ оставил един куп съобщения на телефонния секретар, но тя така и не му се бе обадила. Малкълм отключи вратата и издърпа количката вътре. Завесите още бяха спуснати и макар че къщата тънеше в мрак и не се виждаше нищо, той разбра, че тя е пълна със свежи цветя. Уханието им се носеше навсякъде, не бе го усещал, откакто жена му бе починала. Това бе работа на Франсис, помисли си той, трогнат. Светна лампите и тръгна да обикаля къщата, викайки дъщеря си. Излезе дори в градината, но не я намери никъде. Влезе в гаража и забеляза, че и колата ѝ я няма. Отиде в дневната и пусна записаните на телефонния секретар съобщения. Всичките бяха оставени от самия него — очевидно Франсис не ги бе прослушвала. Щом разбра, че и последното съобщение не е от нея, започна да се паникьосва. Вдигна слушалката на телефона и набра номера на полицията.

Бирата му дойде много добре. Всъщност трите бири. Кучетата го чакаха в колата повече от час и сега той се чувстваше малко виновен, така че измина няколко километра повече, за да ги пусне да потичат из парка на абатството. Паркът бе много красив — обикновено вечер го осветяваха десетки прожектори. Но от няколко седмици бе затворен за посетители, защото правеха някакви ремонти, и се наложи той и кучетата да си проправят път към поляните край абатството, промъквайки се през дупка в живия плет.

Запали цигара и се загледа в кучетата, които побягнаха към руините, като подскачаха и се преследваха едно друго, правейки широки кръгове. Вече се стъмваше все по-рано и паркът изглеждаше някак меланхоличен. Кучетата се отдалечиха още повече от него и той им подвижна:

— Пип, Макс, тук! Връщайте се!

Те не обърнаха внимание на виковете му, а продължиха да тичат към абатството, прескочиха ниска каменна стена и изчезнаха сред руините.

— Проклетници — измърмори той, ядосан, че трябва да прекоси целия парк, за да ги прибере. Доус си падаше по биричките, не по разходките. Беше си купил кучетата, за да го стимулират да се движи повече, но това бързо му дотегна, вродената му леност надделя и той пак съкрати ходенето пеша.

Докато вървеше към абатството, чу, че кучетата залаяха яростно, но някак изплашено и объркано. Лаеха особено, не както обикновено. За момент Доус се изплаши, после любопитството му надделя и той тръгна да търси кучетата. Стигна до стъпалата към подземието на абатството. Лаят определено идваше от тази посока.

Доус повика кучетата, но те не реагираха. Той се поколеба известно време, накрая събра кураж, извади малкото фенерче от джоба си и тръгна бавно надолу. Фенерчето освети някаква голяма дъбова врата, която стоеше открената. Металното ѝ резе висеше надолу, след като очевидно бе изтръгнато насила от стената. Промъкна се трудно между вратата и зида и се озова в просторно помещение. Съдейки по вида му, реши, че е частен параклис, макар и доста порутен и занемарен. И двете кучета стояха срещу олтара в дъното на помещението и лаеха яростно срещу нещо, което лежеше отгоре му.

Греъм Доус извади каишките им от джоба на палтото си и тръгна към тях. Противно на очакванията му, появата му не ги успокои, така че той за пръв път погледна в посоката, в която лаеха кучетата, за да види какво ги е раздразнило така силно. Това, което видя, го накара да залитне назад.

— О, боже! О, боже!

Сграбчи кучетата, закачи бързо каишките им и ги задърпа навън, без да отмества поглед от ужасната гледка при олтара. Щом стигна до вратата, се обърна и разтреперан, побягна по стъпалата.

[1] Порода ловджийско куче. — Б.пр. ↑

[2] Думата „bird“ (бърд) означава на английски птица. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Паяжината покриваше цялото ѝ лице като гротескно було, което не иска да покаже красотата отдолу. Но и тя не успяваше да скрие агонията ѝ. Бе умряла мъчително, виейки срещу съдбата, а устата ѝ бе застинала в ням писък.

Адамс гледаше как господарят на паяжината — голям кафеникав паяк, рязко запълзя към новата си жертва. Мухата се бе закачила над устата на момичето точно когато се е отправяла към дълбините на мъртвото тяло, за да снесе яйцата си, и сега се бореше на живот и смърт да се освободи от паяжината. След малко тя спря да се движи и паякът пристегна паяжината си около парализираното ѝ тяло.

Адамс знаеше, че не трябва да докосва нищо на мястото, където е открит трупът, но не можеше да понася повече тази гледка. Наведе се и издърпа паяка. Той опита да се съпротивлява и част от паяжината се откъсна заедно с него. Останалата паяжина, която бе закачена за дългата сребърна обица, увисна и се олюля леко. Адамс не искаше да убива паяка, достатъчно смърт бе видял за днес. Постави внимателно насекомото върху близката стена и го видя как се скрива в една цепнатина.

Старши детектив Фармър пристигна на местопрестъплението по-късно от обичайното и в ужасно настроение. Когато ѝ се бяха обадили, тя се намиреше в другия край на графството и идиотът, който ѝ беше шофьор, ѝ съобщи новината едва когато тя се върна в колата. Успокояваше я мисълта, че ще се погрижи този глупак веднага да се върне при патрулиращите полицаи, така че да си прекарва времето по студените кеймбриджки улици. Нямаше да прояви никаква милост: и към нея никой в полицията не бе проявявал милост.

Записа се при полия на входа и бавно тръгна по оградената с полицейска лента пътека. На половината път видя, че Адамс крачи към нея. Без никакви предисловия тя започна с въпросите си:

— Кой я е намерил?

— Някакъв мъж, който разхождал кучетата си.

— Явно трябва да си направим отделна папка за престъпления, „открити от мъже, разхождащи кучета“. Напоследък те откриват повече трупове, отколкото полицаите. Коя е?

— Франсис Първис.

Името я накара да спре за момент, а гневът ѝ веднага избухна:

— Приятелката на Бърд?

Адамс кимна.

— Копеле! Какво ти казах? Този път ще ни засипят с неудобни въпроси. Искам го вътре, независимо как ще го направиш, само да е вътре.

— Всичко е в ръцете ни. С малко повече късмет, сега ще открият нещо.

Фармър тръгна, без да каже нищо, а Адамс я последва. Тя се отправи надолу по стъпалата и след малко влезе в параклиса. Беше виждала повече трупове и местопрестъпления, отколкото би искала да си спомни, но въпреки това гледката я шокира. Може би защото познаваха момичето, бяха разговаряли с него, макар и за малко. Сигурно заради това разликата бе огромна. Можеше да се абстрахира и да възприеме безпристрастно вида на повечето трупове, колкото и ужасяващ да бе. Скръбта бе за роднините и приятелите, полицаите се научаваха да не влагат чувства. Но когато си познавал живия човек и след това видиш ужасяващата му смърт, нещата се променяха.

Фармър си спомни как Франсис бе дошла в участъка заедно с баща си, за да им съобщи информацията за Бърд и Джеймс. Всички, включително и самата Хариет, бяха поразени от красотата и жизнеността на момичето. Очевидно бе излязла от правия път за известно време и се бе забъркала с неподходящи приятели, но бе много интелигентна, разказа подробно какво се бе случило в нощта на изчезването на Джеймс и Фармър веднага си бе помислила, че от нея ще излезе добър свидетел в съда. Сега всичко бе отишло по дяволите.

Оуен, полицейският лекар, стоеше край трупа и си водеше бележки.

— Откога е мъртва?

— Ден-два по всяка вероятност. Удушена. Ще трябва да изчакате патолога за по-точна информация. Не искам пак да си навличам неприятности.

Фармър погледна Адамс.

— Къде е тя?

— Пътува насам.

— Както винаги.

Харriet тайно се зарадва, че Сам закъснява. Изпитваше някакво перверзно удоволствие от това, че ще може отново да излее възмущението си от неспособността на Сам да пристига навреме, но и определено се страхуваше, че някой ден патоложката може да я изпревари. „Все пак засега това не изглежда особено вероятно“, успокои се Фармър и отново се съсредоточи върху трупа.

— Това е обществен парк. Защо е минало толкова време, преди да я открият?

— Защото от две седмици е затворен за посещения — поради необходимостта от спешен ремонт и укрепяване на някои от стените на абатството. Човекът, който е открил тялото, не би трябвало изобщо да влиза тук. Просто кучетата му избягали и се промъкнали, а той дошъл да ги търси.

Оуен си записа още нещо и затвори бележника си.

— Ще ви изпратя доклада си сутринта.

Фармър кимна и Оуен тръгна към изхода.

Сам прие обаждането, докато се връщаше с колата си от Литъл Доркинг. В миналото се бе заклела никога да не си купува мобилен телефон, но постепенно бе осъзнала колко е полезен и сега вече не можеше да си представи живота без него. Както никога, ориентира се съвсем точно къде е намерен трупът. Беше ходила в този парк на пикник с майка си предишното лято. Това бе един от последните случаи, когато майка ѝ все още се държеше постарому, преди паметта и разумът ѝ да започнат да ѝ изневеряват. Беше оставила майка си да постои на слънце, а тя разгледа наоколо. Въпреки величествения му вид, полуразрушеното абатство я бе натъжило. Спомни си, че бе минала по една от последните оцелели стени и бе погледнала от високото към майка си, която дремеше щастливо под голям дъб.

Докато сега се приближаваше към абатството, забеляза Ричард Оуен. Поне този път си бе облякъл защитния костюм. Сам реши да не спира да говори с него — и без това се бе забавила доста — а и той не можеше да ѝ каже нищо, което да е от значение за собствения ѝ

доклад. Когато Оуен я видя, махна ѝ с ръка и спря, готов да ѝ опише ситуацията. Тя го подмина с репликата:

— Извинявай, Ричард, не мога да спра, защото закъснявам. Ще прочета доклада ти после.

Махна му леко и влезе в абатството, оставяйки Оуен леко озадачен.

Още щом влезе в параклиса, Сам осъзна, че си имат работа със същия човек, който бе извършил убийството на Джеймс. Този път кръстът, изрязан отпред на тялото на момичето, бе съвсем ясен и отчетлив. Отстрани на въжето, което бе пристегнато около врата на момичето, имаше месингова тръбичка, както предния път. Огледа лявата ръка на момичето, протегнатата встрани от тялото. Около китката, почти скрит от найлоновия плик, с който бе завита дланта, имаше венец от тъмнозелен бръшлян. Сам се наведе, издърпа го изпод края на плика и го огледа внимателно. В този момент разбра, че с каквото и да бяха свързани убийствата, те определено нямаха нищо общо с черната магия. Остави внимателно ръката на момичето, отвори чантата си и започна първоначалния оглед.

Полицай Карвър се чувстваше много нещастен, че заради неопитността си остава встрани от вълнуващите събития. Когато съобщиха за намерения труп, почти целият участък се опразни, защото всички искаха да помагат или поне да позяпат на местопрестъплението. В тази част на света убийствата все още бяха достатъчно необичайни събития и никой не искаше да ги пропусне.

Карвър също се опита да потегли с останалите, но стигна само до двора на участъка, откъдето го върнаха и му възложиха да покрива района с полицейската кола, докато останалите са заети. Все пак и това бе по-добро от нищо, успокои се той. За първи път го пускаха да излиза сам с полицейска кола. Вероятно сега бе големият му шанс. Може би, докато останалите се мотаеха из абатството, той щеше да направи някакво голямо откритие и да разреши случая. Така със сигурност щеше да впечатли шефовете си.

Подкара бавно по главната улица, отдаден на мисли за собствената си значимост, подхранвана от факта, че е единственият

полицай в района. Толкова хора разчитаха на него да ги защити, а той дори не бе навършил двайсет и една години. Почувства се много горд.

Потънал в мисли, смътно забеляза сянката, която прекоси пътя пред полицейския „Фиат Панда“. Глухото тупване и писъкът, който се чу пред колата, му подсказаха, че е блъснал нещо. Натисна рязко спирачката и спря, после надникна през предното стъкло, опитвайки се да види какво е ударил. Отвори вратата и в този момент видя как лисицата побягва, макар и с усилие, защото накуцваше, кървеше и продължаваше да вие от болка.

Животното прекоси наскоро разораното поле, оставяйки кървава диря след себе си. „Няма да стигне далече в това състояние“, помисли си той и прецени, че ще трябва да опита да я открие, за да я убие, та да не се мъчи. Взе палката от джоба си и тръгна по следата, като я осветяваше с фенерчето си. Полето бе огромно и потънало в мрак, вече не се чуваше никакъв звук и Карвър реши, че няма шанс да открие лисицата. „Сигурно се е пъхнала в някоя плитка дупка или под някой храст, където да умре на спокойствие“, помисли си той. Закачи палката на колана си и тъкмо се канеше да тръгне обратно, когато видя колата. Беше паркирана плътно зад живия плет. Отиде до нея и я освети с фенерчето си. В първия момент си помисли, че ще открие любовна двойка, но скоро разбра, че колата е празна. Мина отзад и освети табелката с номера. Извади радиостанцията си и я доближи до устните си.

— 1623 до центъра, край.

— Център до 1623, казвай, край.

— Проверка на МПС.

Гласът отсреща не прозвуча особено доволен от тази заявка:

— При дадената ситуация, необходима ли е проверката в момента?

— Да, край.

Гласът прозвуча раздражено:

— Продължавай, край.

— Синьо рено, регистрационен номер Ел, като Лима, седем осем четири, Фокстрот, Удар, Оскар. Край.

— Чакай.

Докато чакаше, реши да огледа колата по-добре. По следата от удар отзад можеше да се предположи, че колата е участвала в

неотдавнашен инцидент. Това не му хареса. „Може просто да са я избутали тук, докато извикат «Пътна помощ» да я издърпа до някой сервис“, помисли си той. Радиостанцията му прещрака.

— Не е заведена като загубена или открадната. Регистриран собственик Малкълм Първис, Гейбълс, Фиърхъм.

— Благодаря, край.

Реши, че все пак може да посети господин Първис и да провери какво точно е станало с колата му. Върна се във фиата, запали и включи отоплението на най-силната степен. Усети как топлият въздух обля лицето и ръцете му. В този миг радиостанцията отново прещрака, но сега не се обаждаше диспечерът, а шефът му.

— 1623, още ли си при колата, край?

— Да, край.

— Стой там. Изпращаме подкрепление. Може да е била използвана във връзка с убийството при абатството.

Полицай Карвър усети как го изпълва радостна възбуда.

Радиостанцията прещрака отново и шефът му каза:

— Браво, добре се справи.

Карвър оправи фуражката си, сложи си черните кожени ръкавици и гордо се върна в полето да пази откритието си.

Сам приключи предварителния оглед, прибра диктофона и свали ръкавиците си. Погледна часовника си.

— Аутопсия утре в девет, ако това ви устройва?

Фармър кимна и тъй като тя бе единствената, чието мнение имаше значение, Сам го прие като общо съгласие и тръгна към изхода. Фармър я последва по петите, нетърпелива да получи възможно повече информация.

— Какво ще ни кажеш?

Сам продължи да крачи по оградената пътека.

— Още не съм напълно сигурна. Ще знам повече, когато направя аутопсията, но мога да кажа почти със сигурност, че убиецът е същият, този на Марк Джеймс.

— Това и сама се сетих — изсумтя Хариет. — Трябва да приберем Бърд още тази вечер.

— Значи още смяташ, че той е убиецът?

— Разбира се, Бърд е и ако ти ни бе намерила необходимата улика, когато те помолих, бедното момиче там долу щеше да е още живо. Може би ще тежи на съвестта ти.

Сам спря и я изгледа ядосано.

— Ако имаше улика, щях да я открия. Обаче нямаше и не бих я фалшифицирала заради теб или когото и да било.

Фармър бързо ѝ отвърна:

— Дори и ако това би спасило живота на едно невинно момиче?

Тя не ѝ се даде.

— Не вини мен за вашите издънки. Арестувахте Бърд без достатъчно уличаващи доказателства и после очаквахте аз да ви свърша работата. Е, аз не работя по този начин. Опитайте се поне веднъж вие да не правите издънки, да видим как ще спасите някое бедно момиче.

Сам тръгна отново по пътеката, но след няколко крачки спря и се обърна към Фармър:

— А и освен това Бърд не е убиецът, грешиш, ако смяташ, че е той.

В първия момент Хариет бе толкова поразена, че не можа да реши дали да хукне след Сам. Размисли и реши, че ще е по-добре да говори с патоложката след аутопсията, когато страстите са се поохладили. Обърна се и тръгна към абатството. Беше убедена във вината на Бърд, но Сам изглеждаше също толкова убедена в невинността му, така че червеят на съмнението веднага започна да я гложди. Не, нямаше да си позволи подобна слабост.

Сам успя да се добере до дома си само за четирийсет минути. Погледна часовника си и въздъхна. Скоро щеше да се зазори. Къщата тънеше в тишина, смущавана само от тънкото пицене на телефонния секретар. Отиде до него и натисна бутона за прослушване на съобщенията. Беше се обаждала Марша.

„Открих нещо много интересно за възела на бръшляна. Обади ми се, когато можеш. О, и благодаря за онази вечер. Прекарах си страхотно май.“

Нямаше други съобщения и секретарят се изключи автоматично. Сам посегна към слушалката на телефона, но се сети колко е часът и

си каза, че ще се обади на Марша сутринта. Реши, че не си струва да си ляга: нямаше почти никакво време, а и нямаше да успее да заспи. Бе прекалено напрегната и мислите ѝ трескаво се мятаха между различни хипотези и предположения.

Преоблече се, нахлузи гумените ботуши и тръгна към градината. Сега бе идеалният момент да засади растенията, които бе купила преди няколко дни. Включи прожектора, който осветяваше цялото пространство зад къщата, взе една лопата и започна да копае голяма дупка в самия край на градината. Никъде другаде не можеше да се почувства така спокойна. Тук бе насаме с мислите си, тук успяваше да прогони напрежението и да се концентрира върху същественото. Работеше енергично, а в съзнанието си прехвърляше обстоятелствата около двете убийства. Знаеше, че спречкването с Фармър е допълнителен стимул да докаже самата себе си. Ами ако Бърд бе убиецът, ако Фармър бе права, колкото и слаби да бяха доказателствата в подкрепа на тази версия? В края на краищата тя не бе полицай, бе патолог. Може би този път бе прекрачила границата. Дали не бе пропуснала нещо? Дали не можеше да се извлече още от доказателствата, с които разполагаха? Ако бе допуснала грешка, това значеше, че е пропуснала да идентифицира убиеца — Бърд или някой друг, и така бе спомогнала за смъртта на момичето. Заби ядосано и отчаяно лопатата в земята. Когато реши, че дупката е достатъчно голяма, отиде до храста, който щеше да сади, и започна да го тегли към дупката. Най-неочаквано един глас смути нощната тишина:

— Имаш ли нужда от помощ?

Сам се извърна рязко и видя усмихнатото лице на Том Адамс. Чувстваше се уморена и в лошо настроение. Точно в момента не искаше да вижда нито Том, нито когото и да било от полицията. Постара се чувствата ѝ да не останат скрити.

— Вие двамата с Фармър сте като кърлежи. Щом се закачите, няма отървяване от вас.

Адамс се усмихна, без да се впечатли от обидата. Бе чувал доста по-неприятни неща. Приблужи се до нея и ѝ помогна да довлече храста до дупката.

— Опитай се да ѝ влезеш в положението. Не се случва често да има две неразкрити убийства в месец и единственият заподозрян да се разхожда наоколо, свободен като... птица.

Сам не се впечатли.

— Това си е неин проблем.

Стигнаха до дупката и пуснаха храста вътре.

— Мислех, че е и твой.

Тя започна да полива храста с градинския маркуч.

— От къде на къде?

— Фармър е първата жена старши детектив в кеймбриджката полиция и доста хора биха се зарадвали на провала ѝ. Някои вече възприемат убийствата като повод да я разкарат. Може и да изглежда сурова, но си остава уязвима при такива сривове в кариерата.

Сам спря водата и се обърна към него:

— Нима не е така с всички ни?

Изведнъж се почувства доволна, че той е дошъл. Вгледа се в лицето му и се зачуди дали защитава и нея самата така, както защитава Фармър. Улови се, че изпитва някаква ревност заради отношенията му с шефката. После се сети, че го гледа прекалено дълго и бързо извърна глава, за да скрие смущението си. Започна да запълва дупката около храста.

Адамс бе леко озадачен. За миг му се бе сторило, че усеща някаква топлина в отношението ѝ, но явно се бе заблудил — Сам очевидно се дразнеше от присъствието му. Поколеба се как да излезе от ситуацията, защото не искаше отново да си тръгва, скаран с нея.

— Ще имаш ли нужда от още помощ с храстите?

— Не, благодаря, вече свърших. — Тя въздъхна замислено. Беше усетила по интонацията му, че го е накарала да се чувства неловко. Всъщност не ѝ се искаше той да си тръгва така бързо. — Ако държиш да свършиш нещо полезно, може да направиш чай.

— За двамата?

Сам кимна и той се отправи към кухнята.

Малкълм Първис вече бе търсил навсякъде. При всичките ѝ стари познати и приятели, в клуба на Бърд, в дома му — Франсис никъде я нямаше. Бърд също го нямаше. Не че не разчиташе на полицията, но те не я познаваха така добре, както я познаваше той, и затова смяташе, че е по-вероятно да я открие сам. Дори бе успял да се свърже с жената, която водеше курса за бъдещи родители. Тя потвърди,

че Франсис е била на заниманието предишната вечер и че си е тръгнала в добро настроение, с обещанието следващия път да доведе на всяка цена и баща си, каквото и да става.

Паркира колата си в гаража, заключи я и влезе в къщата. Погледна бебешката количка в коридора, залюля я и усети, че няма да може да владее емоциите си още дълго.

Звънът на вратата дойде като спасение. Той изтича обратно и я отвори широко, очаквайки да види притесненото лице на дъщеря си и да изслуша обърканите ѝ извинения. Знаеше, че няма да го интересува къде е ходила. Единственото, което щеше да има значение, бе, че е жива и здрава.

Полицайте имат необяснимата способност да ти казват всичко още преди да са си отворили устата. Малкълм бе научил достатъчно за израженията и физиономиите им в съда и се гордееше с това, че винаги успява да отгатне мислите им, независимо колко безразлични и спокойни се опитват да изглеждат. И сега разбра какво ще му кажат, така че едва се удържа да не затръшне вратата под носа им. Ако не успееш да му го кажат, значи нямаше да е вярно.

— Господин Първис?

— Да.

— Може ли да влезем за момент, сър?

Той остана неподвижен.

— Мъртва е, нали?

Инспекторът и младата полицайка до него съвсем се смутиха.

— Може ли просто да влезем, сър?

Малкълм Първис отметна глава назад и се взря през сълзи в тъмното небе. Писъкът, който нададе, дойде от самото дъно на душата му — цялата му енергия се концентрира и изля в този вик.

Този изблик изплаши младата полицайка и тя отстъпи назад. Инспекторът бе виждал такива неща и преди и сега просто прегърна силно Малкълм, както баща прегръща разплаканото си дете.

Сам седеше на малката дървена пейка в дъното на градината. Беше поставила скамейката на такова място, че да се вижда цялата околност. Том Адамс седеше до нея и отпиваше от димящия чай. Тя повдигна леко своята чаша.

— Добре си го направил.

— Многогодишен опит. Човек все пак научава това-онова в полицията.

Сам се усмихна. Харесваше чувството му за хумор.

— Радвам се да го чуя.

Том се усмихна, но почти веднага пак стана сериозен.

— Трябва да ти кажа нещо за Рики.

— Няма да го арестуваш за автомата за цигари, нали?

— Не, с него се разбрахме по този въпрос, но той все пак беше арестуван.

Сам се изненада.

— За какво?

— Нанасяне щети на чужда собственост. Пийнал повече, отколкото трябва, и решил да използва предния капак на колата на някакъв човечец за трамплин.

Тя се ужаси.

— Сигурни ли са, че е бил той?

Адамс се раздвижи смутено.

— Аз самият го видях, като подскачаше върху колата. Съжалявам.

Сам извърна поглед встрани.

— Защо да съжаляваш, сам си е виновен. Ама че глупак!

— Още е съвсем млад, а и беше доста пиян.

— Това не е извинение. Бог знае как ще реагира Уин, като научи. И бездруго си има достатъчно грижи. Няма вероятност да го пратят в затвора, нали?

— Мисля, че не. Поговорих с полицая, който го арестува, той ми е стар приятел. Може би ще му се размине по-леко. Зависи дали собственикът на колата ще подаде официална жалба. Мисля, че ако му се изплатят щетите, няма да търси допълнително наказание за извършителя.

— И това няма да е лесно. Рики е без работа, а Уин едва свързва двата края. Колко трябва да се плати?

Адамс бръкна в джоба си и извади един лист, на който бе записана сумата.

— Колко? Каква е била колата, ролс-ройс ли? — Отново прочете сумата. — Той не е лошо момче. Просто преминава през труден

период. Ако аз платя щетите, ще му се размине ли съдът?

— Не мога да ти обещаая... Но ще направя всичко възможно.

— Благодаря ти, Том. Оценявам жеста ти.

Адамс се бе ангажирал лично, без да го е молила, и това, както и фактът, че някой друг е поел част от нейната отговорност към роднините ѝ, бе добре дошло облекчение.

Той се усмихна и за миг погледите им се срещнаха. Този път Сам не извърна лице. Том започна да приближава лицето си към нейното, но съвсем бавно, давайки ѝ възможност да се дръпне, ако желае. Тя не помръдна. Обаче той явно нямаше късмет тази нощ, защото точно преди устните им да се докоснат, радиостанцията му неочаквано изпраща.

— Център до детектив Адамс, край.

Той се дръпна бавно назад, без да отделя очи от нейните, и отговори на повикването:

— Детектив Адамс до център, край.

— Старши детектив Фармър ви изпраща поздрав, сър, и ви вика да отидете при нея на шосе В-784, на около пет километра след Фиърхъм. Намерили са колата на убитото момиче.

— Двайсет минути, край.

Пъхна радиостанцията в джоба си и погледна Сам.

— Трябва да тръгвам.

Кимна с разбиране, но се почувства разочарована.

— О, между другото, сигурна ли си за това, което каза при абатството?

Сам не разбра за какво я пита.

— Че Бърд е невинен.

— Тогава бях много ядосана. Не съм сигурна, но има някои неща, които никак не се връзват.

— Например?

— Бръшлянът около китката на Франсис. Не е правилният вид. Този не се използва за окултни ритуали.

— В кабинета на Бърд имаше саксия с бръшлян.

— Можеш ли да ми донесеш едно листенце от него? Може той да е отговорът на въпросите.

— Ако го направя, това трябва да си остане между нас двамата. Не искам да си навлека гнева на Фармър.

Слънцето най-после започна да се подава над хоризонта и първите лъчи се плъзнаха по полята и горите отвъд градината на Сам. Адамс се обърна към хоризонта.

— Изгревът ще е страхотен.

Двамата се усмигнаха един на друг съзаклятнически.

„Охо! — помисли си Том. — Ледената девица започва да се топи.“

Адамс пристигна на посоченото място по-бързо, отколкото бе очаквал: празните пътища улесниха придвижването му. Целият район бе осветен от десетина мощни прожектора, чиито генератори тихо бръмчаха. Край пътя бе паркиран голям камион-паяк и двама полицаи вече се приготвяха да натоварят колата от полето. Видя Фармър, която наблюдаваше как един от експертите от лабораторията сваля стърготини боя от задната част на колата.

— Добре че дойде — поздрави го тя.

Адамс замълча. Жената продължи да наблюдава експерта, който изучаваше стърготините червеникава боя, които бе успял да свали и да постави в найлонов плик за веществени доказателства.

— Сигурни ли сме, че това е колата, Бърт?

Той обърна облото си лице към Фармър.

— Регистрираният собственик е Малкълм Първис, който е баща на убитата, бедният. А намерихме и това. — Вдигна дълга сребърна обица, съвсем същата като тази, която Фармър бе видяла да се поклаща на ухото на Франсис.

— Нещо друго?

— Няколко драскотини от боя. Няма чак толкова следи, колкото би се очаквало. Убиецът е много умен, почистил е след себе си.

Адамс се намеси:

— Значи имате само следите от боя?

— О, не е сигурно — ухили се Бърт доволно. — Не е бил чак толкова хитър. Забравил е да изчисти мястото на първоначалния сблъсък. Взех няколко добри проби, би трябвало да ни стигнат за съпоставка.

Инспекторът се доближи до колата и я огледа.

— Правил ли е опит да я изгори?

Бърт го погледна.

— Не, иначе аз нямаше да съм тук. Защо?

— Ако е същият убиец, чудно защо не е запалил колата. Досега беше много внимателен. Поне с колата на Джеймс.

— С времето стават по-небрежни, нали така ги хващаме — отвърна Бърт.

Адамс кимна и тръгна към колата си. Фармър го последва заедно с експерта.

— Кога ще можеш да ни кажеш нещо по-конкретно?

— Обадете се утре следобед, дотогава ще съм готов.

Тя не се зарадва на отговора му.

— Защо при вас всичко е все за утре?

— Питай ме утре — засмя се Бърт и се отдалечи.

Фармър изгледа навъсено полицаите, които я чакаха.

Сам пристигна в моргата рано, както никога. Искаше да прегледа внимателно доклада от аутопсията на Марк Джеймс, преди да започне с Франсис. Вече бе убедена, че става дума за един и същ убиец и че той или ги разиграва, или е религиозна откачалка. Искаше да бъде сигурна, че няма да пропусне нищо.

Закачи палтото си и прекоси стаята. На средата на бюрото ѝ имаше малък кафяв плик, на който с мастило бе написано нейното име. Отвори плика, бръкна в него и извади малко листче хартия и листенце бръшлян. Прочете бележката.

Обикновено подарявам цветя на дамите, но намерих това в кабинета на Бърд, когато го арестувахме, и реших, че може да ти се стори интересно.

Том

Сам се усмихна: беше успял да ѝ набави бръшляна. Не бе сигурна ще го стори ли и дори се чудеше дали не е прекрачила границата в отношенията им. Явно опасенията ѝ се оказваха напразни и това я зарадва. Постави листенцето на бюрото и извади лупата си. Беше *Poetica* — предположенията ѝ се оказваха верни. Сега вече бе

убедена, че Бърд няма нищо общо с тези убийства. Ако той бе убиецът и се опитваше да пресъздаде някакъв окултен ритуал, щеше да знае кой вид бръшлян да използва, още повече че имаше от него подръка. Обаче щеше да ѝ е много трудно да убеди Фармър, трябваше да открие още доказателства.

Малкълм Първис влезе в моргата, воден от инспектора, който загрижено следеше състоянието му. Лицето му бе съвсем пребледняло и изглеждаше рязко състарено и набръчкано. Вътрешно продължаваше да храни последната искрица надежда, че е станала ужасна грешка и че нещастното момиче, което ще му покажат, няма да е Франсис. За пръв път, откакто бе загубил жена си, започна да се моли. Молеше се да не е Франсис, да е друго момиче, без значение кое. Осъзнаваше колко егоистично е да мисли така, но не го интересуваше. Влезе в моргата и видя Фред, който стоеше мълчалив и сериозен край стоманената количка. Беше покрита с бял чаршаф, под който личаха очертанията на човешко тяло. Той застана до количката и усети как го облива изгаряща вълна.

Инспекторът попита предпазливо:

— Готов ли сте, сър?

Фред стоеше неподвижно и чакаше полицаят да му кимне. Малкълм застина на мястото си, опитвайки се да отложи мига, който щеше да промени остатъка от живота му.

Инспекторът попита отново:

— Готов ли сте?

Този път Малкълм кимна. Полицаят погледна Фред, който дръпна горната част на чаршафа и откри лицето на Франсис. Малкълм не погледна към нея, продължи да се взира право напред, а очите му се напълниха със сълзи. След малко инспекторът стисна леко ръката му и той сведе поглед.

Това, което видя, не бе Франсис, а размазана и очернена карикатура на дъщеря му. Взря се през изкривените черти, за да види красивата си дъщеря такава, каквато я знаеше. Сълзите започнаха да се стичат по лицето му и той ги изтри с юмрук. „Не сега, Боже, моля те, не сега! Не ме изоставяй точно сега.“

Инспекторът попита тихо:

— Това ли е дъщеря ви, сър?

Малкълм кимна:

— Да, дъщеря ми е.

Инспекторът направи знак на Фред и той понечи да покрие отново лицето ѝ. Но Малкълм сграбчи ръката му и го спря. Погледна Фред с изкривено от болка лице.

— Бъдете внимателни с нея, моля ви! Достатъчно е изстрадала.

Фред кимна:

— Ще се погрижим за нея, сър, не се тревожете.

Малкълм погледна за последно дъщеря си и позволи на Фред да я покрие. Когато се обърна към вратата, Сам влезе в моргата. Вече бе облечена и готова за аутопсията. Малкълм я видя и разбра какво ѝ предстои да направи. От ужаса, който изпита, краката му се подкосиха. Инспекторът бързо пристъпи към него и го подхвана през кръста, за да не се свлече на пода, после бавно го изведе от моргата. За миг погледът му срещна погледа на Сам. Тя се бе появила не навреме и осъзна грешката си. Трябваше да свърши работата си, винаги се бе гордяла с професията си, но за пръв път в кариерата си изпита някакво чувство за срам и смутено сведе очи.

Въпреки че ѝ бе трудно да забрави лицето на Малкълм Първис, Сам се постара да престане да мисли за това и да се съсредоточи върху аутопсията. Не можеше да си позволи разсейване заради чувствата на близките и огромната им загуба. Предстоеше ѝ да извърши нещо много важно. Тялото можеше да им даде така необходимите улики, с които да заловят убиеца, преди да е нанесъл следващия си удар. Трябваше да ги открие, и то бързо.

Трупът вече бе изваден от найлоновия чувал и лежеше върху бялата мраморна маса, а групата техници от лабораторията, облечени в бели предпазни костюми, довършваха вземането на различните проби. Сред присъстващите, които щяха да наблюдават аутопсията, видя и Адамс. Знаеше, че той мрази да гледа аутопсии. Беше ѝ казал, че не толкова гледките, колкото миризмите му действат зле. Е, не можеше да се направи нищо по този въпрос. Човешките тела миришеха.

Ричард Оуен също бе тук и разговаряше с Фармър. Не бе съвсем обичайно полицейският лекар да присъства на аутопсията и Сам

почувства, че причината е по-скоро в нея, отколкото в трупа на масата. За момент ѝ се прииска да може да подслуша разговора между него и Фармър, но бързо размисли. Никой не обича да слуша неприятни забележки по адрес на самия себе си.

Техниците от лабораторията приключиха и Сам погледна Фред.

— Готово ли е всичко?

Той кимна.

— Трябва да ти кажа нещо. Мисля, че тялото е било почистено.

Сам се ядоса и в първия момент не повярва на това, което Фред ѝ каза.

— Кой, по дяволите, го е направил?

— Никой от нас, шефе. Мисля, че е убиецът. Постарал се е да прикрие всички следи.

„Защо?“, почуди се Сам. Дали убиецът имаше толкова големи познания по съдебна медицина? Дали този път не бе допуснал някаква грешка и се бе изплашил да не остави уличаващи го следи? Какъв бе умът, който стоеше зад тези престъпления? Доближи се до мраморната маса и изключи всичко останало от съзнанието си.

— Аутопсия. Девет часът, първи ноември 1995 г. Тялото е на бяла жена с нормално развитие. Високо е метър и седемдесет и тежи петдесет и един килограма. — Взе папката си и провери записаното там. — Мъртвата е Франсис Първис, двацет и една годишна. Има кестенява коса и сини очи. Тялото е било открито около двацет и три и трийсет вчера, трийсет и първи октомври, в Руилъотското абатство. Смъртта е официално обявена от доктор Ричард Оуен, полицейския лекар, в нула часа и четирийсет и две минути.

Остави папката на малката маса отстрани и започна аутопсията. Беше правила стотици аутопсии, но се опитваше всеки път да подхожда с абсолютно внимание: самодоволството водеше единствено до грешки. След като се увери, че фотографите са направили всички необходими снимки, сръза въжето, стегнато около врата на Франсис, като внимаваше да не засегне възлите. Направи същото с бръшляна около лявата китка. И двете неща бяха незабавно поставени в пликове за веществени доказателства и запечатани от полицаи от лабораторията. След това Сам изстърга частиците под ноктите, взе намазки от устата, носа и вагината, огледа очните мембрани, които свързваха вътрешната страна на клепачите с очните ябълки, защото в

случаите на удушаване и асфиксия по тях се образуваха кръвоизливи и кръвонасядания. Фред мина от отсрещната страна на масата и завъртя Франсис, така че Сам да огледа задната част на тялото.

— Няма видими следи от наранявания по задната част на тялото. — Тя прокара пръсти през косата на Франсис. — По главата също не се забелязват наранявания... Какво е това?

Опъна леко кожата отзад на врата и видя миниатюрна следа от убождане. Изненада се и се упрекна, че не я бе забелязала още в абатството.

— Отзад на врата има белег от убождане, вероятно с игла.

Сам се обърна към фотографа:

— Можете ли да заснемете това от всички ъгли?

Фотографът кимна и направи снимки от различни разстояния и ъгли, преди Фред да постави тялото отново по гръб.

Сам започна да прави разрезите. Направи голям V-образен срез на шията и го продължи по цялата дължина на тялото. Мина малко встрани от средата, за да не засегне двата среза, образуващи обърнатия кръст. Започна дисекция на мускулите на шията, слой по слой, докато не се откри ларинксът, който също бе изваден за по-задълбочен оглед. Последваха другите части и гръдният кош. Когато стигна до долната част на тялото, Сам откри бебето.

— В матката има добре развит и видимо здрав зародиш на осемнайсет до двайсет седмици.

Внимателно отдели плода от майка му и го подаде на Фред. Почувства се много тъжна и се зачуди дали преподобният Шоу би бил все така убеден във вярата си, ако видеше какво бе позволил да направят с едно невинно и чисто създание неговият бог. Пое си дълбоко дъх и продължи аутопсията.

СЕДМА ГЛАВА

Марша Евънс прекоси покрития с безброй мазни петна циментов под на гаража на лабораторията. В центъра му бе синьото рено на Франсис Първис, покрито с огромен прозрачен полиетиленов чувал. Вътре имаше полицай от лабораторията по криминология, облечен в бял предпазен костюм с качулка и с маска на лицето. Колата бе изпълнена с нещо като сивкава мъгла — в действителност фин прах, който се използваше, за да прилепне по всяка повърхност в купето. Сега очевидно полицаят изчакваше незалепналия пращец да излезе навън.

Марша застана на известно разстояние и с любопитство започна да следи процедурата. Алекс Ууд, шефът на екипа от лабораторията, влезе в гаража и се доближи до нея. Беше нисък набит човек със склонност към напълняване, оплешивяващ и с гъста брада. Бе изпълнителен и задълбочен в работата си, но не бе достатъчно амбициозен и самоуверен, за да се издигне в професията си.

— Какво правиш тук? Мислех, че си специалистка по петна, косми и сперма.

Марша го погледна.

— Реших да дойда да погледам как живеят другите. Какво правят в момента?

— Чакат специалното лепило да се разсее. Ако имаме малко повече късмет, то ще се закачи за потта на някои неоткрити по стандартния начин отпечатъци.

Марша продължи да гледа как лепилото бавно се просмуква навън от колата, издига се нагоре във въздуха и изчезва през вентилационните отвори на тавана.

— Значи не открихте нищо с обичайните процедури?

— Нищо, което да не елиминираме. Това е последната ни надежда.

— Тогава трябва да се надяваме той да е бил достатъчно глупав и да не е носил ръкавици. — Усмихна се, но Алекс не й отговори.

Марша бе много уважавана заради компетентността и задълбочения ѝ подход в работата, а освен това бе приятелка с доктор Райън. Присъствието ѝ в гаража караше мъжа да се чувства неловко, защото не желаше неговата собствена компетентност да бъде поставяна под съмнение. Той продължи да наблюдава действията на колегите си, които се върнаха в колата и започнаха да оглеждат недостъпните кътчета със силна лампа. Марша се наведе и също надникна. Вътрешността бе загубила естествените си цветове и бе станала искрящо бяла — като покрита от плътен слой скреж. В момента и лампата, и лупата на техника бяха насочени към един малък участък под кормилото. Алекс забеляза интереса на колегата си.

— Намери ли нещо, Бърт?

— Бинго! Имаме два хубави отпечатъка. Погледни.

Алекс се приближи и Бърт му подаде лупата.

— Много са хубави наистина. Трябва да извикаме фотографа. — Алекс се измъкна от колата с доволно изражение и подаде лупата на Марша. — Май нашият убиец е бил „достатъчно глупав“. Искаш ли да надникнеш?

Марша взе лупата и погледна двата отпечатъка. Виждаха се съвсем ясно, разположени точно един до друг. Изправи се и върна лупата на Алекс.

— Впечатлена съм. Това сигурно ще помогне на разследването. — Не бе убедена в това, нещо я смущаваше. — На много необичайно място са, нали?

Алекс ѝ отвърна рязко:

— Намирали сме отпечатъци и на по-странни места. Понякога имаме късмет, понякога не...

Тя го прекъсна:

— И този път имахте късмет?

Видимо скептичното отношение на Марша все повече го изнервяше.

— Да, имахме. Освен ако не ги идентифицират и също ги елиминират.

Марша кимна разсеяно и тръгна към изхода от гаража, оставяйки Алекс възмутен и изнервен, че професионализмът му не е бил оценен.

Аутопсията бе приключила. Сам свали зелената си престилка и захвърли ръкавиците в коша за отпадъци, после се отправи към малкия си кабинет, който се намираше до моргата, следвана по петите от Фармър, Адамс и Оуен. Веднага щом влязоха, Фармър започна с въпросите си:

— Същият убиец ли е?

Чувстваше се изтощена — по-скоро от умственото напрежение, отколкото от физическото натоварване. Облегна се на бюрото си и въздъхна:

— Най-вероятно...

Фармър, нетърпелива да научи всичко възможно, я прекъсна:

— Просто ни кажи всичко, което си установила, без излишни увъртания.

Сам се подразни от тона ѝ.

— Добре, госпожо старши детектив, специално за вас ще се опитам да обясня на популярен език.

Адамс и Оуен не можаха да сдържат усмивките си при тази размяна на любезности между двете жени, но Фармър забеляза физиономиите им и веднага ги изгледа навъсено.

Сам продължи:

— Както знаете, нараняванията на корема и при Марк Джеймс, и при Франсис Първис са необичайни и идентични... — Взе няколко снимки от бюрото си и им ги подаде, като задържа една и посочи нараняванията. — ... и образуват обърнат наопаки кръст. — Описа кръста с химикалката си върху снимката. — Между другото нашият убиец е левичар.

Фармър се обади:

— Като Джак Изкормвача.

Патоложката не се смути от коментара.

— Полицията и тогава не се е справила особено добре, доколкото си спомням.

Другата жена изсумтя, а Адамс бързо се намеси, за да разсее напрежението:

— Има ли вероятност да е съвпадение?

Сам поклати глава:

— При такива идентични сръзвания — съмнявам се. Но не е само това. И двете жертви са удушени, което само по себе си е

интересно.

Фармър не се сдържа:

— И двамата са удушени, както и стотици други, не виждам какво ни подсказва това.

— Фактът, че убиецът е отделил време и усилия, за да направи такава особена примка, не е маловажен. Вижте какво имам предвид. — Отвори чекмеджето на бюрото си и извади тънко въже, закачено и от двете страни за молив. — Направих го сама. Може ли да използвам китката ви за момент, госпожо старши детектив? — Фармър неохотно протегна ръката си. — Няма да боли.

— Има си хас!

Сам нахлузи примката на китката и завъртя молива, от което въжето започна бавно да се стяга.

— Щом примката се постави около врата на жертвата, не се изисква кой знае колко сила, за да се стегне въжето — може да го направи и дете. Просто трябва да се върти пръчицата и примката се стяга, докато накрая... — Тя рязко завъртя молива и кожата под въжето побеля, а Фармър премигна. Приключи с демонстрацията си и освободи китката ѝ от примката. — Точно този начин е използвала при екзекуции Испанската инквизиция в продължение на години.

Фармър разтри китката си и я погледна.

— Ще се наложи да отменя резервацията си за почивка в Испания.

— И въпреки че ще трябва да изчакаме изследванията от лабораторията, мисля, че и двамата са били упоени.

Оуен се изненада от това откритие.

— Не си спомням в доклада за Джеймс да се споменаваше подобно нещо.

— Не се споменаваше, защото не бяхме открили следи от упойващи вещества, но мисля, че при Франсис ще открием.

Адамс се обади:

— Кое те кара да правиш предположение за упойването?

— Като се има предвид какво са преживели жертвите, преди да бъдат убити, очаква се да има следи от борба, синини, драскотини, следи от завързване — но нямаше нищо подобно. Поради дългия период, изминал между смъртта на Джеймс и откриването на тялото му, може да се приеме, че следите от упойващи вещества са изчезнали

и следата от убождане не е била забелязана заради напредналата степен на разлагане на тялото. Но отзад на врата на Франсис имаше следа от убождане и според мен е точно от инжекция. Това може да обясни и грижливото скриване на тялото на Джеймс: убиецът е искал всички следи от упойващи вещества да са изчезнали до евентуалното откриване на тялото.

Фармър не бе убедена.

— Тогава защо не се е постарал също толкова грижливо да скрие трупа на Франсис?

Адамс се намеси:

— Постарал се е. Паркът при абатството всъщност е затворен за посещения заради ремонта. Предполагал е, че никой няма да стъпи в стария параклис още поне две седмици. Просто извадихме късмет с кучетата.

Фармър се обърна към Оуен:

— Бърд е диабетик, нали?

Оуен кимна и тя продължи:

— Значи има постоянен достъп до игли и спринцовки.

— Да, но в същото положение са и хиляди други хора, това не може да потвърди вината му.

Сам го погледна, благодарна за справедливия му коментар. Тя продължи:

— Има и още нещо, което трябва да знаете. — Поколеба се за момент. — Открих, че докато е бил в колежа, Бърд е правил проучване на едно убийство, извършено във Фенс в средата на шейсетте. Проучването му било много задълбочено и той дори написал курсова работа по въпроса. Обстоятелствата около онова убийство са почти идентични с убийствата на Марк и Франсис. Жертвата — възрастен мъж на име Айънсмит, бил удушен на един хълм, възприеман като свещена земя, а отпред на тялото му бил изрязан обърнат кръст.

Лицето на Фармър почервения от гняв.

— И откога знаеш това?

— Отскоро. А и досега не бях сигурна дали има някакво значение.

— Аз решавам кое има значение и кое — не. Не ти. Да укриваш и някакви други доказателства и факти?

— Аз ви разкривам факти, не ги укривам, това ми е работата, госпожо старши детектив. Намерих такъв венец от бръшлян, какъвто имаше около китката на Франсис, в гробницата, където е бил открит Джеймс. Наистина изглежда, че има някаква връзка между онова убийство във Фенланд и тези тук.

Сам очакваше Фармър да избухне, ала тя продължи да седи спокойна, но видимо доволна.

— Значи все пак откри каквото ни трябва. Бърд е вътре и с двата крака. Браво!

— Има още нещо, което трябва да ви кажа.

Полицайката я изгледа подозрително.

— Същото, което твърдах и когато бяхме в абатството. Не вярвам, че Бърд е убиецът.

Доволният вид на Фармър се изпари и тя отново избухна гневно:

— Нима? И защо не?

— Бръшлянът. Не е правилният вид.

— Ясно. Първо ми даваш достатъчно доказателства Бърд да бъде осъден за двойно убийство, а после ми казваш, че той е невинен, защото някакво си растение не било правилният вид.

— Бърд не би допуснал такава грешка: той знае какъв вид трябва да се използва, ако иска убийството да изглежда като окултен ритуал. За бога, та той дори има нужния бръшлян в саксия в кабинета си!

Фармър я изгледа ядосано.

— Това пък откъде го знаеш?

Сам погледна смутено към Адамс и осъзна, че без да иска, го е издала. Другата жена долови реакцията ѝ и веднага разбра какво се е случило. Тя се облегна на стола си и изгледа първо Адамс, а после и нея.

— О, имаме си конспирация! Какво още се е вършило зад гърба ми? Ще си изпатите и двамата, ако пак открия, че някой се пречка на разследването. — Фармър знаеше, че забележката ѝ е несправедлива, но се чувстваше предадена от човек от собствения си екип и това никак не ѝ помогна да овладее гнева си.

Лицето на Сам също почервенея от възмущение и тя тъкмо се канеше рязко да опонира, когато в стаята влезе Фред Дейл.

— Извинете, че ви прекъсвам, но има спешно съобщение за старши детектива. — Фармър вдигна глава. — Молят ви веднага да се

свържете с лабораторията. Оказва се, че са открили отпечатащи от Бърд в колата на Франсис.

На лицето на Фармър се разля триумфална усмивка. Тя се обърна към Сам:

— Май отиваме да арестуваме убиеца. — Изправи се и взе сакото си от облегалката на стола. — В бъдеще, доктор Райън, ви съветвам да ограничите търсеция си ум в пределите на моргата и да оставяте професионалистите да се занимават с разследването. Режете си трупове и позволете аз да ловя престъпниците. — Тя тръгна към вратата, без да погледне Адамс. Той веднага скочи след нея.

Сам се опита да улови погледа му, но мъжът го избегна и излезе от лабораторията, очевидно ядосан заради проявената от нея недискретност. Не беше сигурен дали е бил използван и захвърлен, или Сам наистина бе допуснала неволна грешка и се бе поддала на емоциите си в спора. Трябваше му време да обмисли това, а сега бе по-важно да умилостиви Фармър.

Сам се обърна към Оуен, но той просто сви недоумяващо рамене.

Сам мразеше да прекосява подземния паркинг. Дори и сега, посред бял ден, в него витаеше чувството за надвиснала заплаха. Не можеше да си представи по-потискащо място. Всяка нейна крачка отекваше многократно, създавайки впечатление, че в тъмните ъгълчета на паркинга се крият десетки хора и следят всяко нейно движение. Стигна до колата си и започна да тършува из бъркотията в чантата си за ключовете. Докато бе заета с това, усети как рязко потреперва заради ясно доловимия звук от стъпки. Не бяха близо, но със сигурност се приближаваха. Завладя я панически страх. Сам опита да се овладее и да мисли логично — и други хора бяха оставили колите си в паркинга, и други нямаха фиксирано работно време. Колко пъти ѝ се бе случвало да попада точно тук на колеги, с които изобщо не се засичаше в болницата. Сега обаче логиката не успя да надделее над интуицията и натрапчиво присъстващите в съзнанието ѝ образи на мъртвите Марк Джеймс и Франсис Първис.

Тя мина зад колата и огледа коридора, за да види кой се приближава. Повтаряше си, че сигурно е някой работещ в болницата, приключил за деня, но докато напрягаше очите си в посока на

сумрачния коридор на паркинга, стъпките спряха и последва абсолютна тишина. Не се виждаше никой.

Сам изчака още малко, овладя дишането си, така че да не се чува, и се ослуша за звук от запалване на двигател или затръшване на врата. Не се чу нищо такова и щом тя тръгна към вратата на колата си, стъпките отново заехтяха, този път позабързани и по-наблизо. Сам отново затърси ключовете, като този път трескаво започна да вади нещата от чантата. Най-накрая ги откри в страничния джоб, грабна връзката и потърси ключа за колата, с разтреперани пръсти отключи и се метна вътре. Веднага затвори вратата и я заключи. Запали, включи фаровете и бързо потегли назад, без да се огледа и почти готова да чуе как се блъска в друга кола. Това не стана и тя подкара напред към изхода на паркинга. Не бе сигурна, но ѝ се стори, че зърва за миг някаква фигура, скрита зад една колона. Погледна в огледалото за обратно виждане, но не забеляза нищо, защото зад гърба ѝ цареше мрак.

Почувства се малко по-спокойна, когато излезе от паркинга и подкара по огрените от слънцето алеи на болницата. Дишането ѝ се успокои и дори се почувства малко глупаво заради обзелата я паника. „Все пак — каза си тя — това е още един пример за потенциалната опасност, която представлява изолираният, зле осветен паркинг за персонала на болницата.“ Реши да накара Джийн да напише доклад за инцидента още на следващата сутрин и отново да настоява за поставяне на допълнителни лампи.

Тъкмо излезе от двора на болницата, когато забеляза светлини зад себе си. Колата отзад бе не само прекалено близо, но и с включени дълги светлини. Сам помахаша с ръка, опитвайки се да подскаже на шофьора да изгаси фаровете си, които блестяха в огледалото ѝ за обратно виждане. Не постигна нищо и просто завъртя леко огледалото, така че да не отразява точно в очите ѝ.

Докато караше по улиците на Кеймбридж, колата остана на известно разстояние зад нея и все така с включени дълги светлини — въпреки протестите и подсвирването на насрещните коли. Колата продължи да я следва и когато се отпрати по виещия се селски път, който водеше към дома ѝ. Усети как устата ѝ пресъхва и страхът, който бе изпитала в паркинга, се завърна с пълна сила. Натисна газта и видя как стрелката се покачва бързо до скорост, която определено не бе

безопасна за тези пътища. Въпреки това, колата отзад започна да я изпреварва. Сам знаеше, че ако позволи това да стане, с нея е свършено. Натисна още по-силно газта, но нямаше голяма полза: колата бавно, но сигурно я изпреварваше.

Сам погледна бързо вдясно, надявайки се да види другия шофьор, но различи само тъмната му коса и нищо повече. Не разбираше много от коли, но при тази скорост и в паниката си не можеше да определи каква марка е колата до нея. Видя само, че не е нова — бе прекалено дълга и тежка и в линиите ѝ имаше нещо старомодно, както на класическите автомобили, които виждаше понякога по улиците.

Колата най-после я изпревари и шофьорът натисна спирачки, но в този миг Сам видя изход за бягство — тесен път вляво. Рязко натисна спирачки, зави и отново потегли с бясна скорост. Щом стигна до следващия кръстопът, намали за миг и погледна назад. Другата кола бе обърнала и сега я преследваше с висока скорост. Изхлипа паникьосано и потегли в посока към Кеймбридж. Ръцете ѝ, здраво стиснали волана, трепереха неудържимо. Всъщност цялото ѝ тяло се тресеше неконтролируемо. Най-после стигна покрайнините на Кеймбридж и почувства известно облекчение. Отби от главния път и се лута из разни улички, преди да се отправи към центъра на града. Знаеше, че не може да се върне в дома си тази вечер и реши да използва правото да ноцува в стария си колеж, ако има свободна стая. Спря на едно кръстовище със светофари и докато чакаше да светне зелено, погледна назад и с облекчение откри, че зад нея няма никой. Опря глава на кормилото за момент и се опита да овладее нервите си.

Почукването на страничното стъкло я накара да подскочи ужасено и тя изпищя. Момчето, което миеше стъклата на спрелите на кръстовището коли и което сега се бе заело с предното стъкло на нейната, също подскочи изненадано. Беше виждало хората да реагират по най-различен начин, когато им предлагаше да измие стъклата, но досега не си спомняше някой да е пищял при вида му. Продължи да гледа жената, която също се бе втренчила в него. Чудеше се дали е луда, или просто се е изплашила от нещо. В този миг светофарът светна зелено и тя потегли бързо, при което парцалът, който момчето бе забравило на стъклото, литна във въздуха и падна почти до тротоара. Докато то го вземаше, друга кола спря на кръстовището.

Момчето предложи с жест на шофьора да измие стъклата му, но той поклати глава. Жалко, каза си момчето, много харесваше старите класически автомобили. Техните собственици обикновено бяха много по-щедри от останалите.

Сам се зарадва, че открива Марша сама. Въпреки че още се чувстваше разтърсена от инцидента с колата, реши да не разказва за него, за да не я изплаши и разтревожи.

Марша бе така погълната от работата си, че дори не забеляза появата ѝ, докато тя не я потупа по рамото.

— Как мина с високия симпатяга, с когото те оставих на вечерята на медиците онзи ден?

Момчето подскочи стреснато, после видя Сам и се усмихна.

— Страхотно. Подмавих го в стаята си, за да му покажа колекцията си от редки изкуствени влакна. Той повърна върху килима ми и припадна на канапето. Оттогава не съм го виждала.

Сам опита да не се разсмее.

— Е, какво да се прави. Едни идват, други си отиват.

Приятелката ѝ се намръщи.

— На мен ми стига да дойде един, повече не ми трябва. Между другото, ако трябва да бъдем честни, и теб не съм те виждала с интересни мъже напоследък.

— Само почакай малко. Онзи ден получих картичка от едно старо гадже — Лиъм.

Марша не се впечатли особено. Никога не бе виждала Сам с мъж, което, като се имаше предвид, че е интелигентна и привлекателна жена, бе доста изненадващо.

— Ще видим, ще видим.

Сам ѝ се усмихна.

— Определено. Много съм ти благодарна за информацията за възлите.

— Нямах и най-малка представа какво може да ми струва тя.

Реши, че моментът не е подходящ да се задълбочава в тази забележка.

— Мислех си, че това ще ни доведе до нещо, обаче...

— Значи си чула за отпечатъците в колата?

Сам кимна:

— Фармър вече е неудържима. А аз бях толкова сигурна, че не е той.

— Случва се.

— Но защо е използвал хирургически възел, а не някакъв по-обикновен?

Марша сви рамене и отиде да вземе папка от полицата на другия край на лабораторията.

— Не изоставяй напълно надеждите си. Може би имам добра новина за теб. Била е упоена.

— И какво е използвал?

— Тубаринов хлорид. Открих остатък от него в черния й дроб.

— Тубарин, странно. Мислех, че се среща само в романите на Агата Кристи.

— Очевидно не. Среща се и в Кеймбридж. Накарах токсиколозите да погледнат отново пробите от Джеймс и познай какво. Откриха следи от същото вещество в някои от разложените тъкани.

Сам се зарадва на тази новина, но така се увеличаваха въпросите без отговор.

— Защо тубарин, а не някакъв друг опиат? И двамата са били удушени, не отровени. — Отговори си на въпроса сама: — Всъщност тубаринът невинаги убива, нали? Не можеше ли да причини парализа, ако се дозира правилно?

— Може. Но трябва да си запознат много добре с действието му, за да използваш количеството, необходимо да парализира, а не да убие.

— И така жертвата е жива до момента на удушването, само че не може да се движи. Абсолютен кошмар. Откъде, мислиш, може да се сдобил убиецът с тубарин?

— Това е алкалоид на курарето — растение, което вирее в Южна Америка. В повечето болници имат тубарин. Сигурно не е чак толкова трудно човек да се сдобие с малко.

Сам се сети за парника на преподобния Шоу.

— Дали растението може да се отгледа извън естествената му среда, например в парник?

— Може би. Защо, познаваш ли някой, който го отглежда?

— Не съм сигурна, вероятно.

Фармър и Адамс гледаха през масата в стаята за разпити облечения в измачкани дрехи и брадясал Бърд. Арогантността му бе изчезнала, дори изглеждаше някак смален. До него седеше адвокатът му — Колин Лейн, безупречно облечен, както винаги.

Фармър започна разпита:

— Кога за последен път видя Франсис Първис?

Бърд мълча известно време. Не се чудеше как да извърта, просто бе объркан. Беше прекарал няколкото часа преди да го арестуват, взрян в снимката на Франсис. Не бе го осъзнавал преди, но я обичаше. Знаеше, че винаги се бе страхувал да не я загуби и че този страх я бе прогонил, а сега я бе загубил завинаги. Най-накрая отговори:

— Не си спомням.

— Не беше ли снощи вечерта?

— Не, не мисля. — Бе убеден, че е минало повече време оттогава.

— Няколко от съседите на Франсис са те видели да спориш с нея.

Осъзна, че е излъгал съвсем глупаво и продължи:

— Може и тогава да е било, не си спомням.

— Нарушил си условията на гаранцията си.

Себастиан сви рамене:

— Искях просто да говоря с нея. Да ѝ кажа, че не съм го направил аз, че нямам нищо общо с убийството на Марк Джеймс. Но тя не искаше да ме чуе, разстрои се. Не исках да става така, затова си тръгнах. Никога не бих я наранил, аз я обичах.

— Но си я наранил — ударил си я в нощта, когато е изчезнал Марк.

— За пръв и последен път и сега ще трябва да живея с мисълта за това до края на живота си. Любовта не е лесно нещо. Понякога човек прави глупости.

— Знаеш ли каква кола е карала Франсис?

— Пред къщата имаше само една — малко синьо рено, доколкото си спомням. Сигурно е била нейната.

Адамс зададе следващия въпрос:

— Влизал ли си в колата на Франсис, в синьото рено?

— Не, никога. За пръв път онази вечер разбрах, че е нейна.

— Значи никога не си карал тази кола, нито Франсис те е возила в нея?

— Не, никога.

Фармър се намеси:

— Тогава защо отпечатъците ти бяха намерени в колата, под таблото?

Бърд се изненада и ги изгледа съвсем объркано.

— Не е възможно, не съм се качвал в тази кола.

— Е, били са там и със сигурност са твоите отпечатъци. Как ще го обясниш?

— Не мога, сигурно някой ги е фалшифицирал. Вас много ви бива за такива работи — нападна той.

— Какво? Завели сме те там, докато си спял, и сме натъркали пръстите ти по колата, а после сме те върнали в леглото, така ли? Хайде, даже и кеймбриджките съдии няма да повярват на подобна история.

Арестуваният не отвърна, а Фармър продължи:

— Къде отиде, след като си тръгна от Франсис?

— Карах насам-натам известно време, после се върнах в клуба.

— В колко часа се върна в клуба? — намеси се Адамс.

— Не си спомням. Към един — един и половина. Разберете, бях много разстроен. Питайте портиера — Джери, може той да помни по-добре.

— Ще го попитаме. Сам ли беше през цялото време?

— Да. Имах нужда да премисля.

— И затова ли се измъкна от полицаите, които трябваше да те наблюдават?

— Отчасти. А и те нямаше да ме пуснат да припаря до Франсис. Просто исках тя да разбере, че не съм го направил аз.

Фармър го прекъсна:

— Не е ли по-вероятно да си отишъл, за да се опиташ да я убедиш да не свидетелства срещу теб?

— Не, просто исках да знае истината.

— Но ако я няма нея — главния свидетел на обвинението срещу теб, ти оставаш чист.

— По-скоро бих лежал в затвора до края на живота си, отколкото да я убия. Аз я обичах!

— На предния разпит не ни ли каза, че тя е свободна да прави каквото реши?

— Така е... но това не значи, че съм искал да я загубя, че не съм бил готов да се бия за нея...

— И да я убиеш?

— Никога! Никога не бих го направил!

— На предния разпит ни каза, че тръбичките на ветропоказателя били, за да се прогонват злите духове.

Бърд сви рамене.

— Научавам, че си нещо като специалист по окултните въпроси, писал си курсова работа.

— Знам някои неща. Не съм чак специалист.

— Хайде, хайде, недей да скромничиш. Нали си писал курсова работа за окултното убийство във Фенс? Как беше точно... „Фенландското убийство и енигмата“.

— Това бе преди много време, тогава бях на деветнайсет години. Искях да стана известен.

— Интересно. Айънсмит е бил убит на свещена земя, също както Франсис и Марк. Айънсмит е бил убит на един от големите празници на вещиците, също както Франсис и Марк. Айънсмит бил удушен и имал изрязан на тялото си обърнат кръст. Също и Франсис, и Марк. Доста странни съвпадения се натрупват, не мислиш ли?

— Това е известен случай, всеки би могъл да прочете подробностите за него.

— Не е чак толкова известен. Аз не бях чувал за него. Ти си експертът.

Бърд замълча.

Адамс продължи:

— Тъй като онова убийство е станало, докато ние сме били деца, има голяма вероятност убиецът на стария Чарли Айънсмит вече да не е между живите. Така остава един човек, който да е имал и познанията, и мотива да извърши тези две убийства.

— Но защо бих ги убил по този начин, щом това ще привлече вниманието към мен?

— Не и ако си вярвал, че няма да научим за интересите ти като студент.

— Подценявате се, госпожо старши детектив.

Фармър не успя да овладее гневния си изблик при тази забележка.

— Уби я, защото си мислеше, че носи бебето на друг мъж ли?

Сега Себастиан не успя да скрие естествената си реакция.

— Какво бебе?

— Франсис беше бременна. Това ли е твоята представа за аборт?

Адвокатът на Бърд, който видя колко шокиран е клиентът му, се намеси бързо:

— Възразявам срещу този стил на разпита. Намирам го за напълно неприемлив.

По лицето на Себастиан започнаха да се стичат сълзи. Той опита да се защити:

— Не знаех... тя не ми е казала. От мен ли беше?

— Казала е на баща си, че бебето е от теб и че не иска ти да имаш нищо общо.

Бърд застина, втрепенен пред себе си, без да вижда нищо.

— Не знаех, наистина не знаех.

— Нямахте да я нарежеш, ако знаеше ли?

Фармър бе скочила на крака и стоеше наведена през масата. Чувстваше, че ѝ трябва още малко и ще го предизвика да направи самопризнанието, от което така отчаяно се нуждаеха. Бърд мълчеше. Адвокатът му отново се намеси:

— Клиентът ми не е в състояние да продължи да отговаря на въпросите ви. Настоявам разпитът да бъде прекратен незабавно, за да мога да поговоря с него насаме.

— Разпитът се прекъсва в 16:22. — Фармър изключи касетофона и изгледа Бърд. — Този път няма да има гаранция. И никой няма да ти помогне.

Той я погледна през сълзите, които продължаваха да напират в очите му, и бавно поклати глава.

С Марша бяха отишли в другия край на лабораторията и Сам гледаше нещо през микроскопа.

— Какво точно трябва да видя?

— Стърготини от боя — тези, които са намерени по колата на Франсис Първис.

— И?

— Те са от ягуар, модел „Марк II“, вероятно 3,8, произведен между 1963-а и 1966-а.

— И разбра всичко това от няколко стърготини боя? Много съм впечатлена. Кажете ми повече, Холмс.

— Виждаш ги, но не ги наблюдаваш внимателно. Всичко се разбира от начина, по който е била нанесена боята. Тази тук е искрящо кафява боя за метал. — Тя сложи нова плака на микроскопа. — Ако се вгледаш в начина, по който е напластена, ще видиш, че първият слой е тъмнокафяв, след това има червен, бледокремав, зелен и след това със спрей е нанесен основният цвят, в случая — кафяв. Тази комбинация се среща само при колите, изработени от метал, и то само между 1963 и 1966 г. След това са започнали да използват три слоя за подложка. Освен при оригиналния модел Е, при който са използвали четири слоя до 1968 г.

— И защо да не е модел Е тогава?

— Елементарно, скъпа моя Райън, защото не са произвеждали модел Е в искрящо кафяво.

— Страхотно. И колко бройки от тези ягуари може да са още в движение?

— Не много. Полицията се опитва да открие собствениците им, но ще отнеме известно време.

Сам кимна:

— Трябва да тръгвам. Имам доста работа следобед.

Тя потупа приятелката си по гърба и се отправи към вратата. Преди да излезе, Марша ѝ извика:

— Между другото, какво чувам? Натопила си Оуен, дето е бил без предпазен костюм при огледа на Джеймс?

Сам се усмихна.

— По-добре не вярвай на слухове.

— Той си го заслужава. Не знам как се оправя всеки път с отговорника от лабораторията.

— И аз не знам.

Марша се върна при микроскопа си, а Сам внимателно затвори вратата зад себе си.

Фармър и Адамс седяха един срещу друг в кабинета ѝ. Стаята бе доста мрачна. Бюрото — старо и доста очукано. Бяха предлагали неколкократно да ѝ сложат ново, но тя винаги възразяваше, твърдейки, че старото ѝ носи късмет, каквото и да означаваше това. Голите кремави стени, на които имаше закачени само няколко черно-бели снимки на Фармър в различни етапи от кариерата ѝ, не допринасяха по никакъв начин за освежаването на атмосферата. Най-странното нещо в стаята обаче бе една голяма картина, изобразяваща висок строг мъж, облечен в униформа на старши детектив, която висеше зад бюрото. Бе закачена наскоро. Адамс не я бе виждал и постоянно хвърляше погледи към нея.

— Баща ми.

Той я погледна.

— Картината, която гледаш. Това е баща ми. Сигурно си си мислил, че нямам баща. — Том се смути. — Подариха му я, когато се пенсионира. Умря преди няколко години. Картината стоеше захвърлена в гаража ми от сума ти време. Започна да се поврежда от влагата и реших да я донеса тук, та малко да поосвежи стаята.

Адамс си помисли, че и с картината кабинетът изглежда все така ужасно, но си замълча.

Фармър продължи:

— Стана друг човек, като се пенсионира. Живееше за работата си, тя бе по-важна за него от всичко останало. — Почука по бюрото. — Това е било неговото бюро, неговият кабинет. Мисля, че и на мама ѝ бе по-добре, когато той си отиде. Сърдечен удар. Всички мъже в семейството ми са били полицаи — чичовци, братовчеди. Обаче баща ми не искаше аз да постъпя в полицията. Казваше, че това не е професия за жена. Така и не ми прости, че не се омъжих и не му родих внуци. Ужасно се подразни, когато станах инспектор. Не се гордееше, а се подразни. — Тя се завъртя и погледна картината. — Чудя се какво ли би казал сега.

За пръв път, откакто я познаваше, Адамс изпита известно съчувствие към нея. Може би изражението му ѝ подсказа, че се е отпуснала прекалено и тя бързо възвърна деловия си вид.

— Щом оформим документите, ще му предявим официално обвинение.

— Изглеждаше искрено разстроен заради бебето.

— Хм. Може наистина да не е знаел, а може и да се преструва добре заради записа. Даже и да е знаел, пак е щял да я убие. Каква полза да ти се роди дете, щом ще лежиш с доживотна присъда? Има и други жени, те също могат да му родят деца.

— Сигурно. Но човек без никакви предишни провинения изведнъж да започне да убива... — Том поклати глава. Не изглеждаше убеден.

— Може просто досега да се е измъквал. Съмнения ли долавям в тона ти?

— В известен смисъл.

— Харесва ти, нали, Том?

Адамс се опита да си придаде недоумяващо изражение, но всъщност веднага разбра за какво намеква тя.

— Кой?

— Не се опитвай да ме заблуждаваш, Том. Патоложката, Сам Райън.

— Малко ми е над класата.

— Човек никога не знае. Може да си пада по по-грубовати.

Адамс въздъхна:

— Благодаря.

— Виж какво, ти си ченге. Ако искаш да се позабавляваш с патоложката, добре, дано ти хареса. Но не позволявай това да влияе на преценките ти.

— Не мисля, че нейното мнение ми влияе. Във всички случаи щях да изпитвам съмнения.

— Глупости! Виж какво, слушай разума си, а не онази си работа. И други ченгета са се издънвали заради това. Уликите срещу Бърд са повече от убедителни, всички ще получим потупване по гърба, че сме се справили, така че си седи кротко, чакай аплодисментите и не разваляй нещата заради някакви си шибани растения. — Адамс усети, че тя не е свършила, и остана мълчалив. — И още нещо! Ако още веднъж ми погодиш номер — като онзи с бръшляна, не само ще те отстраня от случая, но и ще те изрита от полицията!

— Да, госпожо.

— Тя не участва в разследването. Нейната работа е да ни осигури информация, с която да ни улесни при залавянето на

престъпника, нищо повече. Ако и ти, и тя го запомните, няма да имаме проблеми; ако не, да не кажеш, че не съм те предупредила.

Преди Адамс да успее да се защити или дори да обясни причината, поради която бе дал бръшляна на Сам, на вратата се почука и един униформен полицай влезе в кабинета.

— Сержантът на участъка е готов и ви чака, госпожо.

Фармър кимна и полицаят излезе. Тя се изправи и тръгна към вратата.

— Хайде, да свършваме по-бързо.

Последва я по коридора към кабинета на сержанта, където ги чакаха Бърд и адвокатът му. Адамс забеляза отново колко зле изглежда Себастиан. Очите му бяха зачервени и подути, а дрехите му — съвсем измачкани. Изглеждаше сломен и потиснат.

Сержантът подаде на Фармър формуляра за обвинението и тя изгледа Бърд и започна да чете на глас официалното обвинение, което му предявяваха:

— Себастиан Бърд, обвинен сте, че между 20 септември и 5 октомври 1995-а в Кеймбридж сте убили Марк Джеймс в нарушение на закона.

Бърд се взираше безмълвно в стената над Фармър.

— Себастиан Бърд, също така сте обвинен, че между 30 октомври и 1 ноември 1995-а сте убили Франсис Първис в нарушение на закона.

Тя продължи да чете стандартния текст. Бърд видимо се разтрепери и погледът му се отмести от стената и се съсредоточи върху лицето ѝ. Изведнъж се чу писък и той скочи напред и я сграбчи за реверите, крещейки в лицето ѝ:

— Не съм аз убиецът! Не съм аз убиецът!

Адамс и сержантът бързо реагираха и скочиха между двамата, при което събориха Фармър на земята, избутаха Бърд настрани, извиха ръцете му зад гърба и му сложиха белезници. Том знаеше, че Себастиан е силен мъж, който може да се владее — репутацията му бе всеизвестна. Но докато му слагаше белезниците, не долови никакво усещане за агресивност, само някакъв безсилен вътрешен гняв, сякаш Бърд все още се опитваше да проумее случилото се.

Сам бе приключила едва с половината аутопсии за деня, когато Тревър Стюърт влезе в моргата.

— Имаш ли свободна минутка?

Тя вдигна глава и му махна със скалпела да изчака. После се обърна към Фред:

— Прибери всичко вътре и го заший, става ли?

Той кимна и Сам тръгна към вратата.

— Казвай по-бързо, Тревър, че ме чакат още десет.

Двамата отидоха в малкия кабинет и седнаха.

— Фармър е побесняла и заплашва да се оплаче на шефа на болницата. Разправа, че си укривала информация.

— Информация, която на нея не ѝ стигна акълът да открие сама. Кой ти каза?

— Имам си канали. Както и да е, каквото и да е станало, мисля, че за известно време трябва да си по-предпазлива.

— Какво може да ми направи?

— Е, да ти усложни живота, зависи доколко се е заяла.

— Значи може наистина да имам неприятности?

— Не и сериозни. И за нея няма да е добре да се разчуе, че ти си открила информацията, довела до арестуването на Бърд. Но все пак си пази гърба от летящи скалпели.

Сам оцени загрижеността на колегата си, която определено изглеждаше искрена.

— Благодаря ти, Тревър.

Той ѝ се усмихна.

— Всичко влиза в обслужването.

Тъкмо се канеше да се върне в моргата, когато Джийн Кар влезе в кабинета.

— Само за малко, доктор Райън. Не си забравила, че утре си в съда за делото „Наш“, нали?

Бе забравила, но не си го призна.

— Не, не съм. Ще бъда там.

Джийн отгатна истината по изражението на лицето ѝ и се разтревожи.

— Нали получи известието?

— Знам, знам, Джийн. Просто не ми е само до това.

Фред, облечен все още в престилката си за аутопсии и хванал една хирургическа игла в ръка, застана на вратата.

— Този конец нещо не е наред. Телата започнаха да се отварят.

Сам видя как лицето на секретарката ѝ става бяло като платно. Тя бързо я прегърна и стисна съчувствено ръката ѝ.

Малкълм Първис седеше пред телевизора, стиснал дистанционното на видеото в ръка. Гледаше касета, на която бяха Франсис и майка ѝ. Бяха я заснели преди много години в един парк с филмова камера и съвсем скоро той бе дал да прехвърлят филма на видеокасета. Сега гледаше как Франсис прегръща силно майка си. Камерата се приближи и показва в едър план лицата им. Франсис погледна право в обектива и се усмихна, после каза: „Обичам те, татко“. Притисна длан към устните си и му изпрати въздушна целувка. Малкълм превъртя касетата назад и пусна този епизод отново и отново, накрая натисна паузата и на телевизора застина лицето на дъщеря му.

Адамс пристигна сам. Беше преценил, че професионализмът на Фармър не е належащ в тази ситуация. Почука на голямата дъбова врата и зачака. След няколко минути Малкълм Първис отвори. Том заговори внимателно:

— Извинете, че ви безпокоя, сър, но трябва да запиша показанията ви.

Мъжът го изгледа безизразно, после се отдръпна встрани и го покани с жест да влезе. Последва го в дневната, където видеокасета продължаваше да се върти. Адамс седна на канапето и се загледа. Сега Франсис играеше на една ливада с майка си и някакво момче. Беше лято и те се търкаляха в тревата, правеха салта и очевидно се веселяха.

— Това Франсис ли е? — посочи телевизора.

— Да. Преди единайсет или дванайсет години.

— Била е много хубава още тогава.

— Да, беше много, много красива.

Малкълм седна до Адамс и двамата продължиха да гледат.

— Приличаше на майка си, слава богу.

— Това майка й ли е?

— Да. Почина от рак около година след това.

Погледна лицето на Малкълм. Изглеждаше състарен от предния път, когато го бе видял. Бръчките му се бяха умножили и бяха станали по-дълбоки, а сивата му коса само подчертаваше този ефект.

— Съжалявам.

— Франсис го понесе много тежко. А аз бях прекалено зает и разстроен, за да се погрижа за нея. Предадох я точно когато най-много имаше нужда от мен. Аз съм виновен за всичко.

— Съмнявам се. Животът някак винаги ни дава втори шанс. Тя се бе върнала в дома си и ви обичаше, не сте били чак толкова виновен.

Малкълм го погледна и леко се усмихна, за да изрази благодарността си.

Том отново се загледа в екрана.

— А момчето кое е?

— Марк Джеймс. Кой може да си е представял? Бяха приятели от деца. Аз го отървах от затвора преди години — беше обвинен в пласиране на наркотици. По принцип не поемам такива случаи, но Франсис ме убеди, винаги успяваше да постигне своето, а и той изглеждаше толкова благодарен.

— Много тъжен филм.

— Да. Не знам защо точно на нас се падна, защо толкова много смърт се струпа на нашето семейство през последните години.

— Предявихме обвинение на Бърд за убийствата на Марк и на Франсис. Реших, че бихте искали да го научите.

— Благодаря ви, инспекторе, но сега е малко късно, не мислите ли.

Малкълм отново бе вперил поглед в телевизора и чуваше само смеха на дъщеря си.

В кухнята на Сам цареше обичайният хаос и тя, както винаги, закъсняваше. Опитваше се да изгълта набързо една прегоряла филийка и да допие горещото си кафе, без да отделя поглед от часовника. В този момент забеляза, че ключовете за колата й не висят на кукичката до

вратата, където би трябвало да са. Не че не забравяше постоянно да ги закачи на кукичката, но все пак сега ги нямаше и не знаеше къде са.

Отказа се да доядва филийката и я натика в препълнената кофа за боклук. Започна да търси ключовете си. Затършува под възглавници, листове и вестници, провери дори в панера на котката, но не ги откри никъде. В паниката си реши да вземе резервния ключ за колата. Изтича до чекмеджето, отвори го и си спомни, че всъщност от известно време използва точно резервния ключ. Затвори ядосано чекмеджето и опита да си спомни действията си от предишната вечер. В този момент се позвъни.

На вратата стоеше Рики с гузно изражение. Както никога, бе облечен елегантно със сако и вратовръзка и косата му бе грижливо сресана. Този вид бе крайно необичаен за него.

— Извинявай, лельо.

Сам спря за момент, чудейки се за какво ѝ се извинява. После си спомни историята за потрошената кола и сметката за ремонта ѝ.

— Би трябвало да се чувстваш много виновен.

— Няма да се повтори, обещавам ти!

— Дано. Какво стана?

— Онзи твой приятел, инспекторът...

— Адамс?

— Да, той. Издейства да не се стигне до съд. Затова съм се облякъл така. Каза обаче, че ако се повтори, няма да може да ми помогне с нищо.

— Имаш късмет.

— Да, знам. Той е готин. Ще ти върна парите веднага щом си намеря работа.

Сам се усмихна и го прегърна.

— Ами мислех си за парите...

— Няма начин. Ще ти ги върна.

— Не съм казвала, че не искам да ми ги върнеш.

Рики се изненада от този отговор.

— Ела с мен.

Заведе недоумяващия си племенник в кухнята и оттам — в градината. Отвори вратата на бараката за инструменти и извади един гащеризон, чифт гумени ботуши и лопата. После продължи напред до

едно доста буренясало място от около половин акър, което смяташе да използва за зеленчукова градина.

— Ето, това е. Изскубваш всички плевели, скупчваш ги ей там, прекопаваш и после вземаш чували с тор от бараката и наторяваш навсякъде. И внимавай да разпределяш тора равномерно.

Рики зяпна, поразен колко работа го чака. Той мразеше градинарството открай време и се противеше с часове дори когато го караха да окоси моравата с електрическата косачка. А това тук си бе тежък физически труд.

— Не бях чувал, че още има робски труд.

— Майка ти знае ли за арестуването ти?

— Не.

— Искаш ли да научи?

— Не.

— Тогава се залавяй за работа. Ще се прибера към шест и ще те закарам до вас.

Тръгна към къщата.

— Извинявай, но много бързам. Иначе бих останала да те погледам известно време, но трябва да извикам такси, защото някой ми е скрил ключовете за колата. А ти не се тревожи. За няколко дни ще свършиш работата и ще смятаме дълга ти за изплатен. Направо си на сметка, ако питаш мен.

Напълно сразен, Рики седна на пейката и започна да развързва обувките си. Като се наведе, забеляза на пейката до себе си връзка ключове. Вдигна ги и извика на леля си:

— Тези ключове ли търсеше?

Сам се обърна смутено и тръгна обратно към племенника си.

— Сигурно крадецът ги е изпуснал, докато е бягал през градината.

Сам грабна ключовете и измърмори тихо:

— Благодаря.

Том Адамс си проправи път в претъпкания бар до малката кафява маса, където седеше Сам. Постави чашата доматен сок пред нея, отпи от бирата си и седна.

Тя вдигна чашата си:

— Наздраве.

Адамс ѝ отвърна и отпи нова глътка от бистрата кафява течност.

Още се чувстваше ядосана на самата себе си и притеснена, че го е поставила в неловко положение, така че бе твърдо решена да му се извини и изглади нещата, доколкото бе възможно.

— Не бях сигурна, че ще дойдеш.

— Нито пък аз. Явно се размеквам.

— И защо дойде тогава?

— Може би защото все още смятам, че ти си най-голямата ни надежда да заловим убиеца.

— Значи не си съгласен с Фармър?

— Тя е шефът и аз съм длъжен да подкрепям решенията ѝ. Но съм виждал доста виновни хора през живота си и не съм убеден, че Бърд е такъв.

Сам бавно отпи от сока си, печелейки малко време, за да събере кураж за извинението си. Той заслужаваше да го чуе, но въпреки това ѝ бе трудно да го изрече.

— Извинявай, просто ми се изплъзна от устата. Бях ядосана. Много глупаво беше да те издъня така.

Колкото да харесваше и уважаваше Сам, Адамс не бе готов веднага да я извини.

— Много глупаво наистина. Друг път не ме моли за услуги.

Беше се надявала всичко да стане по-лесно. Не ставаше.

— Не беше нарочно.

Той тропна с чашата си по масата и така разля малко от бирата.

— В тази игра, доктор Райън, доверието е всичко. Без него нищо няма смисъл. Ти не само ме предаде, но и ми издейства конско от Фармър, а то бе последното, от което имах нужда. Цялата ми кариера можеше да отиде по дяволите само защото ти направих услуга.

Не бе виждала Том така ядосан досега и се притесни, че тя е причината за гнева му.

— Мога да поговоря с нея, ако това ще помогне.

— Не, благодаря. С твоята репутация — това само ще ми навреди.

— Какво ти каза Фармър?

— Най-общо, че ако искам да те вкарам в леглото, трябва да го правя в свободното си време и за своя сметка, а не за нейна. И имаше

право.

Сам сведе поглед, отпи от сока си и нервно зададе следващия си въпрос:

— А ти затова ли го направи?

Адамс продължи да я гледа невъзмутимо.

— Отчасти.

Почувства се ядосана и поласкана едновременно. Беше ядосана заради мотива му да ѝ помогне и поласкана заради очевидния му интерес към нея.

Той продължи:

— Но това не бе основната причина.

Сам усети промяна в тона му — сякаш бе разбрал, че е прекалил с мърморенето и сега се опитваше да смекчи нещата. Тя го погледна в очакване на обяснението му.

— Ти си различна от другите. Първата и, надявам се, последната патоложка, която познавам, склонна да изнесе работата си извън моргата и да има куража да стигне докрай. Честно казано, ако не постигаше резултати, никой нямаше да толерира подобни своеволия.

— Но Фармър е на друго мнение.

— Напротив. Но пък те възприема като заплаха, че някой друг, а не тя ще обере лаврите. А държи в случая никой да не я засенчи.

— Ясно.

Адамс се наведе и я погледна със сериозно изражение право в очите.

— Сам...

Зарадва се, че пак я нарича по име, а не „доктор Райън“.

— Не се меси повече, може да стане опасно. Засягаш прекалено много хора. Ако притиснеш Фармър, тя ще реагира, а ние и двамата ще загазим.

Кимна.

Том се усмихна, доволен, че я е убедил.

— Искаш ли още нещо за пиене?

Тя погледна часовника си. Ако не тръгнеш сега, щеше да се е стъмнило, докато стигнеш до Литъл Доркинг.

— Извинявай, Том, трябва да се връщам в болницата. Чака ме работа.

Адамс се разочарова и тя го долови. Беше привлекателен мъж. Доближи лице до неговото, целуна го леко по устните и прошепна:

— Не е необходимо да ми правиш услуги. Трябва просто да поискаш. — Стана, взе чантата си и си запроправя път към изхода, оставяйки Адамс смутен и объркан.

ОСМА ГЛАВА

Влезе бесен в къщата. Беше допуснал голяма грешка, не бе спазил първоначалния си план, бе поел неоправдан риск. Тези неща изискваха време. Знаеше това и никога не го бе пренебрегвал. Опитът да убие доктор Райън бе прибързан и точно затова се бе провалил. А сега тя осъзнаваше потенциалната заплаха и стоеше нащрек, готова да се защити. Това щеше да усложни ситуацията и можеше да изложи на риск усилията, вложени до този момент. Сега трябваше да прояви търпение. Разочарованието се разливаше по вените му като изгаряща болка и той успя да запази яснотата на мислите си само с върховни усилия на волята. Стисна ръба на бюрото и се насили да се успокои. Саманта трябваше да бъде убита, но обстоятелствата му налагаха да изчака и да се върне към първоначалния си план.

Бърд вече не можеше да му служи за параван и той трябваше да внесе някои малки промени в плановете си. Имитациите на ритуални убийства бяха полезно отклонение и бяха изпълнили целта си. Двама бяха мъртви, а един щеше да излезе от затворническата килия на преклонна възраст и с пречупено съзнание. Първоначалното пускане на Бърд го бе изненадало, но така му се бе удало да осъществи второто убийство по модела на първото. Бърд дори го бе улеснил с поведението си, което по никакъв начин не подсказваше, че е невинен. Всичко бе станало невероятно лесно. Засега късметът бе на негова страна, ако това бе подходящо описание на божествената Му намеса.

Трябваше да търси нови начини, за да накаже и останалите. Още в началото бе решил да не използва един и същи стил повече от веднъж и това, че при Марк и Франсис нещата се бяха получили така естествено, бе още един сигнал, че сега трябва да измисли нещо коренно различно.

Взе досието на Малкълм Първис и започна да го прелиства. Зачете се в бележката, която бе написал набързо и която очертаваше най-общо плана му за възмездието, очакващо Малкълм. Планът бе

добър и би трябвало да не остави и най-малка следа относно извършителите.

Трудно му бе да го направи, но осъзнаваше, че няма смисъл да пази тези неща. Сега не си бе отишла за известно време, не бе тръгнала на околосветско пътешествие, не гостуваше на приятели. Беше мъртва и никога нямаше да се завърне у дома. Имаше спомените си, имаше видеокасетите, които се бяха превърнали в най-голямото му богатство — само това му бе останало. Предната вечер бе опаковал в кашони дрехите ѝ, старите играчки, дреболиите. И тя би предпочела той да постъпи по този начин. Натовари всички кашони в колата, за да ги откара в един благотворителен магазин в центъра.

Един млад, пълен с обещания живот се бе побрал само в пет кашона и два сака. Беше запазил само две-три неща — глупави дреболии, които ѝ бяха любими и с които не би искал да се раздели. Мечето ѝ Барни — първият подарък, който той бе купил след раждането ѝ; черната рокля, която бе носила на погребението на майка си, когато двамата се уповаваха на взаимната си любов и подкрепа. Поклати глава — чувстваше се преизпълнен от отчаяние и мъка. Толкова много хора го бяха посетили след смъртта ѝ. Хора, които отдавна бе забравил. Нейни стари приятели, съученици, бивши гаджета, които не бе виждал от години, дори хора от курса за бъдещи родители. Бе посрещнал с благодарност вниманието им: те съживяваха спомена за нея, за това колко нежно и мило дете е била. Говореха му и много баналности, някои коментираха живота и смъртта като игра с победители и победени, други обсъждаха Божията намеса и Неговата воля, определяща съдбата на всеки човек. Успокояваха го с клишетата за вечния покой и рая. Малкълм ги слушаше търпеливо, разбираше колко смутено и неловко се чувстват в опитите си да го утешат, но всъщност той не бе вярващ — дори и сега, когато упованието в Бога би могло да му донесе утеха, не можеше да се пречупи, да промени начина си на мислене. За него раят бе на земята, в блаженството, с което го бяха дарили любовта на жена му и дъщеря му, и сега всичко това му бе отнето.

Затвори багажника на колата и погледна табелата *ПРОДАВА СЕ*, поставена пред къщата. Тук не му бе останало нищо. Бе решил да се

пренесе в апартамента си в Лондон и да прекара там остатъка от живота си. Едва ли съдбата можеше да му предложи още изненади.

Табелата *ПРОДАВА СЕ*, закачена пред къщата, го накара да побърза. Първоначалният план бе изоставен и трябваше да измисли нов възможно най-бързо. Видя как Малкълм товари в багажника дрехите ѝ. Тази гледка стимулира перверзната наслада от съживяването на собствените му спомени. Горчивите спомени от това как той бе правил същото, как се бе заел със същата мъчителна задача, как бе прекарал цялата нощ в стаята ѝ, опаковайки всички нейни вещи, как бе плакал при вида на всяка дреха, всяка дреболия, как едва не се бе побъркал от мъка. Надяваше се неговата мъка и болка да са били също толкова силни. По ирония на съдбата Франсис сигурно щеше да се озове в крайна сметка в същото гробище, където бе и неговата дъщеря. „Заедно в смъртта“ — засмя се горчиво.

Веднага щом колата на Малкълм потегли към Кеймбридж, той се доближи до къщата. Извади бележник и започна да си води записки. Брой врати, разположение. Разстояние между задния вход и алеята отпред, засенчена ли е алеята или не. Колко е голяма градината отзад и къде води. Държеше винаги да има поне два маршрута за бягство, в случай че нещо се провали. Правеше всичко възможно да избягва усложненията, но Бог помага на тези, които сами си помагат, така че той се подготвяше грижливо и задълбочено.

Приключи с огледа си, доволен, че се е подсигурил срещу всяко неочаквано развитие на нещата, и бързо се върна в колата си. Следващата стъпка бе да обиколи с колата целия район, за да огледа къде какви улици има, накъде водят, има ли задънени улици, неотбелязани на картата пресечки. След половин час реши, че е научил достатъчно и се отправи към дома си. Докато навлизаше в Кеймбридж, се усмихна доволно и си каза: „Скоро, съвсем скоро“.

Приеха с благодарност кашоните и веднага започнаха да разопаковат нещата. Очевидно имаше търсене на малки номера тийнейджърски дрехи, особено в Кеймбридж. Възрастната дама, която прие дрехите, му благодари любезно и изпрати поздрав на дъщеря му.

Тя не знаеше кой е и какво му се е случило, така че той просто кимна без обяснения.

Излезе от магазина, спря и погледна назад през витрината. Вече бяха извадили закачалки за дрехите и сега ги подреждаха на лоста, който опасваше стените на магазина. Докато се взираше през витрината, две момичета се приближиха до закачалките и взеха една от роклите на Франсис. Спомняше си я. Беше ѝ я купил от Лондон едно лято. Роклята бе доста скъпа, но толкова ѝ отиваше, че не се бе поколебал да похарчи парите. Сега видя как едното момиче притисна роклята до раменете си. Не му отиваше толкова, колкото на Франсис. Момичето забеляза, че той я гледа, и каза нещо на приятелката си. Тя също се обърна и двете се намръщиха, сякаш бе някой стар воайор, вперил поглед в младите им тела. Отърси се от вцепенението, смути се и бързо се отправи към колата си.

Бе късен следобед, когато Сам най-после стигна до къщата на преподобния Шоу в Литъл Доркинг. Не бе сигурна точно какъв подход да избере и реши да действа според ситуацията. Спря колата, прекоси чакълена аля до входа и почука. Звукът отекна в старата къща, но не последва отговор. Огледа градината отпред в очакване да се появи Пеги и да я отведе при господаря си. Но симпатичното рошаво куче го нямаше и Сам сама заобиколи къщата и влезе в градината отзад. Надникна през няколко прозореца, но не забеляза никакви признаци на живот. Прие това с облекчение, защото реши, че може да свърши онова, за което бе дошла, и да си тръгне, преди преподобният Шоу да се появи. Отиде до гаража и надникна през една пролука между старите дървени врати. По циментовия под се виждаха скорошни петна от масло, но колата, която бе видяла на снимката в дневната, я нямаше. Следващият обект на интереса ѝ бе парникът в дъното на градината. Прекоси градината и тръгна по влажната обрасла пътека към парника. Дори и сега, въпреки сериозната си задача, не можа да се сдържи и спря, за да се наслади на аромата на цветята. Вече бе осъзнала, че е маниачка по отношение на ароматите и че това ще ѝ създаде големи проблеми някой ден.

Плъзна вратата на парника настрани и влезе, после внимателно затвори зад себе си. Не бе съвсем сигурна какво търси. Помисли си, че

няма да е зле, ако види табелка с надпис „кураре“ или някакво оборудване за незаконно дестилиране на опиати. За съжаление не откри нито едното, нито другото. Просто това бе парник, в който се отглеждаха всевъзможни цветя. Поне си бе направила труда да види на снимка растението, което търсеше, макар че засега това не ѝ помагаше особено. Във вида му нямаше нищо забележително и бе напълно възможно то да се губи някъде сред джунглата от растения като игла в копа сено.

Докато пристъпваше от растение към растение, оглеждайки внимателно всяко едно, Сам започна да се изпълва с подозрението, че и седмица няма да ѝ е достатъчна, за да обиколи всички растения в парника. В този момент някой извика името ѝ:

— Доктор Райън!

Беше преподобният Шоу. Първата ѝ реакция бе да подскочи гузно и да се огледа къде да се скрие, но това очевидно би било безполезно, след като колата ѝ стоеше пред къщата и той я бе разпознал, щом викаше името ѝ. Мислите ѝ трескаво затърсиха някакво приемливо извинение и тя бавно се отправи към вратата на парника. Щом излезе, видя преподобния Шоу да върви по пътеката към нея заедно с Пеги, която размаха весело опашка и се втурна насреща ѝ. Той ѝ махна усмихнато.

— Добър ден! На какво дължа удоволствието?

Тя отвърна и се наведе да погали Пеги. Усети как тревогата се надига у нея и се упрекна, че изобщо се е озовала в такава ситуация. Имаше чувството, че в нея съществуват две самостоятелни половини на личността ѝ и че те са в постоянен конфликт за надмощие. Едната ѝ подсказваше да бъде разумна, а другата търсеше опасностите и прилив на адреналин. Въпреки инстинкта за самосъхранение и здравия ѝ разум, безразсъдната ѝ половина някак успяваше да надделее в повечето случаи.

— Искях да погледна още веднъж бръшляните ви. Надявах се, че... тъъ... ще ми подсказват нещо, което ми убягва. Почуках и понеже не намерих никого, реших...

— Е, подсказаха ли ви нещо? — Гласът му звучеше бодро и енергично, сякаш интересът ѝ към растенията му го бе въодушевил.

— Не, всъщност не.

На лицето му се изписа разочарование и тя се осмели да продължи с лъжите:

— Все пак бе много интересно.

Той видимо се зарадва на този коментар и двамата се отправиха по пътеката към къщата, обсъждайки оживено градината му. Сам вече бе събрала доста идеи от по-интересните и необичайни решения и бе намислила да ги приложи в собствената си градина. Тук всичко бе грижливо планирано и предлагаше такова разнообразие, каквото можеше да се постигне само на относително голяма площ. Както винаги, разговорът за градинарство подейства отпускащо и ободряващо на изопнатите ѝ нерви. Щом стигнаха до алеята, тя погледна колата, паркирана до нейната. Беше стар „Форд Ескорт“ в доста окаяно състояние.

Шоу забеляза накъде е насочен погледът ѝ.

— Истинска развалина. Обаче ме вози от точка А до точка Б и поддръжката му ми излиза много евтино.

— Малко странна кола за вас. Бях останала с впечатлението, че сте почитател на старите модели.

— По-рано имах такава, но се наложи да се откажа от нея. Поддръжката ѝ ми струваше прекалено много и не можех да си я позволя.

— Говорите ми за онази от снимката ли?

— Снимката? А, да, точно тя.

Сам реши да поразпита още малко.

— Всъщност аз почти не разбирам от стари автомобили. Какъв модел беше? Спомням си, че бе много красив цвят.

— Ягуар „Марк II“ в искрящо кафяво.

Усети как устата ѝ пресъхва и адреналинът приижда по вените ѝ. Сега не изпитваше страх, само възбуда.

— Купих я от един местен фермер, купето бе в добро състояние, но двигателят — пълна развалина. Ремонтирах я почти година. Но определено си струваше усилията. — Гордостта бе ясно доловима в гласа му.

Сам се опита да прикрие вълнението си. В края на краищата не бе сигурно, че е същата кола, навярно са били произведени стотици с такъв цвят. Все пак би било необикновено съвпадение.

— На кого я продадохте?

— На един местен човек. Преди около шест месеца. Колата ми липсва, но не и разноските по нея.

Напрягаше се да гледа спокойно.

— Спомняте ли си името му?

— Не, излетяло ми е от главата. Съжалявам. Беше на средна възраст, с посивяла коса, знаеше много за този модел. Зарадвах се, че колата ще попадне в добри ръце.

— Спомняте ли си къде живееше?

— Някъде в Кеймбридж... Чакайте, ако ви интересува, мога да проверя в договора за продажбата. Пазя го от чиста сантименталност.

Той се отправи към къщата, следван от Сам и Пеги. Влезе в дневната и затършува из чекмеджетата на старинен скрин. След няколко минути се усмихна тържествуващо и размаха сгънат лист хартия.

— Ето го. Знаех, че е тук някъде.

Сам не можеше да си намери място от вълнение. Гласът ѝ потрепери от напрежение.

— И как се казва?

Той разгъна бавно листа.

— А, да, ето го. Доктор Ричард Оуен, „Аул Коутс Фарм“, Суонхъм, Кеймбридж.

В гласа на Брайън Уотън звучеше такава настоятелност, когато се обади на Марша, че тя изостави веднага работата си и тръгна към него. Не бе сигурна защо я вика — никога не се бе занимавала с отпечатъци от пръсти. Накрая реши, че той е чул за интереса ѝ към случая и е решил да я запознае с някакви нови факти. Бързо прекоси коридорите до лабораторията му и влезе.

Брайън бе много едър мъж и по вида му веднага се отгатваше, че е върл почитател на бирата. Беше висок доста над метър и осемдесет и имаше гъста черна брада и очила с дебели стъкла. Все пак Марша много го харесваше. Той принадлежеше към редкия вид на женените мъже с щастливи семейства и тя се чувстваше съвсем спокойна в компанията му.

Въпреки че бе прекарал почти целия си живот, изучавайки отпечатъци от пръсти, той все още подхождаше с ентузиазъм към

работата си.

Брайън настани Марша на един стол и включи малкия диапроектор, поставен в дъното на стаята. На стената се появи образът на четири отпечатъка от пръсти, разположени близо един до друг.

— Отначало не бях сигурен, но колкото повече ги гледам, толкова повече се убеждавам, че нещо с тях не е наред.

Марша се вгледа в отпечатъците, но не видя нищо подозрително.

— На мен ми изглеждат съвсем нормални.

Брайън стана от стола си и започна да сочи с пръст по стената.

— Опъни дланта си. Пръстите са с различна дължина. Показалецът ти е по-къс от средния пръст, безименият пръст е по-дълъг от показалеца, но също е по-къс от средния, и така нататък. Сега — заяви подчертано тържествено, — ако се вгледаш в отпечатъците, намерени в колата, върховете на пръстите са разположени на една линия.

— И?

— Това става само когато човек хваща някакъв цилиндричен предмет, например чаша. Но не може да се получи, когато ръката се допре до плоска повърхност. — Марша придърпа стола си по-близо до екрана. — Освен това краищата са плътно очертани. Това се получава, когато ръката оказва натиск, за да вдигне някакъв предмет например.

— Но отпечатъците са на Бърд, нали?

Брайън кимна:

— На Бърд са, в това няма съмнение, но не мисля, че той ги е оставил в колата. Мисля, че са били поставени от друг човек.

Марша не повярва.

— Как? Мислех, че е възможно само в детективските романи.

— Но в добрите романи. Ще ти покажа нещо.

Той отиде до чешмата в другия край на лабораторията и напълни стъклена мензура с вода, после се върна и ѝ я подаде.

— Ето, вземи я за момент.

След няколко секунди той пое чашата от нея и я отнесе до една от работните маси. Там я покри с алуминиев прах, използвайки специална четчица. Когато свърши, показа на Марша собствените ѝ отпечатъци, които сега се виждаха съвсем ясно по повърхността на мензурата.

— Ако вземем парче от тази лента — отрязва малко от едно руло на бюрото си и притисна парчето върху отпечатъците ѝ — и внимаваме... да не... останат... мехурчета... би трябвало да мога да вдигна отпечатъците ти от стъклото. — Внимателно отлепи лентата. — Ето, отпечатъците са вдигнати от мензурата. — Той я показа на Марша, там ясно се виждаха извивките на отпечатъците ѝ. — Сега, ако взема тази мензура — взе друга от работния плот — и притиснем отпечатъците ти върху нея, би трябвало да... успея да... ето, готово. — Отдели лентата тържествуващо и подаде втората мензура на Марша. — Отпечатъците са преместени от чаша А върху чаша Б. И това е доказателство, че ти си извършила престъплението.

Марша погледна собствените си отпечатъци върху мензурата, впечатлена и разтревожена в същото време.

— Сега, ако се вгледаш внимателно, ще забележиш, че върховете на пръстите са разположени един до друг, точно както при отпечатъците на Бърд. И за да е сигурно, че няма да се отлепят, пак ще изчеткам остатъците от алуминиевия прах с четчицата си.

— Сигурен ли си? Тоест ти си експерт, но може ли убиецът да знае тези неща?

Брайън сви рамене:

— Зависи дали си имаме работа с обикновен убиец. Не мисля, че случаят е такъв. Може би господин Бърд си е създал някои доста умни врагове.

Докато Фармър и Адамс вървяха по коридора на участъка, един униформен детектив ѝ извика:

— Извинете, госпожо, но е възникнал сериозен проблем. Търсят ви спешно по телефона в централата.

Тя погледна Адамс, който сви недоумяващо рамене. Обърна се и тръгна назад по коридора. Детективът ѝ отвори вратата и тя влезе. В стаята цареше непрогледен мрак и Хариет напрегна очи, за да види какво става.

Изведнъж лампите светнаха, а десетината детективи от отдел „Убийства“ запяха поздравителната песничка. Всички си бяха сложили шарени картонени шапки и държаха в ръце кутийки бира или чаши

вино. На тавана бе закачен голям плакат, на който пишеше *БРАВО, ШЕФЕ!*

Фармър погледна въпросително Том, който ѝ се усмихна в отговор, явно предварително осведомен за изненадата. Тя се обърна към полицаите и се намръщи:

— Вие нямате ли си работа да ловите престъпници, че сте се заели да организирате празненства?

Отвърнаха ѝ в хор:

— Неее!

Фармър се усмихна.

— Хайде, мързеливци такива, дайте ми да пийна нещо, иначе съвсем ще се ядосам.

Последваха одобрителни възгласи и някой бутна в ръката ѝ кутийка бира, а друг пусна музика. Адамс я погледна и вдигна собствената си бира за поздравница. Тя му отвърна. И двамата отпиха големи глътки.

Сам се прибра в дома си по-рано, отколкото бе очаквала. Измъчваше я дилема, която ѝ бе трудно да разреши. Ако отидеше сега при Фармър с обвинението, че Оуен е убиецът, щеше да се наложи да обясни защо все още се занимава със случая, след като е получила предупреждение да си гледа само работата в моргата. Сигурно имаше друг начин да докаже истината.

Мислите ѝ се разсеяха от появата на четирима младежи, които вървяха по отбивката към главния път, видимо изморени и мръсни. Реши, че сигурно са момчета от фермата, намираща се близо до дома ѝ, приключили с работата си за деня.

Спря колата до оградата и заобиколи къщата, за да види докъде е стигнал Рики с възложената му задача. Огледа градината, видя лопатата, подпряна на стената на бараката, но от племенника ѝ нямаше и следа. Сам отиде до края на градината, за да провери да не се е скрил за една бърза цигара. Стигна парцела за зеленчуковата градина и с удивление откри, че той бе прекопан и оплевен целият, бурените бяха скупчени отстрани и навсякъде бе равномерно наторено. Трябваше да си признае, че е много впечатлена.

Изведнъж чу гласа на Рики откъм другия край на градината:

— Чаят е готов и те чака!

Обърна се към къщата и видя племенникът ѝ да ѝ маха усмихнато. Тя му махна в отговор. Взе лопатата, остърга я от засъхналата пръст и влезе в бараката да я прибере. Докато заканваше инструмента на мястото му, усети, че в бараката мирише на цигари. Очевидно бе работа на Рики и макар че Сам по принцип бе против пушенето, при дадените обстоятелства реши да не коментира този въпрос. Но в следващия момент взе една саксия от рафта край стената и откри, че е пълна с фасове — трийсет-четирийсет. Или Рики бе започнал да пуши цигара от цигара, и то с бясна скорост, или не бе прекарал деня сам.

Изведнъж осъзна откъде са идвали четиримата младежи, с които се бе разминала по пътя, и се усмихна. Отнесе саксията до кофата за боклук край бараката и я изпразни, а после тръгна към кухнята.

Щом отвори вратата, Сам усети мирис на къри. Не бе сред любимите ѝ яденета, но след като Рики се бе постарал, щеше да е нелюбезно да откаже да го опита. Приблужи се до печката, където момчето разбъркваше с дървена лъжица гъстата смес, целуна го по бузата и подуши шумно.

— О, много обичам къри. Изненадвам се, че са ти останали сили и за готвене след толкова работа в градината.

— Ако човек се заеме с нещо както трябва, сам се изненадва колко му спори.

Сам кимна престорено сериозно.

— Виждам, че още не си отказал цигарите?

Рики я погледна смутено.

— Е, изпушвам по една от време на време.

— Недей да скромничиш. В саксията имаше поне трийсет. Как успя да ги хванеш да ти помогнат?

Той се престори, че не разбира.

— Кого съм хванал?

— Четиримата ти приятели, които срещнах по пътя, като се прибирах.

— О, те ли? Само се отбиха да видят как съм.

— Голям късмет, не мислиш ли?

Рики се засмя насилено:

— Така си е.

— И ти помогнаха само защото са ти приятели?

Не виждаше смисъл да продължава с лъжите.

— Добре де. Бяха ми длъжници. Те бяха с мен, когато потроших колата, а аз не ги издадох. По този начин ми се отблагодариха. Извинявай.

Сам не виждаше причина да се сърди, при положение че възложената от нея работа бе свършена.

— Много предприемчиво, впечатлена съм. Очевидно ще стигнеш далеч, момчето ми. — Тя го потупа по гърба. — Браво!

Рики ѝ се усмихна и с подновен ентузиазъм започна да бърка кърито на котлона.

Сам с изненада откри, че яденето не бе никак лошо и дори ѝ хареса, както и компанията на племенника ѝ, който не спря да бърби оживено през цялото време. Тя отвори бутилка червено вино и изслуша внимателно Рики, който говореше за планове си за бъдещето. Още не бе сигурен с какво иска да се занимава. Предложи му да стане професионален готвач и той не се възпротиви категорично на идеята, но обясни, че кулинарните му способности се свеждат до готвенето на кърри и наученото в една закусвалня, където бе работил няколко месеца.

В края на вечерта Сам му извика такси и той си тръгна. Изведнъж се почувства много самотна. Досега не бе изпитвала подобни чувства: винаги бе предпочитала да е сама, за да се отдаде на спокойствие на мислите си, но сега къщата ѝ се стори студена и празна без въодушевеното бърбене на Рики. Докато поставяше чиниите от вечерята в съдомиялната машина, телефонът иззвъня. Поколеба се за момент, реши да чуе на секретаря кой се обажда и евентуално да вдигне слушалката тогава. Веднага разпозна гласа, който заговори, и изтича до телефона.

— Извинявай, Марша, бях в банята.

Гласът на приятелката ѝ звучеше много развълнувано и Сам осъзна, че се е случило нещо.

— Отпечатъците, които намериха в колата на Първис, са били фалшифицирани.

— Какво? Сигурна ли си... Фармър знае ли... ще пуснат ли Бърд?

— Искат да направят повторна проверка, преди да кажат на полицията, но изглеждат убедени.

Мислите на Сам запрепускаха трескаво и връзката на Ричард Оуен с убийството отново изплува на преден план.

— Онази нишка, която мислехме, че е от сакото на Оуен, пазиш ли я още?

— Коя — от трупа на Джеймс или от трупа на Първис?

Сам се обърка.

— Каква нишка от трупа на Първис?

— Там също намерих нишки по въжето, с което е била удушена, и са същите като тези, намерени при Джеймс.

Усети как се ядосва на приятелката си.

— Но защо не си ми казала?

— Казах ти онзи ден, когато идва при мен. Попитах те как се оправя с отговорника от лабораторията.

Спомни си тази небрежно подхвърлена забележка и си даде сметка колко важна е била всъщност тя.

— Съвпадат ли със сакото на Оуен?

— Бяха същите като онези, които открихме при Джеймс. Предположих, че са от него. Реших, че пак не си е направил труда да облече предпазен костюм.

— Но при огледа на мястото, където бе открита Франсис Първис, той беше с предпазен костюм!

Сам пристигна в дома на Оуен рано, надявайки се да го свари още там. Нещо не бе наред, някакво съмнение не й даваше мира. Трябваше да вземе нишки от сакото му дори само за да отхвърли найлошите си опасения. Не се виждаха колите нито на Ричард, нито на Джанет, но тя все пак почука силно на вратата. Изчака няколко минути, но не чу никакъв звук.

Заобиколи къщата и надникна през задните прозорци, но отново не забележа признаци на живот. Явно нямаше да успее да вземе нишки от сакото на Оуен, но щеше да е глупаво да пропусне възможността да се огледа. Знаеше, че ако я хванат да наднича, ще се окаже в глупаво положение, но реши, че си струва риска.

Прекося грижливо окосената ливада и доближи парника. Градината бе сред най-скупните и традиционни, които бе виждала. Беше с правоъгълна форма, с храсти и саксии по краищата. Оформена така, че да изисква минимум усилия като труд, но предлагаща и минимум удоволствие за очите. Парникът бе малък, насаден предимно с домати и почти нищо друго. Сам отново прекося градината, този път за да стигне до гаража, и надникна през едно от малките прозорчета от страни. Зает бе изцяло от закрита с тъмно покривало кола.

Сам усети как сърцето ѝ се разгуптява по-ускорено. Досега бе запазила изненадващо спокойствие, тъй като не бе уверена, че подозренията ѝ ще се потвърдят. Мина пред гаража, хвана дръжките на двойната врата и ги разтърси. Беше заключено и нямаше никакъв шанс тя да успее да влезе без допълнителни усилия и без да остави следи. Двете малки прозорчета на страничната стена също бяха затворени, така че тя заобиколи от другата, където имаше единична врата. Без особени надежди натисна дръжката и откри, противно на очакванията си, че е отключено. Вратата заяде за момент, тъй като се бе изметнала от влагата, но след това поддаде и се отвори широко, при което Сам загуби равновесие и политна.

Каквато и марка да бе колата под покривалото, със сигурност бе дълга. Отиде до предницата ѝ, надигна брезента и видя, че е кафяв ягуар. Остана втренчена в него за миг, сякаш бе открила живо същество, чудейки се какви истории може да разкаже колата, ако попадне в ръцете на експертите от лабораторията. Полазиха я тръпки, защото си представи болката и ужаса на Марк Джеймс и Франсис Първис. Все още не искаше да повярва, че бърбивият и дружелюбен Оуен може да е хладнокръвен жесток убиец. Прогони тези си мисли и започна да оглежда колата. Единият калник бе леко изкривен и по цялата предница се виждаха дълбоки драскотини. Сам видя, че предната броня липсва. Изглеждаше, сякаш едната половина се е откачила насилствено, докато другата е била внимателно свалена. Плъзна ръка по гладката тъмна повърхност, търсейки място, където няма да си личи, ако изчегърта парченце боя. Накрая реши, че една драскотина повече едва ли ще се забележи, така че извади джобно ножче и малко пликче от чантата си и изстърга малко от боята. След това прибра ножчето и плика със стърготините в чантата си и намести покривалото. Вече почти не се съмняваше, че доктор Оуен е убиецът.

Затвори плътно вратата на гаража след себе си и тъкмо тръгна отстрани на къщата, когато го чу да вика:

— Саманта!

Завъртя се бързо. Усети как по гърба ѝ пролазват тръпки и в първия момент, след като чу гласа на Оуен, не можа изобщо да помръдне. Все пак волята и инстинктът за самосъхранение надделяха и тя му се усмихна и махна с ръка. Той прекоси градината и дойде при нея. Забеляза, че е със същия елегантен блейзър, с който бе облечен в нощта, когато бяха открили трупа на Джеймс. На ярката дневна светлина той ѝ се видя доста по-различен, отколкото си го спомняше, и нямаше никакво съмнение, че е син на цвят.

— Каква приятна изненада! Какво правиш тук?

Усети как тялото ѝ се напряга и започва леко да трепери. Знаеше, че трябва да се успокои, трябваше на всяка цена да се държи съвсем нормално, за да се измъкне от ситуацията. Мобилизира цялата си находчивост и отвърна небрежно:

— Почуках на предната врата, но никой не ми отвори. Реших, че може да си в градината.

— Е, намери ме. Ходих да пазарувам. Колата ми е в гаража, така че обикалях пеша. Ходенето определено ми се отразява добре. Искаш ли кафе?

Единственото, което искаше тя в момента, бе да избяга по улицата, викайки за помощ, и да съобщи на целия свят, че добрият стар доктор Оуен е всъщност убиец маниак, който трябва да остане затворен до края на живота си. Вместо това, малодушно прие поканата му:

— С удоволствие ще изпия една чаша.

Последва Оуен и двамата влязоха в къщата през предната врата. Никога не се бе чувствала толкова напрегната през живота си. Погледът ѝ се стрелкаше във всички посоки, търсейки евентуален изход за бягство или поне някакъв предмет, който да използва за самозащита. Сърцето ѝ вече биеше толкова ускорено, та Сам бе сигурна, че Оуен щеше да забележи. Отчаяно се опита да запази спокойствие.

— Всъщност не бях сигурна, че ще те открия. Мислех, че може да си в кабинета си.

— В четвъртък не ходя там. Джанет ме замества, предпочита да не изоставя напълно работата. Сега да се погрижим за кафето.

Той тръгна към кухнята, като междуременно свали блейзъра си и го метна небрежно на един стол. Сам реши да се възползва от възможността и тръгна крадешком към сакото. Оставаха й само две-три крачки, когато гласът му откъм кухнята я накара да спре:

— Без захар и сметана, нали така?

Тя отвърна:

— Да, точно така, благодаря.

Пое си дълбоко дъх и отскубна няколко нишки от сакото, после бързо ги скри в бялата салфетка, която бе извадила от чантата си. Тъкмо я сгъваше, когато Оуен се появи откъм кухнята с две димящи чаши кафе. Сам вдигна салфетката към носа си и се престори, че подсмърча.

— И ти май си изстинала като мен. Да ти дам ли някакво хапче?

Поклати глава:

— Не, благодаря. Ще се оправя.

Оуен остави своята чаша на малката масичка и отиде до прозореца.

— Извини ме за момент, но трябва да пренавия щората, едното въженце се е скъсало.

Докато той бе с гръб към нея, Сам пхна салфетката в чантата си.

— Е, предполагам, че не си се отбила без никаква причина. Ще ми кажеш ли какво мога да направя за теб?

Тя преглътна трудно.

— Стигнах до задънена улица и при двете убийства. Реших да се посъветвам с теб. Може би имаш някоя полезна идея.

— Мислех, че са арестували онзи Бърд за убийствата.

— Така е, но аз не съм убедена, че е той.

— Наистина ли? Може ли да те попитам защо?

Оуен се обърна. Държеше дълго бяло въже в ръката си и го прекарваше между дланите си напред-назад. Движението подежда почти хипнотизиращо на Сам и тя усети как се вкаменява — като жертва на змия, очакваща смъртоносния й удар.

— Прекалено много неща не пасват.

— Например?

Ръцете му продължаваха да се движат още по-забързано.

— Отпечатъците от пръсти — някой ги е поставил нарочно в колата.

— Нарочно? Защо мислят така?

— Експертът от лабораторията забелязал нещо нередно.

— За пръв път го чувам. Кога е станало това?

— Вчера вечерта.

— Значи ли това, че ще го пуснат на свобода?

Дишането на Сам започна да повтаря ритъма, с който се движеше въжето в ръцете на Оуен. Тя отпи от кафето си насилено спокойно и се опита да запази естественото си изражение.

— Нямам представа.

— Е, да се надяваме, че поне ще затворят онзи негов клуб.

Тя кимна в престорено съгласие. Оуен спря да придърпва въжето и каза:

— Много е дълго. Ще трябва малко да го отрежа. Ей сега се връщам.

Той изчезна в кухнята, а Сам се почуди дали да не се втурне към вратата. Нямахше да издържи още дълго. Осъзна обаче, че ако избяга, той ще разбере, че тя е открила истината, и може да изчезне, преди полицията да го залови.

Оуен се върна почти веднага в дневната, но този път не отиде до прозореца, а спря точно зад Сам. Тя се обърна и го погледна през рамо. Беше омотал въжето около едната си длан и в момента режеше края му със скалпел. И той я погледна.

— Най-острото нещо в къщата. Може да среже почти всичко за нула време.

Тя му се усмихна притеснено и се насили да обърне небрежно глава напред, въпреки че очакваше всеки момент въжето да се омотае около врата ѝ и острието на скалпела да пронизе гърлото ѝ.

Опита се да продължи разговора, за да се ориентира по гласа му за местоположението му.

— Не знаех, че се интересуващ от клуба на Бърд.

Отговорът прозвуча рязко и почти гневно:

— Не се интересувам. Обаче се разправят най-различни неща. Лошо влияе върху младите. Заслужава да бъде затворен.

Сам забеляза снимката на младо момиче, поставена на полицата над камината, и я използва като извинение да стане и да се отдалечи от

Оуен.

— Много е красива. Коя е?

— Дъщеря ми. На тази снимка е на осемнайсет, току-що я бяха приели право в „Тринити“. Целият живот бе пред нея.

— А къде е сега?

— Мъртва е. Убиха я преди няколко години.

Тя се смути и изненада. Осъзна колко малко всъщност знае за Оуен. Винаги го бе харесвала като приятел и колега, но не бяха близки и тя никога не бе проявявала интерес към личния му живот. Сигурно и с останалите бе така. Той умееше да създава впечатление за приятелски отношения, без да разкрива нищо от себе си. Докторът рязко се завъртя към нея и по блясъка в очите му Сам усети, че той се кани да направи следващата стъпка, че сега ще завърши започнатото преди няколко дни, когато се бе опитал да я изблъска от пътя.

Фармър бе в стаята за разпити, когато ѝ се обади. Сержантът, който вдигна телефона, го направи съвсем небрежно.

— Ало, младши детектив Паркър, „Убийства“. — Той се заслуша в това, което му казваха от отсрещната страна, после извика: — За теб е, шефе, от лабораторията, свързвам те.

Тя бързо вдигна телефона.

— Старши детектив Фармър. Мога ли да ви помогна?

На другия край на линията бе Брайън Уотън. Хариет го познаваше добре и високо ценеше професионализма му. Беше ѝ осигурявал съществена информация в не един от случаите, по които бяха работили заедно. Сега обаче той ѝ каза нещо, което никак не ѝ се искаше да чуе.

Адамс я погледна, а всички други в стаята млъкнаха.

— Сигурен ли си?... Осъзнаваш ли какво говориш?... Да, сигурна съм. — Фармър затръшна ядосано слушалката. — По дяволите, по дяволите, по дяволите!

Адамс и останалите продължаваха да мълчат. Тя се изправи и погледна детективите. Въздъхна дълбоко.

— Има една добра и една лоша новина. Връщаме се на изходна позиция. Отпечатъците в колата на Първис са фалшифицирани и ние се оказахме в положението на пълни глупаци.

Един от помощник-детективите попита:

— А каква е добрата новина?

Фармър изръмжа в отговор:

— Това е добрата новина, лошата е никой да не си помисля за почивка, докато не хванем убиеца.

Вдигна глава към плаката *БРАВО*, който още висеше от тавана.

— И махнете това, преди да съм удушила, тоест обесила някого!

Сам бе убедена, че единствено появата на Джанет Оуен бе спасила живота ѝ. Тя очевидно бе приключила работа по-рано от обикновено и се бе прибрала право вкъщи. Пристигането бе променило атмосферата в дома и блясъкът в очите на Оуен бе изчезнал. Не си спомняше да се е радвала така да види някого. Без да губи никакво време и въпреки изненадата и недоумението на Джанет, Сам измисли набързо някакво неубедително извинение и веднага си тръгна. Опита се отчаяно да овладее надигащата се паника, но ръката ѝ трепереше толкова силно, че едва успя да пхне ключа в ключалката на колата си. Преметна палтото си през ръка, опитвайки се да скрие обзелата я паника. Най-последно вратата се отвори. Скочи вътре и веднага потегли с бясна скорост, оставяйки Джанет да ѝ маха замислено от вратата. Още преди да се отдалечи много, сълзите изпълниха очите ѝ и тя отби и спря, защото не виждаше нищо. Извади мобилния телефон от чантата си и набра един номер, като напругаше очи да види цифрите. Успя да се свърже.

— Марша Евънс, моля. — Опита се да успокои гласа си. — Може ли да я потърсите? Обажда се доктор Райън от „Парк“. Много е спешно!

Марша съсредоточено изучаваше плаките през микроскопа си. Смени ги няколко пъти, преди да се убеди, че е готова. Сам седеше на една пейка в другия край на лабораторията. Въпреки че бяха минали няколко часа от разговора ѝ с Ричард Оуен, още не можеше да се успокои напълно. Погледна въпросително приятелката си.

— Слоевите боя и цветовете са идентични. Деветдесет процента съм сигурна, че са от същата кола. Къде я намери?

— Паркирана в гаража на Ричард Оуен.

— Полицейският лекар? Значи съм била права от самото начало!
Сам се усмихна насила.

— Ами нишките от сакото му?

Марша се обърна към пълничкото момиче, което работеше на съседната маса.

— Има ли напредък, Джени?

Момичето вдигна глава.

— Ще ми трябва още малко време, за да съм напълно сигурна, но засега изглежда, че не са същите.

Сам чувстваше, че би трябвало да е изненадана, но не беше.

— По какво се различават?

Момичето постави нишките, които тя бе взела от сакото на Оуен, под ултравиолетова светлина.

— Ако се вгледате внимателно, ще забележите, че под лампата изглеждат синьо-зелени.

Огледаха нишките, после Джени смени пробата.

— Нишките от местопрестъплението са много по-наситени, чисто син цвят. Тези определено не са от същата дреха.

Марша погледна Сам.

— Сигурна ли си, че е било същото сако?

— Да. Изглеждаше същото. Със сигурност бе синьо.

— Но когато си го видяла предния път, е било тъмно, може да не е било същото. Той със сигурност има повече от едно сако, и то тъмно на цвят. Не си го представям с червено.

Сам не бе убедена.

— Сигурно...

— Той надали така лесно ще ни предостави улики, които могат да докажат вината му.

— Така е, вероятно си права.

— Мисля, че и стърготините от боята са ни достатъчни.

— Дано. Не бих искала той да успее да ни се измъкне. — Сам погледна Джени. — И не съм взела никакви други нишки освен тези от сакото, така ли?

— Почти нищо друго. Няколко влакънца от някакво растение.

Усети как ентузиазмът ѝ се събужда отново.

— Какво растение?

Джени поклати глава:

— Не съм сигурна. Погледни сама. — Сам отиде до микроскопа и надникна. Огледа влакната продължително, после вдигна глава и се усмихна тържествуващо.

— Познавам този вид. *Hedera Hibernica*. Залепват по теб със стотици, ако се докоснеш до растението. После се почистват много трудно.

Марша отиде до нея и я прегърна през раменете.

— Мисля, че е време да се обадим на Фармър. Тази история става прекалено опасна за обикновени момичета като теб и мен.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Всичко вървеше към края си. Разбра го още когато я видя да излиза от гаража. Неволното движение на ръката ѝ, която стисна дръжката на чантата, бе съвсем показателно. Тя бе разрешила загадката. Бе дошла да търси доказателства и бе открила колата. Беше сигурен, че в чантата ѝ има стърготини от боята. Стърготини, които щяха да се окажат същите като онези, останали върху колата на Франсис Първис, когато я бе блъснал.

Тя се бе постарала с всички сили да запази спокойствие, но не бе успяла напълно. Познаваше я достатъчно добре, за да усети колко е напрегната. Долавяше тревогата в очите ѝ, в жестовете, в изражението на лицето. Дори я бе наблюдавал тайно откъм кухнята и бе видял как взе нишки от сакото му и ги скри в една салфетка, а после се престори, че има хрема и се е простудила. Дори и след като тя си тръгна почти на бегот от къщата, той забеляза как ръцете ѝ треперят толкова силно, че не може да отключи колата си. Почти я съжали, като я виждаше така вцепенена от ужас, и дори му се прииска да ѝ предложи помощта си. Може би трябваше да я убие, когато бе имал тази възможност. Ако Джанет не се бе прибрала, сигурно щеше да го направи, но каква полза щеше да има? Сигурно вече бе казала на някого къде отива и тайната, така или иначе, нямаше да се опази. Освен това, ако я бе убил сега, нямаше да изпълни Неговата воля. Ако не се съобразяваше с Неговите намерения, щеше да се превърне в обикновен убиец, а досега не бе такъв. Не бе убеден, че би имал куража да го направи. Въпреки гнева, който го изпълваше заради начина, по който бе осуетила плана му, той все още харесваше Сам. Беше честна и всеотдайна и без съмнение щеше да направи повече добро през живота си, отколкото той, дори и след като приключеше мисията си.

Не знаеше защо, но Бог очевидно бе решил, че мисията му е почти приключила и той е свършил достатъчно. Разбира се, само Бог можеше да решава кого да пощади. Оставаше му да довърши още една задача, за да усети, че е постигната някаква справедливост. Сега бе

важно да печели време и да прикрие следите си, доколкото е възможно, за да завърши мисията си. Чувстваше се твърде спокоен за човек, който знае, че го очакват поне десет години в затвора. Щяха да нарекат присъдата му „доживотна“ — за човек на неговата възраст двете неща бяха равносилни.

Излезе от къщата и отиде в дъното на градината. Извади кутия кибрит от джоба си и запали огън. Видя как пламъците обхващат сухите листа и съчки и как димът се понася нагоре във влажния въздух. Изчака пламъците да се разгорят добре, после взе една лопата от бараката, отиде при храстите в дъното и изкопа корените на бръшляна, който растеше там. Растението бе плъзнало клони сред вечнозелените храсти и се забелязваше трудно, ако човек не знаеше, че е там. Наложиха се да се пребори с плъзналите по оградата клони, накрая ги отдели и хвърли растението в огъня. Храстът не гореше добре, но все пак постепенно се запали. Върна се да събере изпадалите листа и да види дали няма откъснали се клонки и корени. Накрая запълни дупката, изравни грижливо пръстта и се прибра в къщата.

Малкълм Първис гледеше как работниците от транспортната фирма вадеха мебелите от къщата и ги товареха в микробуса, паркиран отпред. Бе решил да остави повечето мебели в склад за съхранение, да продаде непотребните неща и да раздаде останалите на местните благотворителни организации. Апартаментът в Лондон бе напълно обзаведен, така че повечето мебели нямаше да му потрърбват, но всички те пазеха някакви спомени, всички бяха избирани с любов и след доста спорове с жена му.

Изчака работниците да изнесат голямото пиано и да се преборят с него надолу по стъпалата, после се върна в къщата и се качи в стаята на Франсис. Сега тя изглеждаше много тъжна — без покривката на леглото и без многобройните плюшени играчки. Постоя известно време, отдаден на спомените си за минали Коледи и рождени дни, сълзи и смях, болести и тревоги. Почуди се дали всички тези спомени и мъката му не се бяха запечатали в стените на къщата и дали нямаше да се появят като нежелани духове сред следващите обитатели на дома. Опита се да освободи съзнанието си за момент, за да види дали ще усети присъствието на Франсис, но нея я нямаше и дори ароматът на

тялото ѝ бе изчезнал. В съзнанието му нахлуха като ехо думите, с които се бе опитала да го успокои веднъж: „Където и да си, татко, аз ще бъда с теб“. Почувства се по-спокоен. Реши, че за последен път влиза в стаята ѝ. Това бе просто една изпразнена черупка, в нея нямаше живот. Отиде до прозореца, дръпна завесите и излезе, като внимателно затвори вратата зад себе си.

Течността бе внимателно отмерена в спринцовката. Когато шишенцето остана почти празно, буталото леко се придвижи напред и във въздуха се разпръсна малко от течността. Изчисленото количество наркотик бе запечатано в прозрачна пластмасова епруветка, която бе прибрана в черната чанта. Чантата бе затворена и заключена. Телефонът звънна два пъти, преди да го вдигнат. След краткия разговор чантата бе пхната под бюрото и стаята остана празна.

Огънят гореше добре, когато Оуен се върна при него. Носеше в ръце купчината досиета, бележки и снимки. Сега и бръшлянт се бе разгорял. Пусна всичко, което носеше, в огъня и започна да разрива жартата с дълга пръчка, опитвайки се да ускори запалването на документите. Припукването и съскането на пламъците му подейства много успокояващо, но за него това бе и като пречистване. Взе една от папките, която бе паднала встрани от пламъците, и разгледа съдържанието ѝ.

Спомняше си този човек — Майкъл Кемп, Денинг Лейн 64, Кеймбридж, 43-годишен, строителен предприемач. Живееше с жена си и единия си син. Другият му син учеше в колеж в Нотингам. Имаше две коли — стар син форд пикап с регистрационен номер LLD453E и черно БМВ тройка с регистрационен номер M256 PDR. Задържа поглед върху бележките още минута, после хвърли папката в огъня. Тя пламна почти веднага. Краищата ѝ почерняха и се извиха навътре, после избухнаха в пламъци. Тези папки вече не му трябваха, но ги чувстваше като стари приятели — познаваше ги добре и те му действаха успокояващо. Бе прекарал толкова време да събира информацията в тях, после да изчита отново и отново всяка

подробност, че всички тези факти се бяха превърнали в част от самия него. Щяха да му липсват, но вече не му трябваха.

Хвърли последен изпитателен поглед в огледалото, приглади сакото си, намести няколко непокорни кичура зад ухото си, после бързо излезе от дамската тоалетна и тръгна към кабинета на шефа си. Въпреки че винаги се стараеше да изглежда елегантна, обикновено не се захласваше чак толкова по външността си. Но сега знаеше, че под въпрос стои не само постът ѝ като шеф на разследванията, но и кариерата ѝ изобщо.

Голямата черна табелка с надпис *ГЛАВЕН ИНСПЕКТОР МАРК УЪРДС* заемаше почти една трета от вратата и потвърждаваше, че Фармър е пристигнала където трябва. Почуди се заядливо дали табелката не е поставена, за да напомня и на самия него кой е, в случай че забрави. Пое си дълбоко дъх и почука на вратата.

Откъм кабинета се чу силен и решителен глас:

— Изчакайте!

Той бе сам, разбира се, и очакваше единствено нея, но държеше да изиграе плоския си номер на надмощие, а тя не можеше да му попречи. Това положение си оставаше неизменно през цялото време, откакто работеше в полицията. Ако някой от началниците не се опитваше да ѝ се сложи или да я убеди, че едно забавление в леглото ще повиши шансовете ѝ за издигане, то той бе зает с опити да я унижи, да омаловажи успехите ѝ, да преувеличи провалите ѝ.

Бе видяла толкова жени да постъпват в полицията, изпълнени с амбиции, и не след дълго да напускат, пречупени от системата. Ако някоя все пак успяваше да устои и да постигне някакъв успех, веднага я набеждаваха за лесбийка. Знаеше, че това е общоприетото мнение и за самата нея и начинът ѝ на живот не опровергаваше тази заблуда. Наближаваше четирийсетте, не бе омъжена, живееше сама — каква друга можеше да е? Е, всъщност не бе лесбийка, но в никакъв случай нямаше да тръгне да се унижава и да обяснява подробности за сексуалния си живот.

— Влез! — прогърмя гласът.

Тя отново си пое дъх, натисна дръжката и влезе в кабинета. Бе обзаведен в стила, типичен за високопоставените служители на

полицията, който можеше да се определи с една дума — лукс. Дебел килим на пода, дъбово бюро, барче за напитки, телевизор и видео, кът за отмора с два големи фотьойла, безброй грамоти, снимки, трофеи по стените и полиците.

Той я изгледа изпитателно, демонстрирайки раздразнението си, после ѝ посочи да седне на един не особено удобен стол срещу бюрото му. Мястото му бе стратегически избрано. Нито достатъчно близо, за да не се допусне фамилиарничене, нито твърде далече, за да не се налага да повишава глас. Държеше да говори тихо и убедително: смяташе, че така звучи авторитетно — не че се получаваше, помисли си тя, но това бе друг въпрос.

— Е, в голяма каша се забъркахме, какво ще кажеш?

Фармър го погледна, искаше ѝ се да му каже колко го презира, но продължи да мълчи.

— Ти успя да изкараш всички в тази полиция пълни глупаци, и то без ничия помощ, съвсем сама. Можем само да се молим онзи да не реши да ни съди и да ни доведе до просешка тояга. Бог знае какво щеше да каже баща ти, ако бе жив. Той не бе мекушав като мен... — Тя изчака продължението. — Беше ми инспектор, когато станах младши детектив. — Хариет знаеше какво ще е следващото му изречение: бе чувала тирадата десетки пъти. — Той бе най-добрият шеф, когото някога съм имал, строг, но справедлив.

Тя знаеше, че според баща ѝ Марк Уърдс бе най-големият тъпанар, постъпвал някога в полицията. Щеше да му го каже някой ден, надяваше се това да стане в деня на пенсионирането му, когато тя щеше да наследи поста му, а той щеше да е безсилен да ѝ стори каквото и да е. Но засега трябваше просто да се защитава.

— Все пак бе нарушил условията на гаранцията си.

— Хващаш се за всяка сламка, а? — Фармър знаеше, че е така, но не можеше да измисли нищо друго. — Да се надяваме, че и там не сте се издънили нещо!

За момент си представи как се пресяга през бюрото и забива силен юмрук в лицето му. Остана неподвижна.

Той се изправи и закрачи из стаята, поставил ръце зад гърба си, с познатото изражение „да поставим картите на масата“.

— Поех риск, когато те назначих на този пост, Хариет. За мен това бе начин да изразя благодарността си към паметта на баща ти, да

му се отплатя за всичко, което той е направил за мен...

„Това ли се казва, когато се канят да те изритат?“ — почуди се Фармър.

— Наистина вярвах, че точно ти, с твоя произход, можеш да се справиш с отговорностите, произтичащи от този пост. — Той спря и я погледна. — Явно съм сгрешил.

Тя не си спомняше да е изпитвала такава омраза към друг човек през живота си. Често бе чувала израза, че всеки може да стане убиец при определени обстоятелства, но до този момент не бе осъзнавала, че е вярно. Всичко, което превзетото надуте копеле каза след това, ѝ прозвуча като далечно ехо.

— Ти ме предаде, Хариет, ти предаде полицията и още по-лошо — предаде самата себе си. Наистина нямам друг...

Рязкото почукване на вратата го прекъсна наред изречението. Той се опита да нареди на натрапника да изчака отвън, но бе прекалено късно. Адамс вече бе влязъл.

— Извинете, сър, но имаме напредък по случая. — Том погледна Фармър. — Стърготините от боя, които открийте, госпожо... ами оказа се, че съвпадат напълно. Били сте права през цялото време, убиецът е Ричард Оуен.

Тя бе не по-малко изненадана от Уърдс от това съобщение, но се опита да потисне реакцията си. Сега бе ред на Уърдс да се смути.

— За полицейския лекар ли говорите?

Адамс се обърна към него:

— Да, сър.

— Боже господи! Та аз вечерях с него и жена му в събота! Сигурен ли сте?

— Да, сър, напълно сигурен.

Уърдс се върна при бюрото си и седна.

— Май ще имаш възможност да се реабилитираш. Отивай и се заемай за работа и не забравяй да ме информираш своевременно. Може да получи удар, докато ви чакам тук.

Фармър кимна и тръгна към вратата, която Адамс ѝ отвори. Тя го погледна въпросително, докато минаваше покрай него. Обикновено не я биваше по благодарностите, но сега едва изчака двамата да се отдалечат от кабинета на Уърдс.

— Ти си страхотен, направо невероятен. Спаси ми кожата, по дяволите!

— Всичко влиза в обслужването.

Двамата си размениха иронични усмивки и бързо се отправиха към паркинга.

Сам и Марша чакаха отвън, когато пристигнаха Фармър и Адамс, придружени от десетина униформени полицаи. Бяха чули сирените на полицейските коли още преди пет минути и Оуен вероятно също ги бе чул. Пушекът, който двете жени видяха да се носи над къщата, подсилваше усещането за неотложност. Сам едва се сдържаше да не влети в къщата и да го спре, преди да е унищожил всички доказателства. Но вече бе изпитала ужаса от директния сблъсък с него и нямаше намерение пак да се изправя сама насреща му. Можеше този път да не извади такъв късмет.

Полицейските коли спряха със свирене на спирачките пред дома на Оуен и полицаите наизскачаха на тротоара. Налетяха към къщата като ято птици, явно направлявани от указанията, които получаваха в слушалките си. Двама отцепиха алеята, няколко други заобиколиха отзад, а неколцина се отправиха към входната врата и я разбиха с хидравличен таран. Адамс и Фармър също изскочиха от колата си, а Сам и Марша хукнаха след тях. Те изтичаха към вратичката, която водеше към задния двор — оказа се залостена. Два силни ритника на Адамс обаче бяха достатъчни тя да се откачи от пантите и да им осигури пряк път към Оуен.

Адамс изтича към него в момента, когато той хвърляше отчаяно последните папки в средата на огъня. Инспекторът се хвърли отгоре му и го събори на земята, издърпа ръцете му отзад и му сложи белезници.

Оуен се засмя и изпищя истерично:

— Закъсняхте! Закъсняхте много!

Адамс извика на двамата униформени полицаи, които го бяха последвали в градината:

— Донесете вода, бързо изгасете този огън!

Двамата хукнаха към кухнята, а Сам и Марша се опитаха да спасят колкото се може повече папки, като ги издърпваха настрани и тъпчеха с крака, за да изгасят плъзналите пламъци.

Най-после единият полицаи се върна с маркуч и започна да облива огъня. Адамс издърпа Оуен да се изправи и го бутна към Фармър, която се появи в градината откъм задната врата на къщата.

Тя го прониза с поглед.

— Доктор Ричард Оуен, арестувам ви като заподозрян в убийството на Марк Джеймс и Франсис Първис. Не сте длъжен да...

Оуен се наведе рязко напред и доближи лицето си до това на Фармър.

— Докажете го!

Тя не трепна изобщо, а продължи да го гледа право в очите и довърши изреждането на правата му, после направи знак на двама униформени полицаи да го отведат в колата.

Огънят бе изгасен и междувременно бе пристигнал екип от лабораторията, който трябваше да претърси цялата къща. Сам и Марша внимателно преравиха овъглените останки от папките в огъня, опитвайки се да открият още нещо, което може да помогне за доказване вината на вече бившия полицейски лекар. Марша намери няколко листа от бръшлян и ги показа на Сам, която разпозна вида им, преди да ги приберат в малък кафяв плик. Приятелката ѝ намери няколко метални копчета, които биха могли да са от женско сако, както и малко парче черен плат. От папките, които бяха успели да извадят от огъня, само две можеха да се използват. Том и Сам ги прегледаха внимателно, но обгорената, почерняла хартия се разпадаше и при най-лек досег.

— Виж тук, това сигурно са били следващите му жертви.

Тя се взря невярващо в папките.

— Месторабота, къде прекарват свободното си време, по кои улици минават — промълви Адамс. — Отбелязано е дори в кои магазини са пазарували. Подготвял се е като професионален терорист.

Взе папката от ръцете му и погледна снимките.

— Колко ли сме загубили в огъня?

— Няма значение. Важното е, че сега вече са в безопасност. Той никога няма да излезе на свобода.

— Но защо? Защо човек като Ричард Оуен се превръща в убиец маниак?

— Очевидно е обмислял всичко от дълго време. Не съм виждал по-задълбочена подготовка за убийство през живота си.

Фармър се приближи до тях, взе папката от ръцете на Сам и я подаде на Адамс.

— Браво, Том!

— Не е моя заслугата. Трябва да благодариш на доктор Райън. Тя донесе пробите от боята, по които направихме съпоставката, не аз.

Фармър погледна Сам, после пак Адамс.

— Остави ни за малко насаме, ако обичаш, Том.

Адамс се отдалечи и застана до Марша, която все още ровеше в останките от огъня, надявайки се да открие нещо. Щом останаха сами, Фармър рече:

— Какво ти казах за намесата в разследването?

— Не съм имала намерение да се меся, просто обстоятелствата се стекоха така. Предадох информацията веднага щом се сдобих с нея. Не виждам какво друго бих могла да сторя. Ако искаш да направиш официално оплакване, твоя си работа.

— О, не! Не съм чак такава глупачка. Нали така целият свят ще научи, че ти си разрешила случая и аз ще стана за посмешище. Оуен ще бъде заключен в някоя психиатрична болница до края на живота си, а това ще си остане нашата малка тайна. Мисля, че тази развръзка ще удовлетвори всички засегнати.

— Добре.

— Виж какво, не ме бива много по тия неща, а и отчасти още смятам, че не е твоя работа да се занимаваш с разследването, но все пак благодаря, чудесно се справи.

Сам знаеше колко трудно ѝ бе да изкаже тази похвала и затова го оцени по достойнство.

Фармър продължи:

— Честно казано, ако ти не си беше пъхала носа, където не ти е работата, можеше не само да ме отстранят от случая, а и да ме уволнят.

Патоложката се опита да прозвучи любезно:

— Благодаря. Наистина все си пъхам носа навсякъде, но какво да се прави — професионален недостатък.

— Е, мисля, и двете сме благодарни, че се случи така.

— Какво ще стане с Бърд?

— Все още е задържан за нарушаване условията на гаранцията. Предполагам, че ще оттеглим обвинението, ако той се съгласи да не ни съди. Обикновено се постигат подобни споразумения.

За пръв път, откакто се познаваха, Сам усети някакво взаимно разбирателство между себе си и Фармър.

Откъм алеята пред къщата се чува викове и писъци и двете хукнаха натам. Джанет Оуен се бореше с двама полицаи. Беше ядосана, обърквана и разстроена заради факта, че полицаите и екипът от лабораторията претърсват къщата ѝ и безцеремонно изнасят на купчини собствените ѝ дрехи и вещи.

— Дрехите ми! Къде носят дрехите ми?

Сам каза на Фармър:

— Аз ще ѝ съобщя. Познаваме се.

— Ще трябва да дойде да разпитаме и нея.

— Разбирам, но ако не бе тя, аз сигурно сега щях да съм мъртва, така че ми дай малко време да я успокоя и после ще я докарам в участъка да говориш с нея.

Фармър кимна:

— Добре. И бездруго трябва първо да си поговоря със съпруга ѝ.

Сам тръгна по алеята и пресече кордона от полицаи. Джанет веднага я позна.

— Какво, по дяволите, става, Сам?

— Заради Ричард е. Арестуваха го.

— Но защо?

— Хайде да отидем в колата ми и ще ти обясня.

— Не. Ако знаеш нещо, кажи ми го сега.

— Съжалявам, Джанет, но той бе арестуван за убийство. Отговорен е за смъртта на Марк Джеймс и момичето на Първис.

Ефектът от думите на Сам върху Джанет бе опустошителен. Лицето ѝ пребледня, а очите ѝ са облешиха. Тя загуби съзнание и политна напред. Сам я хвана и с помощта на един полицай я положи внимателно на тротоара, после бързо свали сакото си и го постави под главата ѝ. Нареди на младия полицай, който се суетеше край нея:

— Извикай линейка!

Хвана ръката на Джанет и започна да я разтрива ритмично, докато чакаше пристигането на линейката.

Адамс гледаше как Оуен подписва всички стандартни формуляри и документи в приемната на участъка. Веднага след това отведеха него

и адвокатата му в стаята за разпити. Двете видеокамери вече работеха, едната показваше общ план от стаята — Фармър и Адамс от едната страна на масата, Оуен и адвокатът му от другата. Втората камера бе разположена така, че да показва в едър план лицето на задържания. Телевизорът в стаята на детективите бе свързан с двете камери и така останалите можеха също да следят разпита.

Фармър заговори:

— Започваме разпит относно убийствата на Марк Джеймс и Франсис Първис. Предполагам, че можете да ни помогнете с информация за тях.

Оуен продължи да мълчи още известно време, оглеждайки лицата на двамата полицаи.

— Ако ме питате дали аз съм ги убил и после съм направил разрезите на телата им, да, аз го направих. — Той се усмихна право към камерата. — И още нещо. Изобщо не съжалявам за стореното.

Господин Робъртсън, адвокатът му, се наведе към него и му прошепна:

— Осъзнаваш ли значението на признанието, което правиш?

— О, да, напълно. Мисля, че е време за истината, не е ли така? — отвърна той.

Сам стоеше пред спешното отделение на болницата „Парк“, където бяха приели Джанет. Тревър Стюърт дойде при нея. Тя се зарадва да го види и дори — за своя изненада — го прегърна силно. После двамата седнаха един до друг и тя му описа ситуацията. За пръв път, откакто се познаваха, Тревър не остроумничеше, а слушаше внимателно и попиваше всяка нейна дума. Когато тя завърши, той я хвана за ръка.

— Мисля, че поне разбирам мотивите му.

Сам се изненада.

— Но защо не си ми казал досега?

— Не ми изглеждаше свързано с разследването, поне не досега.

Тя го изчака да продължи.

— Мисля, че е заради дъщеря му — Клер.

— Тя не е ли умряла при нещастен случай?

— Ами и така може да се каже. Свръхдоза наркотици на някакъв купон.

— Преди колко време е станало това?

— Преди три години. Но Клер не е била невинната душа, за каквато Оуен я представя. Всъщност постоянно е създавала проблеми. Замесила се с неподходяща компания, започнала да взема наркотици, да краде — дори и от родителите си, за да си осигурява пари за дрога. Не знам как са се оправяли с нея. Мисля, че Джанет си е давала сметка какво става, но Ричард не е искал да чуе и дума против дъщеря си. Приел смъртта на Клер като много тежък удар. Джанет направила каквото могла, тя е силната личност в тяхното семейство, но мина цяла година, преди той да се върне на работа. Мисля, че всъщност така и не се е възстановил напълно. В скръбта си открил Бог и станал нещо като „прероден“ християнин.

— Имат ли други деца?

— Не. Клер е била единственото им дете.

— Къде е било онова парти?

— Доколкото си спомням, в някакъв местен клуб.

— Да не би да е бил клубът на Бърд?

— Да, всъщност точно там.

Лабораторията на Марша бе пълна с дрехите и другите дреболии, иззети от дома на Оуен. Всяко нещо бе опаковано поотделно, с индивидуален етикет, и сега чакаше реда си да бъде внимателно огледано от специалистите. Няколко човека събираха нишките, полепнали по дрехите, други ги поставяха на плаки и започваха да ги оглеждат с микроскопите. Всички знаеха, че работата ще отнеме много време, но това не помрачаваше ентузиазма им да не пропуснат нищо.

Когато Джанет се появи, готова да си тръгне, Тревър си беше отишъл и Сам чакаше сама. Лекарите бяха настояли да я задържат в болницата за през нощта, но тя бе успяла да ги убеди, че в момента съпругът ѝ се нуждае от повече грижи, отколкото тя самата, и им обеща да се върне, ако отново усети, че може да припадне.

Сам бе паркирала колата си точно пред спешното отделение, на служебния паркинг. Настани Джанет да седне и подкара към полицейското управление. Недоумяваше какво да каже, за да я успокои. Настана неловка тишина. Джанет проговори първа:

— Знаех, че е болен, от известно време беше различен. Така и не се съвзе след смъртта на дъщеря ни. Тя умря от свръхдоза наркотик преди няколко години, ако не знаеш. Но никога не съм си представяла, че може да... убие някого. Все още не вярвам, че е способен на подобно нещо. Той е толкова добродушен. Ти го познаваш, Сам, знаеш, че не може да го е извършил.

— Мисля, че уликите срещу него са доста сериозни. Не си ли забелязала нещо особено?

— Не, той ми бе забранил да влизам в кабинета му. Казваше, че иска да си има свое място. Не ме пускаше дори да обирам праха.

— Сецаш ли се за нещо, което може да му помогне, да обясни психическото му състояние по време на убийствата?

— Той си водеше дневник. Дали може да е от полза?

— Възможно е. Къде се намира?

— В сейфа му в лекарския кабинет.

— Дали е още там?

— Освен ако полицаите не са го претърсили вече.

— Имаш ли нещо против да отидем и да го потърсим?

— Не, ако ще помогне. Убедена съм, че той е болен човек, не го е направил от злоба. Ако онези хора не бяха осигурявали на Клер проклетите наркотици, тя щеше да е още жива и аз може би щях вече да съм баба.

Сам се опита да прояви съчувствие, но си спомни вида на тялото на Франсис и болката в очите на баща ѝ, когато го бе срещнала в моргата. Трудно ѝ беше да прояви искрено съчувствие или разбиране към извършеното от Оуен.

— Искам да те помоля само за едно. Може ли да вляза сама? Знаем къде се намира. Няма да се бавя повече от няколко минути, но предпочитам аз да съобщя новината на персонала. Достатъчно ще се разстроят, когато пристигнат полицейските коли. По-добре да го чуят от мен.

Сам кимна в съгласие. След няколко минути вече бяха спрели пред кабинета на Оуен и Джанет изчезна вътре.

Фармър продължаваше разпита. Пред монитора в стаята на детективите вече се бе събрала тълпа, но в обичайно шумното помещение цареше тишина. Инспекторката се облегна на стола си. Не бе очаквала признанието да дойде толкова лесно и се надяваше останалата част от разпита да премине също толкова гладко.

— Защо ги уби?

Оуен бе спокоен и се владееше напълно.

— Не беше убийство, беше по-скоро екзекуция, божествено наказание. Те убиха дъщеря ми.

— Как?

— С наркотици. Даваха ѝ наркотици. Тя умря в клуба на Бърд от свръхдоза. Той е знаел колко зле е тя, но я е оставил да умре.

— А какво са сторили Марк и Франсис?

— Те са я завели там, те са ѝ давали наркотиците — колкото е искала. Нали е имала пари, само това ги е интересувало. Тя бе прекрасна дъщеря, докато не попадна в техните ръце. Правили са го от злоба и поквара.

— Франсис Първис не бе злобна и покварена.

— О, беше и още как. Тя бе най-лошата от всички. Клер изобщо не разбираше що за хора са те. Сводници, проститутки, пласьори. Те я доведоха дотам. Знаете ли къде намериха тялото ѝ? В една кабинка на някаква обществена тоалетна.

Адамс се намеси:

— Не каза ли, че е умряла в клуба на Бърд?

— Да, но са я захвърлили в онази тоалетна.

Един сержант влезе в стаята и подаде на Адамс лист хартия.

— Според нашата информация дъщеря ти е умряла от свръхдоза. Заключение на съдебния лекар е било, че смъртта ѝ е резултат на нещастен случай. Никой не я е убил.

— Може да не са забили нож в сърцето ѝ и да не са я простреляли, но въпреки това я убиха. Вие не я познавахте, нали? Тя бе най-сладкото същество, което сте виждали.

— Според този доклад дъщеря ти е била осъдена за кражба, грабеж, упражняване на насилие и проституция. Джеймс изобщо не е продавал наркотици на дъщеря ти. А Бърд и Франсис са се опитали да

й помогнат, знаели са, че е зле, но когато пристигнала линейката, тя била избягала през прозореца. Опитали се да я намерят, търсили къде ли не. Били са много разстроени от случилото се.

Оуен изобщо не го слушаше.

— Лъжи, лъжи, само лъжи. И вие участвате.

— В какво участвате?

— В заговора. Знаете ли какво каза съдебният лекар, когато потвърди смъртта ѝ? „Трагична загуба на един млад живот.“ Трагична, трагична. Ще ви покажа кое е трагично. — Той издърпа ръкава на ризата си и им показа ръката си. Имаше безброй следи от убождания с игла, каквито се срещат при наркоманите. — И аз съм пристрастен като нея. Само така мога да се справя, само така мога да прогоня спомените, които ме разкъсват. Ето това причинява трагичната загуба на един млад живот на близките, просто ги съсипва. Може би щях да се справя, ако някой беше наказан, но не би. Джеймс остана на свобода, съдът не призна вината му. Франсис дори не бе подведена под отговорност. Беше един голям заговор нещата да се потулят, защото някои хора не искаха нищо да помрачи скъпоценната им репутация.

— Кои хора, доктор Оуен?

— Оставям на вас да откриете кои. Вие не можете да хванете и простуда, камо ли престъпник. Трябваше да се направи нещо и аз реших да се заема.

— Но помисли ли за хората, които са обичали Марк и Франсис? Те заслужавали ли са страданието, което ти им причини?

Оуен бе невъзмутим.

— Разбира се. И те са виновни, нали те са ги възпитавали. Дано се пържат в ада!

— Ами жена ти — Джанет? Кой ще ѝ остане сега, когато ти отидеш в затвора?

— Какво значение има? И двамата сме мъртви от деня, в който Клер умря. Не можете да ни причините нищо. Имахте късмет, че убих само трима. Плановете ми бяха за много повече.

Адамс го изгледа изпитателно.

— Ние сме открили само два трупа. Кой е третият?

— Вие ще трябва да го намерите.

Инспекторът усети как побеснява.

— Има ли трети труп или още не? Какво, по дяволите, си наумил?

Оуен се усмихна доволно.

— По-късно. Ще ви кажа по-късно.

Джени напрегнато се взираше в окуляра на микроскопа си. После вдигна глава и извика на Марша:

— Открих съответствие между нишките от телата и тези от сакото.

Марша погледна приятелката си, която седеше до едно тъмно вълнено сако с шарка на рибена кост.

— Мисля, каза, че нишките не са същите като тези от сакото на Оуен.

— Не са от сакото на Оуен. Това сако не е негово.

Марша започна да се обърква.

— А на кого е тогава?

— Това е малък размер. На етикета пише „Джанет Оуен“, така че предполагам, че е нейно.

Без да чака повече обяснения, Марша хукна към телефона.

Фармър и Адамс се отдалечаваха от килията, където току-що бяха оставили Оуен. Въпреки оптимизма на шефката му, той не бе доволен. Тя забеляза изражението му.

— Виж, ако има друг труп, ще го намерим рано или късно. Все едно, вече не можем да помогнем на нещастника. Освен това най-вероятно няма труп, сигурно се будалка с нас. Проклет психар!

— Не мисля, че има друг труп. Поне не още. Но ще има. Нещо не е наред.

— Докато той е прибран, няма опасност. А той няма да излезе скоро.

Двамата отидоха до дежурния в ареста и той подаде формулярите на Фармър. Тя попълни графите, отбеляза точното времетраене на разпита. Адамс се облегна на бюрото да я изчака. Изведнъж се раздвижи, грабна химикалката от ръката на Фармър и надраска няколко неразбираеми думи отпред на формуляра, после ги

зачеркна и извика на дежурния да го последва. Двамата отидоха до килията на Оуен. Дежурният я отвори. Арестуваният лежеше на леглото със затворени очи и напълно спокоен. Адамс заговори:

— Извинете ме, сър, но допуснах малка грешка при попълване на формулярите. Ще бъдете ли така добър да я погледнете и да подпишете, че сте я видели и приели.

Оуен бавно се надигна и огледа формуляра. Фармър се доближи и загледа с интерес как Адамс му подава химикалката. Той се подписа, без да бърза, после върна на полицаия химикалката и формуляра и отново се отпусна в леглото.

— Пишете с дясната ръка, нали, сър?

Без да отваря очи, Оуен отвърна:

— Както повечето хора, инспекторе. Това е добре известен факт.

— Може би, но нашият убиец е бил левичар. Разрезите на телата са били направени с лява ръка. Имате съучастник, нали? Кой е той? Кой е той, по дяволите?

Оуен отвори мързеливо очи, махна им с ръка да си ходят и пак ги затвори. Докато Адамс се чудеше какво да прави, по коридора се чу шум от бягащи стъпки. Появи се единият от двамата младши детективи в отдела и подаде на Фармър някаква бележка. Тя я прочете бързо и я подаде на Оуен.

— Жена ти е, нали? Джанет ти е партнирала в убийствата.

Оуен скочи на крака, погледна полицаите, изпълнили килията му, и започна да ръкопляска.

— Браво, господа, браво!

Фармър погледна Адамс.

— Къде е тя?

Том ужасено осъзна с кого е в момента съпругата на Оуен.

— Трябва да е с доктор Райън.

Арестуваният се усмихна.

— Сега вече знаете чие е третото тяло.

Той лъжеше, но реши, че така ще ги задържи настрани от Първис достатъчно дълго, за да успее Джанет да завърши общата им мисия.

Инспекторът се завъртя рязко и сграбчи яката на ризата на Оуен, изправи го на крака и го блъсна в стената на килията.

— Къде е тя, копеле? Къде, по дяволите, е тя?

— Закъсняхте! Закъсняхте твърде много. Досега всичко трябва да е свършило.

Адамс сви ръката си на юмрук и удари с всички сила Оуен в корема, така че той политна и падна превит. Не го остави да лежи, а издърпа главата му нагоре за косата.

— Питам те за последен път. Къде е тя?

Дежурният полицаи се доближи, за да дръпне инспектора настрани, но Фармър го спря и точно в този момент Оуен повърна върху панталона и обувките на Адамс.

Сам още чакаше отвън в колата. Погледна часовника си — чакаше Джанет от половин час и вече й писваше да слуша радиото. Опита се да телефонира на Марша, за да научи как напредва работата в лабораторията, но се оказа, че батерията на мобилния й телефон е изтощена, а в себе си нямаше зарядно устройство. Слезе от колата и тръгна към кабинета. Една приятна на вид жена на средна възраст седеше на бюрото в приемната.

— Извинете, търся доктор Оуен.

Жената й се усмихна.

— Страхувам се, че я изпуснахте. Тръгна си преди двайсетина минути.

Сам не можа да скрие изненадата си.

— Но аз я чакам в колата си точно отпред вече половин час. Щях да я видя, ако беше излязла.

— Тя мина през задния вход, каза, че трябва да свърши нещо спешно.

— Къде е кабинетът й?

Жената посочи синята врата в дъното на коридора.

— Ей там е, но не...

Преди тя да успее да завърши изречението си, Сам вече бе в кабинета. На масата бяха разхвърляни няколко шишенца тубарин, две от които — празни. Скринсейвърът на компютъра се бе включил и не се виждаше точно какъв документ е отворен. Сам побутна мишката и нужната информация се появи на екрана. Най-отгоре се виждаше едно име — Малкълм Първис, следвано от адреса му и всички подробности, които един убиец би искал да знае. Имаше дори и снимка на Първис.

Сам го разпозна — беше го срещнала в моргата. Несъмнено останалите планирани жертви бяха в същия файл. Изтича навън към приемната. Жената там говореше с някого по телефона. Сам я изгледа ядосано.

— На кого се обаждате?

Жената изглеждаше изплашена и отвърна смутено:

— На полицията.

Сам грабна слушалката от ръката ѝ, при което жената отскочи назад и изпищя. Извика в слушалката:

— Запишете веднага следното. Казвам се доктор Саманта Райън. Аз съм съдебният патолог от болницата „Парк“. Свържете се със старши детектив Хариет Фармър и ѝ кажете, че Джанет Оуен също е замесена в убийствата и че в момента се е отправила към Малкълм Първис... Да, да, тя знае адреса му. За бога, действайте по-бързо, кажете ѝ, че ще се срещнем пред къщата. — Затръшна слушалката, извини се набързо на секретарката, която се бе отдалечила на безопасно разстояние, и изтича навън.

На Джанет ѝ отне повече време, отколкото бе предполагала, за да стигне до къщата на Първис. По пътя правеха някакъв ремонт, а и таксито, което бе извикала по телефона, се забави доста. Плати на шофьора и пресече улицата към къщата, стиснала здраво черната си лекарска чанта в ръка. Не обърна никакво внимание на главния вход, а тръгна направо към задната врата. Изкачи няколкото стъпала до вратата на кухнята и почука. Не последва отговор. Натисна дръжката. Доволна, установи, че вратата не е заключена, и влезе вътре.

Тръгна бавно по коридора, като се ослушваше внимателно за някакви признаци, че жертвата ѝ е в дома си. Стигна до телефона в антрето и изтръгна кабела му от стената, после се наведе и извади една спринцовка и бяло въженце от чантата си. Обикновено не използваше точно такава въже, това бе от щората в дневната им, но все едно, щеше да свърши работа, достатъчно здраво бе. Къщата изглеждаше пуста и почти изпразнена от мебели. Джанет бавно влезе в дневната. Впечатли се колко просторна и оригинално обзаведена бе и се възхити от вкуса на домакините. В този момент дочу някакви странни скърцащи звуци, нещо като прибягваща напред-назад мишка. Огледа се и реши, че

шумът идва от старото бяло канапе, което изглеждаше напълно не на място на фона на останалите мебели в стаята. Върху страничната облегалка на канапето се виждаха да стърчат два крака по чорапи.

Джанет заобиколи бавно и безшумно откъм другия край на канапето. Пред нея лежеше Малкълм Първис. На ушите му имаше слушалки, чийто кабел бе включен в уокмена, закрепен на гърдите му. Първис изглеждаше заспал и това щеше да облекчи неимоверно задачата ѝ. Пресегна се и заби иглата на спринцовката във врата му.

Ричард Оуен се превиваше на леглото и плачеше, скрил лице в дланите си, а Адамс го наблюдаваше откъм коридора пред килията. Трескавите им усилия да открият Сам и Джанет не бяха довели доникъде, въпреки че бяха изпратили съобщението до всички дежурни полицаи.

Фармър влезе в килията и седна на леглото до Оуен.

— Още едно убийство няма да я върне при живите, няма да промени абсолютно нищо.

Той продължаваше да притиска длани към лицето си.

— За нас ще промени. Така ще се постигне равновесие, ще можем отново да заживеем нормално.

— Може и да го възприемаш по този начин, но убийството няма да облекчи болката ти, нито ще ти върне Клер. То ще е напълно безсмислено.

Най-после Ричард вдигна глава и погледна Фармър.

— За нас смисълът свърши, когато Клер умря. Отмъщението не е нещо отрицателно, то е положително качество. То е единственото, което ни крепи и двамата. То е могъща сила. То ни помогна да постигнем неща, за които не сме и мечтали.

— Като убийства?

— Да, като убийства.

— Чия беше идеята?

— На Джанет. Винаги тя е била по-силната. Но не можеше да го извърши сама заради ръцете си, така че го направихме заедно, но тя държеше да присъства на убийствата.

— Кой измисли идеята за ритуалните убийства?

— Тя, беше страхотно хрумване. Открихме, че Бърд се е интересувал от тези истории и оттам тръгна всичко.

— А кой всъщност извърши същинското убийство?

— И двамата — споделено преживяване, както се казва.

— Затова ли беше примката?

— Да, само така можеше Джанет да ги убие, а и идеално пасваше на схемата с черната магия.

— И по тази причина ли използвахте опиати?

— Така нещата ставаха много по-лесно. Но те осъзнаваха какво им се случва. Бяха в съзнание до самия край. И ние се постаряхме да разберат с какво са заслужили съдбата си.

В дъното на коридора иззвъня телефонът и дежурният веднага го вдигна. Изслуша някакво кратко съобщение, после тръшна слушалката и хукна към килията.

— Съобщение от доктор Райън, сър. Твърди, че Джанет Оуен ще се опита да убие Малкълм Първис. Казва, че ще ви чака пред къщата му.

Адамс вече бе изминал половината разстояние до изхода, преди дежурният да довърши изречението си.

Оуен изкрещя откъм килията:

— Закъсняхте, закъсняхте, закъсняхте твърде много!

Сам стигна бързо до къщата на Първис, след като бе карала като ненормална по улиците. Надяваше се полицаите да проявят разбиране за причините да наруши почти всички правила за движение. Почука отпред, но никой не ѝ отвори и тя хукна към задната врата.

Изкачи се по стъпалата до вратата на кухнята и видя, че тя е отворена. Провикна се навътре:

— Ехо! Ехо! Има ли някой тук?

Влезе в кухнята и напрегна слуха си, за да долови евентуални признаци на движение. Тръгна по коридора и продължи да вика, без да се надява някой да я чуе, просто така се чувстваше по-спокойна. Преди да влезе в дневната, забеляза изтръгнатия телефонен кабел. Инстинктът ѝ за самосъхранение ѝ подсказваше да бяга и тя щеше да го послуша, ако не бе видяла тялото на Малкълм проснато на пода до старо бяло канапе. Втурна се към него, забравила напълно за

собствената си безопасност. Претърколи го настрана и опипа пулса му. Беше слаб, но още се усещаше.

Докато се опитваше да разкопчае яката на ризата му, Сам усети как една примка бързо се нахлузва през главата ѝ и се стяга около гърлото ѝ. Издърпаха я рязко с въжето, което се стягаше отзад на врата ѝ. Тя го сграбчи и се опита да го издърпа настрана от гърлото си, но то вече бе толкова стегнато, че не можеше да пъхне пръстите си под него. Размаха ръце напосоки назад, опитвайки се да сграбчи нещо, но нищо не бе достатъчно близо. Усети как силите я напускат. Дробовете ѝ се бореха за въздух, ушите ѝ запищяха, а кръвта нахлу в очите и лицето ѝ. Опита се още няколко пъти да разхлаби въжето, но накрая езикът ѝ започна да се подува и изскочи от устата ѝ, а пред очите ѝ се спусна мрак.

Картината, която Адамс видя, когато нахлу в дневната, го поразиха за момент. Джанет Оуен седеше зад Сам и дърпаше с всички сили едно бяло въже, което бе увито около врата ѝ. Сам лежеше пред нея и тялото ѝ се тресеше от неестествени спазми. Той се втурна към тях. Прецени, че ситуацията не позволява прилагането на стандартните процедури, така че ритна силно Джанет Оуен в лицето, от което тя политна назад и падна в безсъзнание на пода със счупена челюст и разкъравена уста. Том коленичи до Сам и вдигна безжизненото ѝ тяло. Стаята се изпълни с полицаи и той закрещя:

— Извикайте линейка! За бога, веднага извикайте линейка!
Фармър коленичи до него и го прегърна през рамо.

Адамс, вече възвърнал спокойствието си, погледна към Малкълм Първис, който още бе в безсъзнание и в момента лежеше на носилка.

— Той ще се оправи ли?

Сестрата от „Бърза помощ“ кимна:

— Не съм лекар, но доколкото мога да преценя, мисля, че да. Обаче ще има ужасно главоболие.

Инспекторът се обърна към Сам, която седеше, завита с одеяло, на тухлената ограда на градината.

— Помислих, че съм те загубил.

Тя почти не можеше да говори, затова само прошепна дрезгаво:

— И аз така си помислих. Какво стана с Джанет?

— Откараха я където ѝ е мястото. Надявам се, завинаги.

— Какво ще ги правят?

— Най-добре да ги заключат някъде и да изхвърлят ключа, ако питаш мен. Но сигурно ще се намери кой да им съчувства и да се погрижи за тях. — Сарказмът бе съвсем ясно доловим в гласа му.

— Но защо са искали да убият Малкълм?

— Той е защитавал Марк Джеймс и го е спасил от затвора. Те така и не му простили. Нито пък на дъщеря му.

От линейката извадиха стол на колелца и настаниха Сам. Тя махна изнемощяло с ръка на Том, преди да я вкарат в линейката. Той също ѝ махна.

Фармър се доближи до него.

— Какво правиш тук?

Адамс сви рамене:

— Ами реших, че може да имаш нужда от мен.

— Така е. Върви и запиши свидетелските показания на нашата вироглава патоложка. Ако искаш, тръгни направо с линейката.

Адамс се поколеба за миг.

— Хайде, изчезвай!

Фармър тръгна обратно към къщата.

Издание:

Автор: Найджъл Макриъри

Заглавие: Мълчалив свидетел

Преводач: Дори Габровска

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2000

Тип: роман

Националност: английска

Редактор: Валентин Георгиев

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 954-459-742-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10663>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.